

म. ग्रं. सं. ठाणे

विषय

लेखक वि. ना. भागवत

सन

१८८८

परिचय

प्रहालय क्रमांक

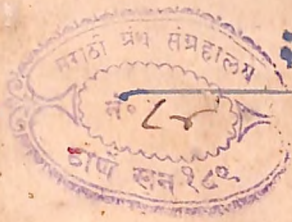
पुस्तकाचें नांव लक्ष्मी रावत कृष्ण

४००

४००

६

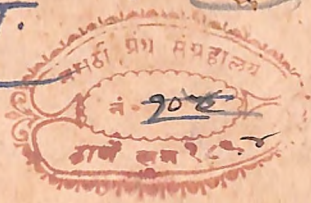
(परिचय)

सं.घ.

१००

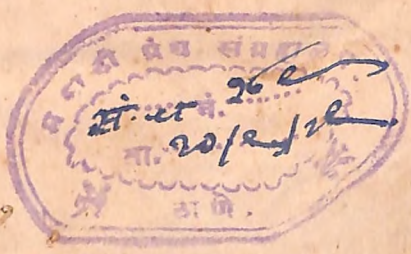
~~१००~~ २०६

Presented to the Grantha Sangrahalaya

by
 हरि शिवराम शृंगारपुरे's
 खासगी लायब्ररी.
 नंबर २०६

(१००) २१०६

Dakshina Prize Book Series.

No. 7.

LIFE OF LORD ROBERT CLIVE,
FROM LORD MACAULAY'S ESSAY.

TRANSLATED

VINÁYAK NÁRÁJAN BHÁGAVAT.

REVISED BY

VISHNU PARASHURÁM SHÁSTRÍ PÁNDIT.

PRINTED AND PUBLISHED

WITH THE PERMISSION OF

THE DIRECTOR OF PUBLIC INSTRUCTION AND
THE PRESIDENT OF THE DAKSHINÁ
PRIZE COMMITTEE

BY

THE PROPRIETORS OF THE "INDU-PRAKASH" PRESS.

Bombay:

1873.

(Registered under Act XXV. of 1867.)

Price Annas Eleven.

Bombay:

PRINTED AT THE "INDU-PRAKASH" PRESS.

दक्षिणा प्रैज कमितीने बक्षिसे दिलेल्या
ग्रंथांची माला.

नंबर ७.

लार्द राबर्ट क्लैव

याचा वृत्तांत.

हा ग्रंथ

लार्द मकाले यांच्या इंग्रजी निबंधावरून

विनायक नारायण भागवत

यांनी लिहिलेला

तो

मे. डैरेक्टर आफ् पब्लिक इनसुरन्सन्स व मे. दक्षिणा
प्रैज कमितीचे अध्यक्ष यांच्या आज्ञेवरून

विष्णु परशुराम शास्त्री पंडित

यांनी तपासला व

मुंबईत

इंदुप्रकाशाच्या मालकांनी आपल्या छापखान्यांत
छापून प्रसिद्ध केला.

इसवी सन १८७३.-शके १७९५.

(हा ग्रंथ १८६७ च्या २५ व्या आवृत्त्याप्रमाणे नोंदला आहे.)

किंमत ११ आणे.

प्रस्तावना.

या भरतवर्षातील प्रस्तुतच्या सार्वभौम ब्रिटिश सरकारच्या राज्याचा पाया या देशी कोणत्या ठिकाणी, कोणत्या वेळी, कोणत्या पराक्रमी पुरुषाच्या हातून व हा देश कोणत्या स्थितीत असतां घातला गेला; त्या गोष्टीस एतद्देशीय कोणते लोक साधन झाले; तो पाया घालणारानें साम, दान, भेद, दंड यांतून कोण कोणत्या उपायांची योजना केली होती इत्यादि गोष्टींचें ज्ञान एतद्देशीय लोकांस अत्यंत आवश्यक आहे. पश्चिमेक-डॉल पांच हजार कोशांवरील युरोपांतल्या इंग्लंड देशाहून कांहीं थोड्याशा व्यापारी लोकांनीं या अति विशाल देशांत येऊन एका शंभर वर्षांत सर्व देशच पादाक्रांत करून टाकला, त्यावरून या चमत्कारिक स्थितीस पुढील दोन गोष्टींपैकी कोणती तरी एक गोष्ट अवश्य कारण असली पाहिजे असें होतें. त्या दोन गोष्टी याः—

या देशचे लोक शारीर अथवा मानसिक सामर्थ्या-नें किंवा दोहोंनींही युरोपांतिल लोकांपेक्षां कमीं असून त्यांत एकी नसावी. अथवा हे व्यापारार्थ आलेले ब्रिटिश वगैरे युरोपियन लोक तरी शरीरानें अथवा मनानें

१. याखेरीज युरोपांतल्या फ्रान्स, पोर्तुगाल, हॉलंड या देशांतिल लोकांनींही येथें व्यापारार्थ येऊन आपआपल्या राज्याचे पाये घालण्याचे इलाज चालविले होते.

किंवा दोहोंनीही विशेष समर्थ असून त्यांत एकी असावी. या दोहोंपैकीं एक गोष्ट असल्यावांचून थोड्याशाच लोकांनीं आरंभीं मिळविणें व मिळविलेला जय वाढत जाऊन अखेरीस एक शतकाच्या आंतच सार्वभौम पद प्राप्त होणें हें अशक्य आहे. तर या दोन गोष्टींपैकीं ब्रिटिशांस भारतवर्षीय सार्वभौमपदप्राप्तीविषयीं कोणती गोष्ट साधक झाली व तीस आणखी अवांतर कोणकोणत्या गोष्टी साक्षात अथवा परंपरया साधक झाल्या हें सप्रमाण समजण्यास हिंदुस्थानांत ब्रिटिश राज्याचा स्थापक जो लार्ड क्लैव त्याच्या वृत्तांताच्या यथार्थ माहितीप्रमाणें दुसरीं थोडींच साधनें आढळतील. शिवाजी राजा जसा या देशांत मराठ्यांच्या राज्याचा आद्य स्थापक होऊन गेला तसाच लार्ड क्लैव हा ब्रिटिशांच्या राज्याचा आद्य स्थापक होऊन गेला. एतद्देशीय लोकांस शिवाजीराजाचें चरित्र थोडें बहुत तरी माहित असतें, तसेंच लार्ड क्लैव याचें चरित्रही माहित असणें फार जरूर आहे. पीतर धी प्रेत, वाशिस्तन, नेपालियन बोनापार्ट यांसारख्या परदेशी पराक्रम करणाऱ्या पुरुषांचीं चरित्रें जर आह्लास उपयुक्त आहेत तर आमच्याच देशांत पराक्रम करणारा लार्ड क्लैव याचें चरित्र आह्लास किती अधिक उपयुक्त होईल बरें. खेरीज मोठ्या पुरुषाच्या प्रसंगविशेषाच्या वर्तनांत जे कांहीं गुणदोष पाहावयाचे ते त्यासारखाच दुसरा मोठा एखादा पुरुष त्याप्रकारच्या प्रसंगां कसा वर्तला वगैरे विचार मनांत आणून व त्या वेळेचें व ते ज्या कामांत गुंतलेले असतात त्या कामाचें महत्त्व मनांत आणून पाहिले

पाहिजेत. या गोष्टीकरितांही लार्द क्लैव याचा वृत्तांत अत्यंत उपयुक्त आहे.

रा. रा. विनायक नारायण भागवत, एल्फिन्स्टन कालेजांतील माजी विद्यार्थी व हल्लीं कांठिवाडांत लिमडी संस्थानांत कारभारी आहेत त्यांनीं, लार्द मकाले यांनीं इंग्लिश भाषेंत जो लार्द क्लैव याचा वृत्तांत लिहिला आहे त्याचें भाषांतर करून तें कांहीं वर्षांवर “दाक्षिणा प्रैज कमिती” हीस नजर केलें होतें. तें त्या कमितीस पसंत होऊन त्याबद्दल भागवत यांस योग्य बक्षीस देण्यांत आलें.

भाषांतरकर्त्यांनीं मूळग्रंथांतला कितीएक ठिकाणचा जो भाग एतद्देशीय लोकांस समजण्यास दुर्बोध व अनुषयुक्त असा होता तो गाळून टाकला आहे.

विष्णु परशुराम शास्त्री पंडित.

मुंबई, ता. १८ दिसेंबर

१८७३ इसवी.

सं. १००
१०२
१२०८

लार्ड क्लैव याचा वृत्तांत. १२०८

रावर्त क्लैव हलणजे हिंदुस्थानांतील इंग्रजी राज्याचा स्थापक पुरुष हा इंग्लंडामध्ये श्रापशैर प्रांतांत मार्केट-ट्रेतन या नांवाच्या खेड्याजवळ एक वाडी होती तेथे इसवी सन १७२५ सांत सप्तंबर महिन्याच्या २९ साव्या तारखेस जन्मला. तो जेथे जन्मला ते त्याच्या वडिलांचे वतनी गांव होते; ते विशेष मोठे होते असे नाही. तेथे याचे वडील बाराव्या शतकापासून राहिलेले होते. पहिल्या जार्ज राजाच्या वेळी या पुरातन वतनाचा मालक मि. रिचर्ड क्लैव हा होता. हा मनुष्य साधा होता. याच्या अंगी विशेष बुद्धि किंवा युक्ति होती असे दिसत नाही. हा लहानपणी कायदे शिकला होता, आणि मोठा झाल्यानंतर वकिलीचा धंदा करून, व आपल्या लहानशा वतनवाडीचा कारभार पाहून कालक्षेप करित असे. याने मांचेस्तर येथील ग्यासकिल्ल या नांवाच्या एका स्त्रिविरोवर लग्न केले होते. तिजपासून त्याला पुष्कळ संतति झाली; तींत रावर्त क्लैव हा वडील होता.

रावर्त हा लहान असतांच याच्या मोठेपणचे कितीएक गुण याच्या आंगी दिसून येत होते. याच्या सातव्या वर्षी याच्या कितीएक नातलगानीं लिहिलेलीं पत्रे अद्यापि आहेत, त्यांवरून असे कळून येते कीं,

त्या अल्पवयांतही याच्या बुद्धीचा निश्चय इतका दृढ असे आणि वृत्ति अशी तीव्र असे कीं, त्यानें अमुक एक गोष्ट करायाची असें एकदां ह्मटलें कीं, कसेंही करून ती करावयाचीच. यामुळें हा कोणत्या वेळीं काय करील कोण जाणे अशी याच्याविषयीं त्या नाटलगाना मोठी भीति होती. हा स्वभावानें मोठा हूड व धीट असे, त्यामुळें केव्हां केव्हां असें वाटे कीं, याच्या मनांत विचार पक्का व खोल आहे किंवा नाहीं कोण जाणे. याचा एक मामा असें लिहितो कीं, “भांडण्याची याला विलक्षण खोड असल्यामुळें हर एक क्षुल्लक कारणावरून यास आवेश येतो आणि हा अतिशय संतापून भांडूं लागतो.” मार्केतद्रेतन येथील देवळाच्या उंच घुमटावर चढून त्याच्या जवळील पाण्याच्या दगडी नळावर तो बसला ह्मणजे आसपासच्या लोकांस फार भीति वाटे अशा दंतकथा तेथील लोकांत अद्यापि चालत आहेत. तो गांवांतील सर्व टवाळ पोरांची एक झुंड जमवून दुकानदारांस धाक घालून त्यांजकडून पैसे व फळें उपटी, आणि तितकें मिळालें ह्मणजे “तुमच्या खिडक्यांच्या भिगांना ढका लागायाचा नाहीं” ह्मणून त्यांस सांगे. त्याला अनेक शाळांत पाठवून पाहिलें; परंतु सांगण्यासारखें तो कोठें काहीं शिकला नाहीं, आणि जिकडे जाई तिकडे “हा पराकाष्ठेचा द्वाड आहे” अशी कीर्ति मात्र मिळवी. असें सांगतात कीं, त्याचा एक पंतोजी चांगला धूर्त होता त्यानें मात्र सांगितलें होतें कीं, हा सध्या उनाड दिसतो खरा, तथापि पुढें हा लोकांत मोठ्या नांवारूपास चढेल; परंतु बहुतेक लोक

असें लणत असत कीं, “रावर्त हा मूढ आहे, आणि हा वहकून गेला आहे असें लटल्यासही चिंता नाही.” आणि अशा अप्रबुद्ध व आपढंगी मनुष्याच्या हातून कांहीं होईल असें त्याच्या नातलगांसही वाटत नव्हते. लणून तो अठराच वर्षांचा असतां ईस्त इंदिया कंपनीच्या पदरीं त्याला एक रैतरची (कारकुनीची) जागा सांगून आली ती त्यांनीं कवूल केली आणि पुढे तो तेथें रोगानें मरो अथवा दैवास चढो, काय पाहिजे तें होऊ अशा विचारानें त्याला गलबतांत घालून मद्रा सेस पाठवून दिलें.

सांप्रत जे तरुण गृहस्थ येथें विलायतेहून चाकरी-करितां सरकारमार्फत दरसाल येतात त्यांजप्रमाणें क्लैव याचें हिंदुस्थानांत येऊन कल्याण होण्याचा संभव नव्हता. त्यावेळेस कंपनी लटली लणजे केवळ व्यापारी मंडळी होती; तिच्या अमलांत फक्त पांच चार कोस जमीन होती, व तिचेंही ती एतदेशीय राजांना भाडें देत असे. वखारींच्या संरक्षणासाठीं जे तिचे तीन चार आवडधोवड बांधलेले किल्ले होते, त्यांजवरून तोफखाना सुरू करण्यास पुरे इतकी देखील सेना तिच्या जवळ नव्हती. त्या सेनेंत एतदेशीय लोक फार असत व त्यांना अद्यापि कवाईत शिकवलेली नव्हती. त्यांतल्या कितीएकांजवळ ढालतरवारी व कितीएकांजवळ तर तिरकमटेच असत. सांप्रत जसे सनदी कामगार येथें येऊन या विस्तीर्ण देशांतिल न्यायाचीं, जमावंदी-चीं व राजकीय हीं कामें करूं लागतात, त्या प्रकारचीं त्यावेळीं कंपनीच्या चाकरांचीं कामें नव्हतीं, तर माल

पदरांत घेणें, कोष्ट्यांना आगाऊं पैसा देणें, गलबतावर माल चढवणें आणि विशेषेंकरून कंपनीशिवाय दुसरे कोणी लोक व्यापार करतील तर सूक्ष्म नदर ठेवून तो न होऊं देणें, अशीं होतीं. खालच्या प्रतीच्या रैतरांचा पगार इतका कमी असे कीं, कर्ज काढल्याशिवाय त्यांचा उदरनिर्वाह चालला ह्मणजे ते मोठें भाग्य मानीत. जे वरिष्ठ असत ते स्वतः व्यापार करून पैसा मिळवीत; आणि कंपनीचे मुख्य कारभारी होत तोंपर्यंत जे राहात, ते मात्र बहुधा पुष्कळ संपत्ति मिळवीत.

त्यावेळीं कंपनीचीं जीं व्यापाराचीं ठाणीं होतीं, त्या सर्वांत मद्रास हें मोठें होतें. पूर्वीच्या शतका-मध्ये तेथें एका माळजमिनीवर तिनें "सेंतजार्ज" हा किल्ला बांधला होता; त्याजवळील बंदरांत भयंकर लाटा चाललेल्या असत. एशिया खंडांत शहरें मोठीं त्वरित वाढतात, त्याप्रमाणेंच या किल्ल्याच्या आसमंतात् एतद्देशीय हजारो लोकांनीं भरलेलें असें एक नवेंच शहर वसलें होतें. त्या गांवाबाहेर आस-मंतात् बगीचांमधून पुष्कळ बंगले झाले होते. तेथें कंपनीचे जे मुनीम श्रीमान् असत ते दिवसभर व्यापाराचें काम करून थकल्यावर, संध्याकाळीं बंगालच्या अखातांतून जो गार वारा सुटतो, तो घेण्यास जात असत. या बडे व्यापाऱ्यांच्या ऐषआरामाच्या चाली, सांप्रतच्या न्यायाच्या व राजकीय खात्यांतल्या मोठमोठ्या हुद्देदारांच्यापेक्षां विशेष खर्चिक, मिजाशी आणि डामडौलाच्या अशा असत; परंतु त्या लोकांस सुख

करून घेण्याच्या युक्ति सांप्रतच्या लोकांप्रमाणें समजत नसत. ज्या कितीएक तजविर्जीनीं आतां उष्णता कमी करतां येते, प्रकृति नीट राहते, आणि आयुष्य वाढतें, त्या त्यावेळीं माहीत नव्हत्या. युरोपखंडाबरोबर दळणवळण सांप्रतच्यापेक्षां पुष्कळच कमी असे. इंग्लंड देशास जाण्याचा मार्ग सुएझकडून सुरू नसल्यामुळें केपाकडून तारवांतून जावें लागे व तेंही सांप्रत जसें कधीं कधीं तीन महिन्यांच्या आंतच जाणें होतें तसें होत नसे. बहुधा सहा महिन्यांपेक्षां कमी काळ तर पुरतच नसे. एखादे वेळीं तर वर्षावरही वेळ लागे. जे लोक विलायतेहून इकडे येत असत, ते स्वदेशापासून सांप्रतच्यापेक्षां विशेष वेगळे पडलेसे होत. त्यांना एतद्देशीय चाली विशेष लागत आणि युरोपांत परत गेल्यावर तेथील लोकांत मिसळण्यास त्यांस सांप्रतच्या लोकांपेक्षां विशेष कठीण पडे.

मद्रास येथील किल्ल्याच्या सभोवार जी जमीन असे तिजवर एतद्देशीय राजांची परवानगी घेऊन ते इतर जमीनदारांप्रमाणें, पुष्कळ अधिकार चालवीत असत; परंतु आपणास स्वतंत्र अधिकार चालविण्यास मिळेल असें त्यांच्या स्वप्नींही नव्हतें. या किल्ल्याच्या भोवतालचा प्रांत कर्नाटकाच्या नवाबाच्या स्वाधीन होता. हा नवाब निजाम लणून जो दक्षिणेचा सरसुभेदार त्याच्या ताब्यांत होता. व निजाम हाही ज्याला पूर्वी मोगलवादशाह लणत असत त्याच्या पदरचा फक्त एक सुभेदार असे. हीं जीं पूर्वीचीं

प्रख्यात व भयंकर नांवें त्यांतून कितीएक अद्यापिही चालू आहेत. अद्यापि कर्नाटकाचा नवाव हणून एक आहे खरा; परंतु सांप्रत निर्वाहार्य इंग्रज सरकार त्याला त्याच्या पूर्वजांच्या मुलखाच्या जमावंदींतून पेनशन देतें. त्याचप्रमाणें अद्यापि निजामही आहे. परंतु त्याला धाकांत ठेवण्यासाठीं त्याच्या राजधानीच्या शहराजवळ इंग्लिशलोकांची मोठी छावणी आहे. इंग्लिशांकडूनच त्याच्या दरबारीं एक रीसिदेंत नेमलेला असतो, तो त्याला सल्ला या नांवानें जे हुकूम करीत असतो ते त्यानें हरकत न घेतां मानले पाहिजेत.

त्या काळच्या मानानेंही क्लैव याला हिंदुस्थानांत पोंचावयास फार दिवस लागले. त्याचें तारूं कितीएक महिने ब्रेझिल येथें राहिलें होतें. तें तेथें असतां त्यानें पोर्तुगीज भाषेचें ज्ञान करून घेतलें व आपल्या जवळचीं सर्व खर्ची संपवून टाकिली. तो अखेरीस हिंदुस्थानांत येऊन पोंचे तोंपर्यंत एक वर्ष लोटून गेलें. मद्रास येथें आल्यावरची त्याची स्थिति फार दुःखावह झाली. त्याच्या जवळचीं सर्व खर्ची पूर्वी संपून गेलीच होती. त्याचा पगार लहान असून त्याला कर्जही झालें होतें; त्याचें बिऱ्हाडही वाईट होतें. युरोपियन लोकांस या देशांत ही अडचण लहान आहे असें नाहीं. त्यांच्या बंगल्यांत हवाशीर व मोठमोठाल्या खोल्या असल्या तर मात्र त्यांच्यानें दिवस काढवतात. त्यानें आपणाबरोबर एका गृहस्थास शिफारसपत्रें आणिलीं होती; परंतु हा मद्रासेस येऊन पोंचण्याच्या पूर्वीच तो विलायतेस निघून गेला होता. क्लैव याचा स्वभाव मगूर

असून पुनः भिडस्तही असे, त्यामुळें तो आपण होऊन परकीय लोकांच्या ओळखी करीत नसे. तेव्हां अर्थात् तो हिंदुस्थानांत येऊन कितएक महिने झाले तथापि त्याची एकाही गृहस्थाच्या घरीं ओळख पडली नव्हती. त्यांत वाणखीं असें झालें कीं, नवीन हवेमुळें त्याची प्रकृति विघडली व त्याच्या मनाची हुशारी कमी झाली. त्याजकडे जें काम होतें तें त्याच्या धीट व कडक स्वभावास योग्य नव्हतें. या सर्व कारणांमुळें त्याला स्वदेशीं जावें असेंच फार वाटूं लागलें. यावेळीं आपल्या नातलगांस त्यानें जीं पत्रें लिहिलीं त्यांत भाषा अशा रीतीची कोमल व दुःखप्रदर्शक लिहिली होती कीं, पुढें जी याच्या अंगीं निष्ठुरता आली तिजवरून व लहानपणाच्या स्वेच्छाचारीपणावरून हा लक्षणजे असें लिहिल असें कोणासही वाटणार नाही. तो एका पत्रांत असें लिहितो कीं, “ मी आपला देश सोडून निघाल्यापासून एकही दिवस सुखाचा असा घालविला नाही.” दुसऱ्या एका पत्रांत असें लिहितो कीं, “ मधून मधून माझी प्रियकर जन्मभूमि जो इंग्लंड देश, त्याचें जेव्हां मला स्मरण होतें तेव्हां तर मला अगदींच चैन पडेनासें होतें. यापुढें दैववशात् जर मी आपल्या देशास परत गेलों, आणि मुख्यत्वेकरून माझ्या अभीप्सित सर्व सुखांचें मुख्य स्थान, जें मांचेस्तर तें पुन्हा माझ्या नजरेस पडलें तर, माझे जे जे सर्व हेतु आहेत आणि मी ज्या गोष्टी इच्छीत आहे त्या सर्व एकदम मजपुढें येऊन उभ्या राहतील. ”

या सर्व दुःखांमध्ये त्याला एक उत्तम प्रकारचें समाधान प्राप्त झालें होतें. तें असें कीं, तेथील गवर्नर याजवळ ग्रंथसंग्रह चांगला होता, त्यांतील पुस्तकें त्यानें क्लैव यास वाचायास परवानगी दिली होती, त्यामुळे तो आपला बहुतेक रिकामा काळ पुस्तकें वाचण्यामध्ये घालवीत असे. याला सर्व जन्मामध्ये पुस्तकांचें लक्षण जें ज्ञान झालें तें बहुतेक याचवेळीं झालें. कां कीं, लहानपणीं याणें आपला काळ टवाळकींतच घालविला होता, आणि मोठा झाल्यावर अशा गोष्टींत मन घालण्यास याला इतर उद्योगांमुळे फावलेंच नाहीं.

परंतु दारिद्र्य, वाईट हवा, अभ्यास, किंवा स्वदेशीं परत जावें असें मनांत फार असल्यापासून जें दुःख होतें तें, यांतून कोणत्याही गोष्टीनें याचा जो अविचार व दांडगेपणा तो कमी होईना. पूर्वी पंतोजीवरोवर जशी याची वर्तणूक असे, तशीच यानें आतांच्या आपल्या वरिष्ठांवर चालविली, त्यामुळे अनेक वेळा याची चाकरी जाण्याचे प्रसंग आले. रैतर लोकांसाठीं जो बंगला बांधला होता त्यामध्ये राहत असतां, यानें दोनवेळा आपणाला गोळी मारून घेण्याचा यत्न केला; परंतु दोन्ही वेळा याचें पिस्तूल डोक्याला रोखलेलें असून रंजुक प्यालें, तेव्हां तें भरलेलें होतें खरें अशी खात्री करून घेऊन तो लणाला कीं, मला ईश्वरानें काहीं तरी मोठ्या कृत्यासाठीं वांचविलें आहे.

याच सुमारास अशी एक गोष्ट घडून आली कीं, तें केंकरून याच्या सर्व ऐहिक आशा संपल्या असेंच

प्रथम वाटलें; परंतु तसें न होतो तेणेंकरून योग्य-
 तेस चढण्याचा दुसराच एक मार्ग याच्या संजरेस
 पडला. युरोपामध्ये कांहीं वर्षांपासून एक मोठी लढाई
 चालली होती, तिजमध्ये एका पक्षाकडे इंग्लंड देश
 मदतीस होता, आणि दुसरा पक्ष फ्रान्स व स्पेन यांनीं स्वी-
 कारिला होता. त्यावेळीं देखील आरमारामध्ये इंग्लंडा-
 चें वर्चस्व होतें, तरी सांप्रत ज्याप्रमाणें पृथ्वीतील इतर
 सर्व आरमारें एकत्र झालीं असतांही त्यांस पुरून
 उरण्यासारखें इंग्लंडाचें आरमार आहे तसें नव्हतें,
 त्यामुळें फ्रान्स व स्पेन या दोन्ही देशांवावर लढणें त्याला
 कठीण पडलें होतें. हिंदुमहासागरामध्ये फ्रान्स
 देशास आधिपत्य मिळालें. त्याचा मारिशस येथील
 मोठा बुद्धिमान् व सद्गुणी गवर्नर जो लाबर्दोने त्यानें
 इंग्रजी आरमाराचें कांहीं चालूं न देतां, आपलें आर-
 मार हिंदुस्थानांत आणलें; आणि त्यावरील लोकांस
 किनाऱ्यावर उतरून सेना तयार करून मद्रासेवर
 स्वारी केली, आणि तेथील किल्ल्यांतील व सर्व शहरां-
 तील सेनेस शरण आणिलें. किल्लेकऱ्यांनीं किल्ला
 त्याच्या स्वाधीन केला. सेन्तजार्ज किल्ल्यावर
 फ्रेंच लोकांनीं आपला झेंडा लाविला; व कंपनीच्या
 वखारीमध्ये जो माल होता तो त्यानें लूट लुणून
 घेतला. त्यावेळीं जो करार झाला त्यांत असें ठरलें
 होतें कीं, सर्व इंग्रज लोकांनीं फ्रेंच लोकांच्या हातीं
 सुटे कैदी राहावें, व तें शहर इंग्लिश लोक खंड
 देऊन सोडवीत तेथपर्यंत फ्रेंच लोकांच्या स्वाधीन
 असावें. लाबर्दोने यानें आपल्या पतीवर असें खास

वचन दिलें होते कीं, सुटका करण्याबद्दल जो पैका
ध्यावयाचा तो फार मागितला जाणार नाहीं.

परंतु लावर्दोने याचा जय झाला हें पाहून पोंदेश
री येथील फ्रेंच लोकांचा गवर्नर दुष्ठी याच्या मनाम
ध्ये मत्सर उत्पन्न झाला. तशांत दुष्ठी याच्या मनांत
पूर्वीच मोठाले वेत घोळत होते ते सिद्धीस जाण्या
मद्रास ही पुन्हा इंग्रज लोकांच्या हातीं जावी हें ठीक
नव्हतें. यामुळें तो असें ह्मणूं लागला कीं, लावर्दो
यानें जें वचन दिलें तें त्यानें आपल्या अधिकाराबाहेर
दिलें; हिंदुस्थानदेशामध्ये फ्रेंच लोकांची फौज उर
प्रांत मिळवील त्याची व्यवस्था करणें माझ्याशिवाय
दुसऱ्या कोणाच्या हातीं नाहीं, आणि मी तर मद्रास
शहर जमीनदोस्त करून टाकणार. लावर्दोने या
तें बोलणें मान्य करणें प्राप्त झालें. किल्ला हस्तगत
करतेवेळीं झालेला जो करार तो अशा प्रकारें मोडव
गेला हें पाहून इंग्लिशांना राग आला; आणि कंपनी
चे जे मुख्य मुख्य नौकर त्यांची दुष्ठी यानें गैरशि
रीतीनें अप्रतिष्ठा केली हें पाहून तर ते फारच संत
पले. तो प्रकार असा—इंग्लिश लोकांचा गवर्नर
दुसरे कित्तीएक पहिल्या प्रतीचे लोक यांजबरोबर प
रा देऊन त्यांना पोंदेशरी येथें नेलें; नंतर आप
जयजयकार दाखविण्यासाठीं हजारो लोकांच्या दे
शहरामधून त्यांस धिंडीप्रमाणें वाजत गाजत फिरवि
पूर्वीचा जो फ्रेंच सरकारच्या तर्फेनें उघड भरंवसा दिले
होता, तो अशा दांडगाईनें मोडला गेला, यावर
मद्रास येथील इंग्लिश लोकांनीं असें मनांत आ

कीं, लावर्दोने याजबरोवर केलेल्या कराराप्रमाणें वर्तणें आतां आह्मांस अवश्य नाहीं; हा त्याचा विचार योग्यच होता. नंतर क्लैव हा मुसलमानांच्या वेषानें रात्रीं शहरांतून पळून गेला आणि सेंट देविद किल्ल्यांत जाऊन शिरला. हें इंग्रजांचें मद्रासेखालचें एक लहानसें व्यापाराचें ठिकाण होतें.

असा प्रसंग येऊन पडला तेव्हां हिशेव करणें आणि मालाच्या गट्ट्यांची परीक्षा करणें, यापेक्षां त्याच्या धाडशी आणि चंचळ स्वभावास योग्य असा जो शिपायगिरीचा धंदा तो पतकरणें क्लैव याच्या मनामध्ये सहजच आलें; त्यावरून त्यानें एनसैन ह्मणून फौजेंतील जी शेवटची पदवी ती कंपनीच्या पदरीं मिळण्याविषयीं अर्ज केला, आणि ती मिळून तो एकविसावे वर्षीं शिपायगिरीचा धंदा करूं लागला. हा रैतर असतां सेंट देविद येथील सेनेंत कोणी एक हुद्देदार होता, त्याला तेथील सर्व लोक थर कांपत असत. त्याबरोवर क्लैव यानें कुस्ती करून लोकांच्या लक्षांत राहण्यासारखें आपल्या शौर्याचें उदाहरण दाखविलें होतें. त्या उदाहरणामुळें व त्यानंतर लागलींच जीं त्यानें शौर्याचीं अनेक कृत्यें केलीं त्यांमुळें शेकडो शूर लोकांमध्ये त्याची प्रख्याति लवकरच झाली. दुसरें असें कीं, शहाणपण, धूर्तता, व वरिष्ठाचा अधिकार मानणें हे गुण पूर्वीं दृष्टोत्पत्तीस आले नव्हते तेही याच्या अंगीं आहेत असें आतां दिसूं लागलें. फ्रेंच लोकांबरोबर ज्या लढाया झाल्या त्यांमध्ये याची अनेक वेळा फार ख्याति झाली, आणि त्यावेळीं इंग्रज

लोकांचा हिंदुस्थानांतील सर्वांत हुशार योद्धा जो मेजर लारेन्स, त्याच्या मनांत तो विशेष भरला.

कैव यांन शिपायगिरीचें काम थोडकेच महिने केलें, इतक्यांत फ्रान्स आणि ग्रेतब्रितन यांचा तह ठरल्याची बातमी येऊन पोचली. त्या तहाप्रमाणें मद्रास इंग्लिश कंपनीच्या स्वाधीन करणें दुष्ठी याला प्राप्त पडलें; आणि कैव हा पुनः पूर्वीचा धंदा करण्यास मोकळा झाला. तो पुनः रैतरचें काम करूं लागला खरा, परंतु पुनः थोड्याच दिवसांनंतर एतद्देशी लोकांचे लहानसान वखडे मोडण्यामध्ये मेजर लारेन्स हा गुंतला होता, त्याला मदत करावयास तो गेला. मोडल्यावर तो पुनः व्यापाराचें काम करूं लागला याप्रमाणें कधीं लढण्याचें काम व कधीं व्यापाराचें काम तो करीत असतां कितीएक विना अशा घडून आल्या कीं, तेणेंकरून आपण धंदा कोणता करावा हा त्याचा एकदा अखेरचा निश्चय झाला. या सुमारास हिंदुस्थानांतील राज्यकारस्थानें पूर्वीपेक्षां अगदीं बदलून गेलीं होती; इंग्रज आणि फ्रेंच या लोकांमध्यें विलायतेंत तर सल्ला झाला होता खरा; परंतु फ्रेंच कंपनी आणि इंग्लिश कंपनी यांच्यामध्ये स्पर्धा उत्पन्न होऊन असें मोठें युद्ध सुरू झालें कीं, त्यापासून तैमूर या वंशजांकडे असलेलें जें हिंदुस्थानचे दिव्य राज्य त्या दोघांतून कोणाला तरी एकाला मिळावें दिसत होतें.

बाबर यांण आपल्या मोगल लोकांच्या मदत सोळाव्या शतकामध्ये जें राज्य स्थापन केलें होतें

फारकाळ पर्यंत चालले असून, पृथ्वींतील जीं मोठीं भव्य आणि विस्तीर्ण राज्ये त्यांतीलच तें एक होतें. सर्व युरोप खंडामध्ये या राज्यांतील प्रजेइतकी प्रजा एकाच राजाच्या हाताखालीं कोठेंही नव्हती, अथवा याच्याइतकी जमाबंदीही एका राज्याची नव्हती. हिंदुस्थानचे स्वामी यांणीं जीं मंदिरे बांधलीं होतीं त्यांचें सौंदर्य व भव्यता हीं इतकीं होतीं कीं, जे लोक युरोपांतील मोठमोठीं प्रख्यात मंदिरे पाहून गेलेले होते तेही तीं पाहून चकित होत असत. ज्या डोळ्यांनीं युरोपांतील मोठमोठाल्या राजांच्या स्वाऱ्या व वैभव पाहिलेलें, ते डोळे दिल्लीच्या तक्ताची शोभा आणि स्वाऱ्या पाहून दिपत असत. फ्रान्स किंवा जर्मनी येथील बादशहांच्या हाताखालील प्रजेइतकी प्रजा मोगल बादशहाचे जे मोठमोठे सर सुभेदार होते त्यांतून कितीएकांच्या हाताखालीं असे; या सर सुभेदारांच्या खालचे जे सुभेदार असत त्यांच्या अमलांतील मुलूख व त्यांची जमाबंदी हीं लक्षांत आगिलीं असतां त्यांस तस्कनी अथवा साकसनी संस्थानांच्या बरोबरीस लावण्यास हरकत नाही.

हे विस्तीर्ण राज्य बाह्यात्कारी पाहिलें असतां बलाढ्य आणि आवाद दिसे खरें, परंतु त्याच्या उत्तमावस्थेंत देखील, सांप्रत युरोपामध्ये जीं अगदीं वाईट रीतीनें चाललेलीं राज्ये आहेत त्यांच्यापेक्षांही वाईट रीतीनें तें चाललें होतें. एशिया खंडस्थ जे जे स्वेच्छाचारी राजे त्यांच्या राज्यव्यवस्थेमध्ये जीं व्यंगें असतात तीं यामध्ये होतीं. एक जातीच्या लोकांचा अंमल

दुसऱ्या जातीच्या लोकांवर झाल्यापासून जे वाईट परिणाम अवश्य होतात तेही यामध्ये झालेले होते. या शिवाय बादशाहाच्या घराण्यांतील जे राजपुत्र, त्यांचे राज्यपदाविषयीं परस्परांत तंटे होऊन नेहमीं हाणामाऱ्या चालल्या असत व राज्यांत विपत्ति येऊन पडत. कधीं कधीं महत्वाकांक्षी सुभेदार अपणास स्वतंत्रता प्राप्त करून घेण्याची इच्छा वाळगूं लागत. हिंदूमध्ये जे लढाऊ व शूर लोक होते ते आपल्यावरील परचक्र उडवावे ह्मणून वारंवार करभार देण्याचें बंद करीत, आणि त्यांचीं राहण्याचीं जीं डोंगर वगैरे विकट स्थानें तेथें जमून बादशाही फौजेचा पराजय करीत, व वसाहत झालेल्या प्रांतांत हाणामारी करण्यास त्यांच्या झुंडीच्या झुंडी येऊन पडत. परंतु अशा प्रकारें जरी बहुत करून नेहमी व पुष्कळ अव्यवस्था होत होती, आणि कधीं कधीं असे प्रसंग येत कीं, त्यांपासून सर्व राज्याची स्थिति हालून जाई, तरी सरासरी वरवर पाहिलें असतां हें विस्तीर्ण राज्य कितीएक पिढ्यांपर्यंत बाहेरून तरी एक, बलाढ्य आणि भव्य आहे असें दिसत होतें. पुढें हें राज्य औरंगजेब बादशाहानें जरी मोठ्या मसलतीनें आणि पराक्रमानें चालविलें, तरी त्याच्या मोठ्या कारकीर्दीतच तें त्वरित लयास जात चाललें होतें. तो बादशाह सन १७०७ त मरण पावला. तेव्हांपासून तर हा लय फारच लवकर होत चालला. या राज्याच्या इमारतीस अखेरीस बाहेरून मोठमोठाले धक्के वसूं लागले आणि आंतून घुशी-उंदीर यांची पोखरणी चालली, तेणें करून थोड्या

काळांत सर्व बादशाहीची इमारत ढासळून जमीन-दोस्त झाली.

औरंगजेवानंतर चाळीस वर्षे पर्यंत जे नामधारी तत्काधिपति होऊन गेले, ते आळस आणि दुर्व्यसनं यांमध्ये निमग्न होऊन, राजमंदिरांत भांग खाऊन अथवा कसविणींवरुवर मौजा मारून अथवा खुषम-सकऱ्यांच्या थट्टा ऐकून, काळाचा व्यय करित असत. असें झाल्यानें हिंदुस्थानच्या संपत्तीचें रक्षण करण्यास कोणी नाहीं असें पाहून, ती नेण्यासाठीं पश्चिमेकडून पर्वतांतून क्रूर लोकांच्या एकामागून एक झुंडी येऊं लागल्या. एक योद्धा इराणांतून येऊन सिंधुनद उतरून दिल्ली शहरांत आला, आणि जयजयकार करून, जीं संपत्ति पाहून युरोपियन प्रवासी चकित झाले होते ती, व युरोपांतील कुशळ कारागिरांनीं अतिमौल्यवान् रत्नें ज्यास वसविलीं होतीं असें जें मयूरसिंहासन तें, व कोहिनूर ह्मणून जो प्रख्यात हिरा तो, हें सर्व तो घेऊन गेला. इराणी लोकांच्या धुमाळींतून जें उरलें त्याचा आफगाण लोकांनीं विध्वंस केला. रजपूतस्थानांतील जे लढाऊ लोक त्यांनीं मुसलमानांचा अधिकार मानण्याचें सोडून दिलें. रोहिलखंड हें फौजेतल्या एका शिपायाच्या टोळीनेंच वळकाविलें. सिंधुनदाच्या तीरावर सिक लोकांचें राज्य स्थापित झालें. यमुनेच्या तीरावरच्या प्रांतांत जाट लोकांनीं धुमाळी उडविली. परंतु याही सर्वांपेक्षां भयंकर असे एक जातीचे लोक, हिंदुस्थानच्या पश्चिम-किनाऱ्याजवळ जो डोंगरी मुलूख आहे त्यांतून निघाले.

या लोकांना बहुत वर्षे पर्यंत सर्व एतद्देशीय राजे थरकांप भीत असत; व हे अखेरीस इंग्लिश लोकांच्या फक्त नशिबानें व बुद्धीनेंच त्यांच्या हातून मोडले गेले; परंतु ते मोडण्यास मोठमोठ्या अशा अनेक मोठ्या निकराच्या लढाया कराव्या लागल्या. त्या लढायांचा परिणाम कोणत्या पक्षास अनुकूल होईल याचा अदमास करणेही त्यावेळीं कठीण होतें. हे कडवे व लुटारू मराठे लोक औरंगजेब बादशाह राज्य करीत असतां प्रथम आपल्या डोंगराळ मुलुखांतून निघाले, आणि तो मेला नाही तों त्यांच्या विस्तीर्ण राज्यांतिल कोनाकोपण्यास देखील त्यांचें नांव ऐकतांच सर्व लोक थरकांप भिऊं लागले. पुष्कळ सुपीक प्रांतांनीं भरलेले सुभे त्यांनीं जिंकून घेतले. आणि दक्षिणहिंदुस्थानाच्या पश्चिमकिनाऱ्यापासून तों पूर्वकिनाऱ्यापर्यंत सर्व राज्य त्यांचेंच झालें. पुणे, ग्वालोर, बडोदें, नागपूर आणि तंजावर येथें मराठी सरदार राज्य करूं लागले. त्यांना मोठमोठालीं राज्यें प्राप्त झालीं तरी त्यांनीं लुटण्याचा धंदा सोडून दिला असें नाही. तर आपल्या पूर्वजांची जी पुंडाई करण्याची चाल ती त्यांनीं राखिलीच होती. आणि जेथें त्यांचा अंमल स्थापन झाला नाही तो मुलूख त्यांनीं लुटून फस्त केला. त्यांच्या डंक्याचा शब्द ऐकिला ह्मणजे शेतकरी लोक आपलें शिधासामान पोत्यांत घालून आणि त्यांच्या जवळ जे चार पैसे असत ते कंबरेस बांधून मुलेंमाणसें घेऊन रानांत पळत; मग तेथें वाघाचें किंवा तरसाचें भय असलें तरी तें त्यांना यांच्यापेक्षां पतकरे. अनेक प्रांतांमधील लोक आपल्या

शेताचा नाश होऊं नये ह्मणून त्यांना खंड देण्याचें पतकरून परत लावीन. जे नामधारी बादशाह दिल्लीच्या तक्तावर बाहुल्याप्रमाणें वसलेले असत, त्या विचाऱ्यांना देखील असा खंड देण्याचें पतकरून हीनपणा कबूल करणें प्राप्त पडे. एका लुटारू मराठी सरदारानें दिल्लीच्या तटाजवळ जाऊन डेरा दिला होता. दुसरा भोंसला ह्मणून एक होता तो आपल्या अगण्य घोडेस्वारांस घेऊन प्रत्येक वर्षी बंगाल प्रांतावर स्वारी करीत असे. जे युरोपियन व्यापारी तेथें होते त्यांच्या मनामध्ये देखील आपल्या वखारीचें काय होतें याचा धाक सुटला; आणि त्यांच्या सेनेपासून कलकत्याचा वचाव होण्यासाठीं तेथें मजबुदी करणें प्राप्त पडलें. मराठ्यांचा खंदक ह्मणून जो आतां तेथें अहे त्याजवरून असा प्रसंग आल्याचें स्मरण अद्यापि होतें.

या धुमाळींतून जे मोगलाचे सुभेदार वचावले गेले ते स्वतंत्र राजे झाले; मग ते तैमूरलंग याच्या वंशजांचा अधिकार तोंडानें कबूल करोत, कधीं कधीं त्यांना नजराणे पाठवोत, व कधीं कधीं त्यांजपासून मरातबही मागोत; परंतु वास्तविक पाहिलें असतां बादशाह पाहिजे तेव्हां त्यांस काढूं शकता, असे ते त्यांच्या ताब्यांत राहिले नव्हते; केवळ वंशपरंपरेचे राजेच होऊन वसले होते. कितीएक वर्षांपूर्वी बंगाल व कर्नाटक प्रांतांत जीं मुसलमानाचीं घराणीं राज्य करीत असत, त्यांचा आरंभ याप्रमाणेंच झाला, आणि हैदराबादेमध्ये जो निजामाचा वंशज सांप्रत परअमलाखालीं

असून राज्यपदाचे कितीएक अधिकार चालवीत आहे त्याचेंही मूळ याप्रमाणेंच आहे.

या सर्व धांदलीचा परिणाम तरी काय होणार ? हे बखेडे शेंकडो वर्षेपर्यंत असेच चालणार कीं काय ? या घोटाळ्यांत दुसरें एकादें मोठें राज्य उत्पन्न होणार कीं काय ? हिंदुस्थानचें आधिपत्य मुसलमानांस मिळणार अगर मराठ्यांस मिळणार ? किंवा दुसराच एकादा पर्वतवासी पराक्रमी पुरुष कावूल व खोरासान येथील बलाढ्य लोक बरोबर घेऊन या श्रीमान्, परंतु कमकुवत अशा लोकांवर चालून येणार काय ? असे अनेक प्रश्न विचारी लोकांच्या मनांत उत्पन्न होऊं लागले होते व त्यांतून केवळ असंभाव्य असा एकही दिसत नव्हता. परंतु जी एक केवळ व्यापाऱ्यांचीच मंडळी हिंदुस्थानापासून सात हजार कोशांवर पडलेली, आणि जिच्या ताब्यांत व्यापारासाठीं घेतलेली जी थोडीशी जमीन ती मात्र होती, ती मंडळी शंभर वर्षांच्या आंत कन्याकुमारी भूशिरापासून तों निरंतर वर्फानें आच्छादित जो हिमालय पर्वत तेथपर्यंत, मुलूख काबीज करील, अथवा मुसलमान आणि मराठे यांस, परस्परांतिल तंट्याचा विसर पाडवून एका परचक्राखालीं आणिल, मोठ्या बलाढ्य मोगल बादशाहाचा देखील अंमल ज्यांणीं मानला नाहीं असे जे अनेक जातींचे कडवे लोक त्यांना गरीब करून सोडील, आणि कोट्यावधि लोक एका कायद्याखालीं आणून, ब्रह्मपुत्रा नदीच्या पूर्वेस लांबपर्यंत व पश्चिमेस जाहिलम नदीच्या पलीकडे लांबपर्यंत

झेंडा लावील, आवा येथें जाऊन तेथील राजाकडून आपलें बोलणें कबूल करवील, अथवा आपल्या पदरच्या राजाला कंदाहारच्या गादीवर नेऊन बसवील असें, कोणी मनुष्य कितीही धूर्त व चाणाख्य असता तरी त्याच्यानेंही भाकित करवलें नसतें.

अशा या मोडून गेलेल्या मोगली राज्याच्या ठिकाणीं युरोपियन लोकांची बादशाही स्थापितां येईल, ही कल्पना प्रथम दुष्ठी याच्या मनांत आली. त्याच्या चंचळ, विशाल आणि सूचक अशा बुद्धीमुळें ज्या वेळीं ही कल्पना त्याला सुचली त्या वेळीं इंग्रजी कंपनीच्या मोठ्या हुशार नौकरांना देखील मालाच्या यादी व जमाखर्च यांशिवाय दुसरें कांहीं दिसत नव्हतें. दुष्ठी याला हें राज्य प्राप्त करून घ्यावयाचें सुचलें इतकेंच नाहीं; तर तें प्राप्त करून घेण्यास साधनें कोणतीं असलीं पाहिजेत, त्याविषयींचीही योग्य कल्पना स्पष्टरीतीनें त्याच्या ध्यानांत येऊन चुकली होती. एतद्देशीय राजांनीं कितीही फौज जमा केली तरी उत्तम कवाईत शिकलेले व युरोपियन रीतीनें लढाया मारणारे थोडेसे लोक जरी असले, तरी यांच्या पुढें त्या फौजेचें कांहीं एक चालायाचें नाहीं असें त्याच्या मनांत स्पष्ट येऊन चुकलें होतें. दुसरें त्याला असेंही सुचलें कीं, युरोपियन सरदार ठेवून जर एतद्देशीय लोकांची फौज तरबेज केली तर तीही उत्तम होईल. मोठी घडामोड व उलाढाल करणारे जे युरोपियन लोक त्यांना भरतखंडामध्यें राज्य चालविण्याचा सुलभ मार्ग लढला लणजे हाच कीं, एखादा नामधारी

नवाब किंवा निजाम करून ठेवून त्याला राजाचा डौल आणून त्याचा कारभार आपल्या हातीं ठेवावा, आणि आपणाला जें बोलणें तें त्याच्या मुखांतून वदवावें, ह्मणजे उत्तम काम चालेल, हें त्याला पक्कें कळत होतें. लढाईच्या व राज्यकारभाराच्या ज्या कल्पना इंग्रज लोकांनीं पुढें कांहीं वर्षांनीं चालवून झेंडा लाविला, त्या सर्व त्या काल्पनिक व महत्वाकांक्षी फ्रेंच सरदाराच्या मनामध्ये पूर्वीच येऊन चुकल्या होत्या व त्याप्रमाणें तो वर्तूही लागला होता.

या वेळीं हिंदुस्थानाची स्थिति अशी होती कीं, कोणत्याही प्रकारचा मनुष्य जरी राज्य बळकावण्यास पुढें सरसावला असता, तरी त्याला जुन्या कायद्याप्रमाणें अथवा आलीकडील वहिवाटीप्रमाणें कांहीं तरी सबब सांगण्यास मिळतीच मिळती. कोणत्याही प्रकारचा हक्क निश्चित राहिला नव्हता; तशांत ज्या युरोपियन लोकांनीं एतद्देशीय तंट्यांमध्ये मन घातलें, त्यांनीं तर एशियाखंडांतील राजकारस्थानांस युरोप खंडांतील राजांचे कायदे लागू करून हा झालेला गोंधळ कमी न करतां उलटा अधिकच वाढविला. जर एकाद्या नवाबाबरोबर तो स्वतंत्र आहे असें समजून वागणें सोईवार दिसलें, तर तसें करावयास उत्तम सबब तयार होती, कां कीं खरीखर पाहिलें असतां तो स्वतंत्रच होता. वरें ती दिल्लीच्या बादशाहाचा केवळ सुभेदार असें मानणें जरी आपणाला फायद्याचें वाटलें, तरी अडचण नव्हती, कारण तो मूळचा तसाच होता. त्याचा हुद्दा वंशपरंपरेचा

आहे किंवा एकपुस्त आहे, किंवा बादशाहाची मर्जी असेल तेथपर्यंत राहावयाचा आहे, यांतून जो प्रकार फायद्याचा वाटेल त्या प्रत्येक पक्षास कारणें व पूर्वीच्या वहिवाटीचा आधार दाखवितां येत होता. ज्या पक्षाच्या हातीं वावर बादशाहाचा वारस होता, तो पक्ष असें ह्मणे कीं, सर्वांचा वास्तविक, पुरा आणि स्वतंत्र स्वामी काय तो हाच वारस होय, व याच्या हाताखालचे जे असतील त्यांनीं त्याचा अधिकार मानला पाहिजे. आतां जे लोक या पक्षाच्या विरुद्ध होते त्यांचें ह्मणणें असें होतें कीं, सर्व बादशाही मोडून गेली आहे, आणि जो मोगलवंशातील पुरुष तत्काधिपति ह्मणवितो त्याला मान देणें हें जरी योग्य आहे, (कां कीं तसा मान त्याच्या वंशाला फार दिवसांपासून मिळालेला आहे), तरी त्याला यापुढें सर्व हिंदुस्थानाचा वास्तविक स्वामी ह्मणणें हें बरोबर नाहीं. या दुसऱ्या पक्षाच्या ह्मणण्यासही आधाराचा तोटा होता असें नव्हतें.

दिल्लीची बादशाही मोडल्यावर जे अतिबलाढ्य स्वतंत्र राजे झाले, त्यांतील एक निजाम उल्मुल्क ह्मणजे दक्षिणेचा सर सुभेदार हा सन १७४८ सांत मरण पावला. त्यामागें याचा मुलगा नासिरजंग हा त्याच्या अधिकारावर आला. याच्या अमलामध्यें जे प्रांत होते त्यांत कर्नाटक हा अतिविस्तीर्ण व अतिसंपत्तिमान असा प्रांत होता. तो एका पुरातन नवाबाच्या अमलांत होता. त्याला इंग्रज लोक अनावर्दीखान असें ह्मणत.

परंतु ही सुभेदारी व तिच्या पोटांतील कर्नाटक प्रांत यांवर आपला वारसा आहे असें लक्षणारे दुसरे लोक होते. निजाम उल्मुल्क याचा नातु मिर्जाफाजंग हा नासिरजंगावरावर वारसा सागूं लागला; आणि पूर्वीच्या एका नवाबाचा जावई चंदासाहेब हा कर्नाटक प्रांतावर वारसा करूं लागला. पूर्वी सांगितल्याप्रमाणें या काळीं हिंदुस्थानांत सर्व कायदा अशाश्वत होऊन गेला होता; यामुळें मिर्जाफाजंग आणि चंदासाहेब या दोघांनाही आपआपल्या बोलण्यास कांहीं कारण लावण्यास अडचण पडली नाहीं; आणि सर्व देशभर अगदीं पक्की अव्यवस्थाच होऊन गेली होती त्यामुळें त्या दोघांना अनुसरणारे लोभी लोक मिळण्यासही अडचण पडली नाहीं. त्या दोघांनीं एकमेकाच्या फायद्यावर नजर देऊन कर्नाटकावर स्वारी केली; आणि आलीकडे पूर्व किनाऱ्यावर जी लढाई झाली तींत इंग्रजांचा पराजय होऊन फ्रेंच लोकांचा जय झाला होता त्यामुळें फ्रेंचांची प्रख्याति झाली होती, त्यावरून त्या दोघांनींही त्यांची मदत मागितली.

मोठा मसलतदार व महत्वाकांक्षी असा जो दुष्प्री तो तर अशा गोष्टीची वाटच पाहत बसला होता. कर्नाटकाच्या गादीवर नवाब बसविणें, दक्षिणेमध्ये सर सुभेदार नेमणें, आणि त्यांच्या नांवानें सर्व दक्षिण हिंदुस्थानाचा राज्यकारभार चालविणें हीं आपल्या हातीं येतील अशी कल्पना करून दुष्प्री हा मोठा लुब्ध होऊन गेला. त्यानें हे जे स्वमतानें झालेले वा-

रस त्यांचा पक्ष स्वीकारला. आणि त्यांच्या मदतीला चारशें फ्रेंचशिपाई व दोन हजार कवाईत शिकलेले काळे लोक असे पाठवून दिले. पुढें लढाई झाली तींत फ्रेंच लोकांनीं मोठी तलवार मारिली. अनावर्दीखानाचा पराभव होऊन तो मारला गेला. त्याचा मुलगा महमदअल्ली हा जी थोडी उरलेली फौज होती ती घेऊन त्रिचनापल्ली येथें पळाला. तेणेंकरून एकाच सपाळ्यानें बहुतेक कर्नाटक या विजयी पक्षाच्या हस्तगत झालें.

दुष्ठी यानें जें एकंदर महत्व मिळविलें त्याचा हा केवळ आरंभ समजला पाहिजे. पुढें कितीएक महिनेपर्यंत लढाया मारून, सह्याचीं बोलणीं लावून, आणि कारस्थानें करून, त्यानें हुशारी दाखविली आणि त्याचें दैवही उदयास आलें. नासिरजंग याला त्याच्याच पक्षकारांनीं मारून टाकिलें, त्यामुळें मिर्जाफाजंग दक्षिणेचा मालक झाला, आणि फ्रेंच लोकांच्या महत्वाचा व मसलतीचा झेंडा लागला. त्यांचें जें मुख्य ठिकाण पोंदेशरी तेथें त्यांनीं जयजयकार करून मोठा आनंद केला, तोफांची सरबत्ती केली आणि देवळामध्यें ईश्वराची प्रार्थना करून आभार मानिले. मिर्जाफाजंग हा आपल्या दोस्तदारांना भेटावयास पोंदेशरी येथें गेला. तेथें मोठ्या डामडौलानें त्यांनीं त्याला तत्कावर बसविलें. दुष्ठी हा अति उंच पदवीच्या मुसलमान लोकांप्रमाणें पोषाक करून निजाम व आपण एकाच पालखींत बसून शहरांत आला, आणि पुढें जो समारंभ झाला त्यांत

आपण सर्व मानकऱ्यांच्या पुढें झाला. रुष्णा नदीपासून कन्याकुमारीपर्यंत सर्व हिंदुस्थानाचा, ह्मणजे सुमारें फ्रान्स देशाएवढ्या मुलखाचा “गवर्नर” असकित्ताव त्याला मिळाला, आणि अधिकार तर चंदसाहेबाच्यापेक्षां विशेष मिळाला. त्याला सात हजार घोडेस्वारांची सरदारी मिळाली, आणि जिकडे तिकडे असे जाहिरनामे लाविले कीं, कर्नाटकांत पोंदेशरीखेरीजकरून दुसऱ्या कोठें कोणीं टाकसाळ घालूं नये. या योगानें दक्षिणेंतील पूर्वीच्या सुभेदारांनीं जी पुष्कळ संपत्ति मिळवून ठेविली होती ती फ्रेंचांच्या खजिन्यांत जाऊन पडली व आणखी अशी वदंता होती कीं, दुष्ठी यानें वीस लक्ष रुपये रोकड व शिवाय पुष्कळ जवाहीर असैं आपणास घेतलें. सारांश यावेळीं त्याला अपार फायदा झाला. त्याच्या अमलाखालीं तीन कोटी प्रजा आली, व तिजवर त्याचा अधिकार बहुतकरून त्याच्या इच्छेप्रमाणें चालूं लागला असैं ह्मटल्यास चिंता नाही. राजापासून मान किंवा वेतन मिळणें झाल्यास त्याच्या द्वाराशिवाय मिळूं नये असैं झालें, आणि त्याची सही पाहिल्याशिवाय निजाम अर्ज वाचीनासा झाला.

मिर्जाफाजंग हा राज्यपद प्राप्त झाल्यानंतर थोडक्याच महिन्यांनीं मरण पावला; परंतु त्यामुळें फ्रेंच लोकांचें वजन कमी झालें असैं नाही, कां कीं त्यांच्याच साह्यानें त्याचे घराण्यांतील एका शाहाजादास गादी प्राप्त झाली होती; त्यानें माजी राजाचे सर्व करार कायम ठेविले. त्या कारणानें हिंदुस्थानांत

दुष्ठी हा अतिबलाढ्य राजा होऊन वसला, त्याच्या देशचे लोक अशी बढाई झोकू लागले कीं, दिल्लीच्या राजमंदिरामध्येही लोक याच्या नांवास भितात. या परकी मनुष्यानें राज्यप्राप्ति करून घेण्याच्या मसलती फक्त चार वर्षांमध्ये एथपर्यंत सिद्धीस नेल्या हें पाहून एतद्देशीय लोक आश्चर्य पावले. पण या डौली फ्रेंच गृहस्थास जो हा एवढा वास्तविक अधिकार व वैभव हीं मिळालीं होती तेवढ्यानेंच त्याची तृप्ति न होऊन आपली प्रजा व प्रतिस्पर्धी यांजपुढें तो डोळ्यांत खुपण्यासारख्या मोठ्या डौलानें आपली शोभा मिरवू लागला. त्यानें असें मनांत आणलें कीं, आपल्या मसलतींचा झेंडा ज्या ठिकाणीं मुख्यत्वेकरून लागला, ह्मणजे नासिरजंग याचा मोड होऊन मिर्जाफाजंग राज्यपदाप्रत पावला, त्या स्थळीं एक जयस्तंभ उभारावा आणि त्याच्या चार बाजूंवर चार भाषांमध्ये छानदार लेख कोरून सर्व एशियातील लोकांना आपली कीर्ति कळवावी. आपले जय झाले त्यांचीं चित्रे काढलेलीं पदके त्यानें या भव्यस्तंभाखालीं पुरलीं; आणि त्या स्तंभाच्या आसपास "दुष्ठीफतियावाद," ह्मणजे दुष्ठीची विजयनगरी असें प्रौढीनें नांव देऊन एक शहर वसविलें.

आपली प्रतिस्पर्धी फ्रेंचकंपनी इचा जो हा त्वरित जय होत चालला होता व इला प्रख्याति मिळत चालली होती, ती बंद करण्याविषयीं इकडे इंग्लिश कंपनीनें कांहीं थोडेसे दुर्बळ व तुटक तुटक असे यत्न चालविले होते, आणि महंमदअल्ली हाच कर्नाटकाचा

नवाव असें ह्मणावयाचें तिनें सोडिलें नव्हतें. परंतु महंमदअल्ली याचें राज्य झटलें ह्मणजे फक्त त्रिचनापल्लीच; आणि त्या त्रिचनापल्लीलाही चंदासाहेब व त्याचे दोस्त फ्रेंच यांनीं वेढा दिलाच होता. हा वेढा उठवून लावण्यास इंग्लिशांस सामर्थ्य नाहीं असें दिसूं लागलें. त्यांची मद्रासेस फौज थोडीच होती; व तिजवरही कोणी सरदार नव्हता. मेजर लॉरेन्स हा इंग्लदास गेला होता, आणि त्या ठिकाणीं दुसरा नामांकित असा कोणी एक सरदार राहिला नव्हता. तशांत एतद्देशीय लोक ब्रिटिश लोकांचा धिक्कार करूं लागले होते. हे बलाढ्य लोक लवकरच पुढें आपणांस जिकून राज्य करूं लागतील हें त्यांच्या स्वप्नीं देखील आलें नव्हतें; कां कीं, सेन्त जार्ज या किल्ल्यावर फ्रेंच लोकांचीं निशाणें फडकत होतीं. त्यांनीं आपला जय झाला हें दाखविण्याकरितां इंग्लिश कंपनीच्या मुख्य मुनिमास पोंदेशरी शहरांतून एखाद्या सोंगाप्रमाणें फिरविलें. दुष्ठी याची मसलत व तलवार जिकडे तिकडे सफल व कायम झाली, आणि मद्रास येथील अधिकारी यांनीं जो त्याला अडथळा आणला तेणेंकरून उलटी त्यांचीच कमकुवत बाहेर दिसून आली आणि फ्रेंचांचें महत्व वाढलें, हें सर्व एतद्देशीय लोकांनीं पाहिलें होतें. अशा प्रसंगीं एका यःकश्चित् तरुण इंग्रजांन, आपल्या पराक्रमानें आणि बुद्धीनें त्या उभय पक्षांच्या नशिवाचें सर्वच पारेंडें फिरवून टाकिलें. ह्मणजे याची उमर या वेळीं सारी पंचवीस वर्षांची होती. आपण शिपायगिरीचा धंदा करावा, किंवा

व्यापाराचा करावा याविषयीं कांहीं काळपर्यंत त्याच्या मनाचा निश्चय झाला नव्हता. अखेरीस त्याला या दोन्ही प्रकारचीं कामें ज्यांत आहेत असाच एक हुद्दा मिळाला. तो असा कीं, फौजेला सामग्री पुरवण्याचें काम त्याजकडे होऊन त्याला कप्तानाचा हुद्दा मिळाला. या प्रसंगीं त्याची सर्व हुशारी उदयास आली. त्यानें आपल्या वरिष्ठ अधिकाऱ्यांस असें दाखविलें कीं, आपण जर मोठ्या त्वरेनें योग्य तजवीज केली नाहीं तर त्रिचनापल्ली शत्रूंच्या हातीं जाईल, अनावर्दीखान याचा वंश नाहीसा होईल, आणि सर्व दक्षिण हिंदुस्थानचें आधिपत्य वास्तविक रीतीनें फ्रेंचांच्या हातीं जाईल. यासाठीं तो असें ह्मणाला कीं, मोठ्या धिटार्ईनें एकदां सपाटा मारला पाहिजे; आणि कर्नाटकाच्या नवाबाचें राहण्याचें आवडतें ठिकाण आणि त्याची राजधानी जें अर्काट शहर त्याजवर हल्ला केला असतां कदाचित् त्रिचनापल्लीचा वेढा उठेल, असें त्यानें सुचविलें. दुष्ठी याचा जय पाहून इंग्रजांच्या मुनिमांस मोठा धाक पडलाच होता, आणि त्यांतच फ्रान्स व ग्रेतब्रितन यांच्यामध्ये नवीन लढाई सुरू झाली असतां इकडे मद्रास एकदम घेऊन ती जमीनदोस्त केली जाईल असें भय वाटलें. त्यांमुळे जे मुख्य इंग्रजी अधिकारी होते त्यांनीं क्लैव याचा बेत कबूल केला, आणि तो अमलांत आणण्याचें काम त्याजवरच सोंपविलें. त्याजवळ या कामगिरीसाठीं दोनशें इंग्रजी आणि तीनशें एतद्देशीय शिपाई दिले. एतद्देशीय शिपायांजवळ विलायती हत्यारें

दिलेलीं होतीं व ते कवाईत शिकलेले होते. त्याच्या हाताखालीं आठ सरदार होते, त्यांपैकीं दोघांनीं मात्र पूर्वीं लढाई पाहिलेली होती, आणि चार कंपनीच्या पदरचे मुनीम होते, ते क्लैव याचा कित्ता पाहून या चाकरींत शिरण्यास प्रवृत्त झाले होते. या वेळीं हवा वादळलेली होती आणि पाऊस पडत होता, विजा चमकत होत्या व मेघांचा गडगडाट चालला होता, तशांतूनच क्लैव अर्काट शहराच्या गांवकुसवाजवळ जाऊन ठेपला; त्यामुळें तेथील फौजेची धांदल उडाली, आणि तो किल्ला सोडून ती पळाळी. अशा प्रकारें अर्काट शहर गोळी मारल्याशिवाय इंग्रजांच्या हातीं लागलें.

परंतु तें तसेंच आपल्या स्वाधीन राहणार नाहीं हें पक्कें समजून तो सामग्रीची तजवीज करूं लागला. त्यानें तटबंदीला वगैरे आरंभ केला, आणि वेढा पडल्यास टक्कर मारण्याचीही तयारी तो करूं लागला. इतक्यांत पळालेल्या फौजेनें जमाजम केली, आणि आसपासच्या मुलखांतून कुमक मिळवून तीन हजार लोकांनिशीं शहराजवळ येऊन वेढा दिला. इकडे मध्यरात्रीच्या सुमारास क्लैव हा किल्ल्यांतून बाहेर निघाला, आणि एकाएकी छापा घालून शत्रूंची त्यानें धांदल उडवून दिली, पुष्कळांची कत्तल केली, आणि बाकीच्यांस पळवून लावून, आपला एकही मनुष्य मरूं दिल्याशिवाय तो परत किल्ल्यामध्ये आला.

चंदासोहेव व त्याचे दोस्त फ्रेंच हे यावेळीं त्रिचनापल्लीला वेढा देण्यांत गुंतले होते. त्यांना ही

वातमी कळतांच त्यानें आपल्या फौजेमधून चार हजार लोक अर्काट येथें पाठवून दिले. ज्या लोकांना क्लैव यानें हाकून दिलें होतें त्यांतून जे उरले होते ते येऊन लागलेच त्यांना मिळाले. वेळूर येथून त्यांच्या मदतीस दोन हजार लोक आले, व याशिवाय विशेष मदत होण्यासारखी दुष्ठी याजकडून पेंदेशरी येथून दीडशें फ्रेंच लोकांची कुमक आली. या सर्व सुमारे १०,००० फौजेवर चंदासाहेब याचा मुलगा राजासाहेब हा सरदार होता.

राजासाहेब यानें येऊन अर्काटच्या किल्ल्यास वेढा घातला. त्या वेढ्यापुढें तो किल्ला टिकाव धरील असें दिसत नव्हतें. त्या किल्ल्याची तटबंदी मोडकळीस आलेली होती, खंदकांतील पाणी सुकून गेलें होतें, तट अरुंद असल्यामुळें तोफा ठेवायास जागा नव्हती, आणि तटावरील दगडी भित्ति ठेंगणी असल्यामुळें फौजेचें रक्षण होण्यासारखें नव्हतें. क्लैव याची फौज मुळींच थोडी, आणि तिजपैकींही कितीएक लोक मेल्यामुळें ती बरीच कमी झाली होती. बाकी एकंदर एकशेंवीस युरोपियन आणि दोनशें काळे शिपाई व चार सरदार इतके लोक उरले होते. अन्नसामग्रीही कमीच होती. अशा अडचणीमध्ये ज्या सरदाराला किल्ल्याचा बचाव करणें होता तो केवळ पंचवीस वर्षांचा असून, त्याची विद्या पाहिली असतां तो जमाखर्ची लिहिणें मात्र शिकलेला होता.

हा वेढा एकसारखा पन्नास दिवस पर्यंत पडला होता; परंतु त्या काळीं क्लैव यानें एकादा वृद्ध व

आनुभविक योद्ध्याला देखील मोठी शाबासकी मिळे अशा रीतीने दृढता, दक्षता आणि हुशारी हीं राखून तितकेही दिवस आपला वचाव केला; पुढें तडाला अधिक अधिक भोकें पडत चाललीं, आणि क्लैव याच्या हाताखालची फौज भुकेनें व्याकुळ होत चालली अशा स्थितीमध्ये आणि इतके कमी सरदार असतां, दुसरी एकादी फौज तर बहुधा बेबंद व बेफाम झाली असती; तशांत ती फौज निरनिराळ्या जातींची, धर्मांची, वर्णांची, रीतींची, व निरनिराळ्या भाषाही बोलणारी होती, यामुळे बेबंदीचें भय विशेष होतें. परंतु ही लहानशी फौज, स्वामिभक्तीचीं जीं पूर्वी झालेलीं प्रख्यात उदाहरणें आहेत, त्यांपेक्षांही अधिक स्वामिभक्ति मनांत वाळगणारी होती. काळे लोक होते ते हणूं लागले कीं, किल्ल्यांत आणखी दाणा येईपर्यंत आपणाला तांदुळांची पेज पुरे आणि गोऱ्या शिपायांच्या संरक्षणाला काळ्यांच्यापेक्षां अन्न अधिक लागतें, त्यासाठीं सर्व धान्य त्यांना द्यावें. या वेळीं शिपाई लोकांनीं जें इमान पाळलें अथवा त्यांच्या सरदारांच्या स्वाभाविक गुणामुळे त्यांचें जें त्यांजवर वजन पडलें होतें त्यांविषयीं विशेष आश्चर्य वाटण्याजोगें दुसरें उदाहरण इतिहासांत आढळत नाहीं.

मद्रास येथील इंग्लिश कारभाऱ्यांनीं क्लैव याची सुटका करण्याला यत्न केला, परंतु तो व्यर्थ गेला. दुसऱ्या एका ठिकाणाहून मदत होईल अशी आशा होती; मुरारराव नांवाच्या सरदाराच्या हाताखाले सहाहजार मराठ्यांची एक टोळी महमदअल्ली यास

कुमक करण्यासाठीं पगार देऊन आणलेली होती; ते लोक अर्धवट शिपाई आणि अर्धवट दरवडेखोर असे होते. फ्रेंच लोकांपुढें कोणाचें चालावयाचें नाहीं आणि चंदासाहेव याचा जय खचितच व्हावयाचा असें समजून ती सेना पुढें न सरतां कर्नाटकाच्या सरहद्दीवरच स्वस्थ पडून राहिली होती. परंतु अर्काट येथील किल्ल्याचा वचाव कसा होत होता तो सर्व प्रकार ऐकून ते आपला आळस झाडूं लागले. मुरारराव हणूं लागला कीं, इंग्लिश लोकांच्या अंगीं लढण्याचें सामर्थ्य आहे असें मला आजपर्यंत वाटलें नव्हतें; परंतु ज्यापक्षीं त्यांच्या अंगीं स्वरक्षणाची शक्ति आहे असें दृष्टीस येतें त्यापक्षीं मीही आतां त्यांच्या मदतीस जाणार. इकडे राजासाहेव याला मराठे लोक निघाले हें कळलें. त्यावरून आपण त्वरा करणें अवश्य आहे असें तो समजला. त्यानें प्रथम सलगीचें बोलणें चालविलें. आणि क्लैव याला पुष्कळ लांच देण्याचें कबूल केलें. परंतु तो तें धिक्कारितो असें पाहून त्यानें अशी शपथ घेतली कीं, माझे बोलणें जर कबूल न झालें तर मी लागलीच किल्ल्यावर हल्ला करीन, आणि आंतील प्रत्येक मनुष्याची कत्तल उडवीन. तें ऐकून क्लैव यानें आपल्या नेहमीच्या मगरुरीच्या रीतीनें असें उत्तर पाठविलें कीं, तुझा वाप पुंड आहे; त्याचा वारसा राज्यावर नाहीं; तुझे सैन्य बाजारवुणग्यांनीं भरलेंलें आहे; ज्या तटाचें रक्षण इंग्रजी शिपाई करित आहेत त्याजवर असे गांडू लोक पाठविणें ते पूर्ण विचार करूनच पाठवावे,

या नंतर राजा साहेबानें किल्ल्यावर हल्ला करण्याचा निश्चय केला. अशा धिटाईच्या युद्धप्रसंगाला जो दिवस नेमला तो फार योग्य होता. मोहरम, ह्मणजे अह्मीचा मुलगा हुसेन याच्या स्मरणार्थ जो मुसलमान लोकांचा मोठा सण आहे तो त्यादिवशी होता. ज्या गोष्टीवरून तो उपस्थित झाला तिजसारखी मनास लागण्यासारखी गोष्ट सगळ्या मुसलमान-धर्माच्या इतिहासांमध्ये दुसरी एक देखील नाही. फतिमेच्या पक्षाचा सरदार हुसेन, याचे सर्व शूर अनुयायी जेव्हां त्याच्या आसपास मरून पडले तेव्हां त्यानें अखेरचा पाण्याचा घोट घेऊन शेवटची ईश्वराची प्रार्थना केली; तो मारला गेल्यावर मारेकऱ्यांनीं त्याचें डोकें आपल्या सरदाराकडे नेलें, तेव्हां त्यानें तें निर्जीव हें माहीत असून काठीनें त्याच्या मुखावर मारलें. आपल्या पैगंबरानें याच मुखाचें कैकवेळा चुंबन केलें होतें, असें पाहिलेले जे थोडे कोणी वृद्ध वृद्ध मुसलमान लोक तेंथें होते ते रडूं लागले. ही सर्व हकीकत हसन आणि हुसेन यांच्या कादंबरीमध्ये लिहिलेली आहे, ती मुसलमान लोकांच्या मनामध्ये अशी विंबून गेलेली आहे कीं, तिला होऊन आज बाराशें वर्षे झालीं तरी हे वरील दिवस आले ह्मणजे हिंदुस्थानांतील जे धार्मिक मुसलमान आहेत त्यांच्या मनामध्ये मोठे दुःखकारक विचार उत्पन्न होतात व त्यांस मोठा आवेश येतो. त्या दिवशीं ते असा शोक करितात आणि त्यांस आवेशही इतका येतो कीं, कितीएक लोक त्या आवेशांत प्राणासही मुकले आहेत

असें सांगतात. त्यांचा असा विश्वास वसून गेला आहे कीं, काफर लोकांबरोबर लढून या दिवशीं जो आपला प्राण देईल, त्याच्या सर्व जन्मांतील सर्व पापाचा परिहार होऊन, तो एकदम स्वर्गीं रंभांनीं भरलेल्या वागांमध्ये जाऊन पोंचेल. तर अशा या दिवशीं राजासाहेब यानें हल्ला करण्याचा निश्चय केला; आणि वरील गोष्टीवरून जो धर्माचा आवेश यावयाचा तो अधिक वाढण्याकरितां भांग वगैरे मादक पदार्थ आपल्या लोकांकडून खाववून हल्ल्यास आरंभ केला.

हा हल्ला होणार ही बातमी क्लैव याला आंतून कळल्यामुळें त्यानें आपली सर्व तयारी करून ठेविली होती आणि थकून आंथरुणावर पडला होता, इतक्यांत गडबड झाली; तेणें करून तो उठून लागलाच आपल्या हुद्यावर हजर झाला, आणि शत्रु चाल करून येत आहेत असें पाहिलें. त्यांच्या सेनेच्या अग्रभागीं हत्ती होते, व त्या हत्तींच्या डोक्याला लोखंडाचे पत्रे बांधिलेले होते, त्यामुळें त्यांच्या धक्यानें किल्ल्याचे दरवाजे उघडले जातील असें वाटलें होतें. परंतु इंग्रजी बंदुकींतून जेव्हां गोळ्यांचा भडेभार होऊं लागला, तेव्हां हीं विशाळ जनावरें भिऊन परतलीं. आणि पळतांना आपल्याच सेनेतील पुष्कळ लोकांना त्यांनीं तुडवून टाकिलें. खंदकामध्ये जेथें पुष्कळ पाणी होतें तेथें शत्रूंनीं लांकडाचा ताफा घातला. हें क्लैव यानें पाहिलें आणि आपल्या त्या ठिकाणच्या गोलंदाजांस बरोबर काम चालवितां येत नाहीं, हें लक्षांत आणून तो आपणच एक तोफ चालवूं लागला आणि

योडावेळ झाला नाही तोंच त्याने त्या ताफ्याचे धुडके उडवून दिले. जेथे खंदक सुकून गेलेला होता तेथून हल्ला करणाऱ्या लोकांनी चढण्याचा मोठ्या धिड्डीने आरंभ केला; परंतु त्याने त्यांवर असा झपाट्याने व कुशलतेने मार सुरू केला कीं, ते लोक अमलाने व धर्माच्या पिशाने बेफाम होऊन गेले होते. तरी त्यांच्याने त्यापुढे टिकाव धरवेना. इंग्लिश लोकांची फौज मागे होती ती पुढच्यांना बंदुका भरून देत असे, आणि पुढचे लोक असे नेम धरीत कीं, त्यांची एकही गोळी फुकट जात नसे. मुसलमान लोक तीन वेळा निकराने चढाव करून अखेरिस्त खंदकाच्या मागे निघून गेले.

ही लढाई सुमारे एक तास चालली तितक्यांत शत्रूचे चारशे लोक पडले; परंतु किल्ल्यातील फौजे-पैकी पांच किंवा सहा असाही मात्र पडले असावे. इतके झाल्यावर रात्र पडली. त्यामुळे लढाई थांबली, तथापि क्लैव याला पुनः हल्ला होईल अशी धास्ती होतीच. परंतु सूर्योदय झाल्यावर पाहतो तो शत्रु कोठे नाहींत. त्यांनी पळतेवेळीं तोफा व दारूगोळा वगैरे लढण्याचे पुष्कळ सामान टाकून दिलें होतें तें इंग्रजांच्या हातीं लागलें.

ही बातमी सेंट जार्ज किल्ल्यामध्ये पोचल्यावर तेथील लोकांस मोठा आनंद झाला व अभिमान वाटू लागला. आणि कोणत्याही सेनेच्या सरदारीचे काम क्लैव याला सांगितलें असतां तो तें करण्यासारख आहे असें त्यांस अर्थातच वाटू लागलें. त्यांनी

त्याच्या मदतीला दोनशें इंग्रजी शिपाई व सातशें काळे शिपाई पाठवून दिले. हे जेव्हां त्याला जाऊन मिळाले तेव्हां आपला वचाव करूनच न राहतां तो शत्रूवर हल्ला करूं लागला. त्यानें तिमरी किल्ला घेतला, आणि मुरारराव याच्या एका टोळीला मिळून मजल दरमजल जाऊन राजासाहेब यावर हल्ला केला. त्यावेळीं राजासाहेब याजवळ पांच हजार लोक होते त्यांत तीनशें फ्रेंच होते. ही लढाई निकरानें झाली; तींत क्लैव याचा पूर्ण जय झाला. राजासाहेब याचा दारूगोळा विजयी सेनेच्या हातीं लागला व त्याच्या सेनेतून सहाशें शिपाईलोक येऊन क्लैव याला मिळाले. त्याला त्यानें आपल्या चाकरीस ठेविलें. पुढें कंजीवरम हें शहर लढल्याशिवाय त्याच्या हातीं आलें; व अर्नी येथील किल्लेदार यानें चंदासाहेब याचा पक्ष सोडून महंमदअली हाच राजा कबूल केला.

यावेळीं लढाईचें सर्व काम जर क्लैव याजवर सांपलें असतें, तर त्यानें ती बहुधा लवकरच तडीस नेली असती; परंतु इंग्लिश लोकांच्या कारभारांत जेथें तो नव्हता तेथें भित्रेपणा आणि गैरहुशारी असे, त्यामुळे ती लढाई लांबणीवर पडली. मराठे लोक हळु-हळू असं ह्मणूं लागले कीं, आपण अन्यत्र जी इंग्रजी फौज पाहिली तिजपेक्षां क्लैव याची सेना कांहीं निराळ्या जातीची असावी. परंतु इंग्रजी कारभाऱ्यांच्या दीर्घसूत्रीपणामुळे राजासाहेब यानें लवकरच पुष्कळ फौज जमा केली; तींत चारशें फ्रेंच लोकही आले होते. ती सेंट जार्ज किल्ल्याशीं अगदीं येऊन भिडली, आणि

शहरावाहेरचे जे बंगले व बगीचे वगैरे होते ते सर्व तिनें जमीनदोस्त करून टाकिले. परंतु क्लैव यानें पुनः लागलेंच त्यांजवर जाऊन त्यांचा पराभव केला; त्यांत शंभरांपेक्षां अधिक फ्रेंच लोक शत्रूच्या हातीं लागले व मारले गेले. हा नाश हजारो काळे लोक मारण्यापेक्षांही जास्त होता. क्लैव यानें आपली फौज रणभूमीवरूनच सेंटदेविद किल्ल्यावर चालविली. वाटेमध्ये दुष्ठी याच्या नांवानें वसलेलें फतियाबाद शहर व हिंदुस्थानामध्ये फ्रेंच लोकांच्या झालेल्या जयाचें स्मरण राहावें ह्मणून त्यांनीं उभारलेला भव्यस्तंभ हीं क्लैव यानें जमीनदोस्त करण्यास हुकूम केला. असें करण्यास तो आपल्या किंवा आपल्या लोकांच्या दुष्टबुद्धीनें प्रवृत्त झाला असें वाटत नाहीं. तर स्वदेशाच्या कल्याणाकडे योग्य व दूरवर दृष्टि देऊन त्यानें हें कृत्य केलें. हें शहर व याचें डौलदार नांव आणि हा स्तंभ व यावरील लढाईचे लेख यांच्या योगेंकरून आपल्या देशाविषयीं हिंदुस्थानांतील लोकांच्या मनांत मोठा धाक राहावा असें दुष्ठी यानें केलें होतें. हा धाक उडवणें हें क्लैव यास अवश्य होतें. कां कीं, एतद्देशीय लोकांच्या मनांत असा ग्रह उत्पन्न झाला होता कीं, सर्व युरोप खंडामध्ये फ्रान्स देशाचेंच महत्त्व काय तें विशेष, आणि तें तसं नाहीं असें ह्मणण्यास इंग्लिश लोकही धजत नाहींत. यासाठीं हा भ्रम उडविण्यास हीं त्यांच्या जयाचीं चिन्हें उघड रीतीनें आणि निर्भयपणानें मोडून टाकणें हाच उत्कृष्ट मार्ग होता.

या विना घडून आल्यामुळें मद्रास येथील कारभा-

ज्यांना उत्तेजन येऊन त्यांनीं क्लैव याच्या हाताखालीं
 एक मजबूद टोळी देऊन त्याला त्रिचनापल्ली येथील
 लोकांच्या मदतीस पाठविण्याचा निश्चय केला. इत-
 क्यांत मेजर लारेन्स विलायतेहून आला, तेव्हां त्याज-
 कडे सेनेचें मुख्य काम आलें. क्लैव हा शाळेंत
 असतां व दुकानावर असतां स्वेच्छेनें चालत असे, व
 दुसऱ्याच्या अमलाखालीं राहण्यास खुषा नसे; यावरून
 असे पराक्रम केल्यानंतर हा हाताखालच्या अधिकारां-
 त संतोषानें व आस्थेनें काम करील असें वाटलें न-
 व्हतें; परंतु पूर्वीं लारेन्स यानें त्याजवर ममता केली
 होती, आणि क्लैव हा गर्विष्ठ व कुरेंवाज जरी असे
 तरी कोणी त्याजवर ममता केली तर ती तो विसरत
 नसे; याकारणामुळे तो मुख्य अधिकार मिळाला
 असतां जसें आस्थेनें काम करिता तसेंच आपल्या जु-
 न्या कल्याणकर्त्याच्या हाताखालीं मिळालें असतांही करूं
 लागला, हें सागणें अवश्य आहे. लारेन्स याला या-
 च्या साह्यापासून काय फायदा होईल तें कळत होतें.
 त्याला स्वतः विशेष बुद्धि नव्हती. त्याची सामान्य
 समजूत मात्र बरी होती. परंतु जो बुद्धिमान् क्लैव साहे-
 ब त्याला मदत करित होता त्याचे गुण तो समजून
 होता. लढाईच्या कवाइतीविषयीं त्याचा अभ्यास पहि-
 ल्यापासून शिस्तीनें झालेला होता. जं लोक कोणताही
 एकादा धंदा जन्मापासून शिकतात त्यांना दुसऱ्या
 धंद्यातील लोक येऊन आपल्या धंद्यांत ढवळाढवळी
 करूं लागले असतां आवडत नाहीं असा सामान्य
 नियमच आहे. लारेन्स यासही सामान्यतः अशी

ढवळाढवळ आवडत नसे, तरी क्लैव हा उगीच ढवळा-
ढवळ करणारा नव्हे, असें त्यास पक्कें समजत होते.
त्यानें एका ठिकाणीं असें लिहून ठेविलें आहे कीं,
“ क्वितीएक लोक कप्तान क्लैव हा नशीबवान् आहे
असें ह्मणतात; परंतु त्या गृहस्थाची मला जी माहिती
आहे तिजवरून मला असें वाटतें कीं, ज्या ज्या गोष्टी
त्याला प्राप्त झाल्या आहेत त्या त्या त्याच्या गुणांप्रमाणें
त्यास योग्यच आहेत. त्या त्याच्या योग्यतेपेक्षां अधिक
आहेत असें नाहीं. हा मनुष्य निश्चयाचा मोठा
बळकट, याचा स्वभाव शांत, हा कोणत्या व कशाही
प्रसंगीं कधींही न गडबडणारा, शिपाईगिरी ह्मटली
ह्मणजे याच्या आंगचा सहज स्वभावच; कारण लढा-
ईच्या कामासंबंधी त्याला कोणत्याही प्रकारचें शिक्षण
नसतां अथवा लढाऊ लोकांवरोवर याचें फारसें बोलणें
चालणें झालें नसतां यानें स्वबुद्धीनें व तारतम्यानें
अशा एखाद्या वाकवगार व शूर योध्याप्रमाणें आणि
शहाणपणानें आपली फौज लढविली कीं, त्याचा जय
हटकून व्हावाच.”

या दोन्ही स्नेह्यांवरोवर टक्कर देण्यासारखा फ्रेंच
लोकांचा सरदार कोणीच नव्हता. हिंदुस्थाना-
मध्ये राज्यक्रांति झाल्या त्यांमध्ये जे प्रमुखप्रमुख
युरोपियन लोक होते त्यांप्रमाणेंच दुष्मी याची
मसलती करणें व बोलणीं करणें यांमध्ये बुद्धिमत्ता
होती, तरी स्वतः हातांत तरवार धरण्याची योग्यत
त्याच्या आंगीं नव्हती. तो शिपाईगिरीचें काम शिक
लेला नव्हता, आणि तें करण्याची त्याला गोडीही

नव्हती. त्याचे शत्रु त्याला भित्रा असें ह्मणत. तो असें ह्मणत असे कीं, मी वंदुकीचा आवाज आपल्या कानीं पडूं देत नाहीं याचें कारण असें कीं, स्वस्थता आणि शांतता असल्यानें माझी बुद्धि चांगली राहते. गोळ्यांचा भडेमार चालला असतां मला विचार करितां येत नाहीं त्यामुळें याचे जे मोठाले लढाईचे वेतवात ते तडीस नेणें याला दुसऱ्याकडे संपविणें पडे. आणि हा असें गाऱ्हाणें करीत असे कीं, मला आजपर्यंत जे सरदार मिळाले त्यांत बुसीखेरीज माझ्या वेतास कोणीच उतरला नाही. बुसी हा यावेळीं सेना घेऊन निजामावरोवर उत्तरेस गेला होता, आणि तेथें तो त्याच्या दरबारामध्ये होणारे आपले व आपल्या देशाचे फायदे साधण्यांत गुंतला होता. बाकी दुष्ठी याजवळ सरदार राहिले होते, त्यांमध्ये हुशार असा एकही नव्हता व कितीएक अगदीं अल्पवयस्कच होते. त्यांच्या चुका व मूर्खपणा पाहून सामान्य शिपाईलोकही हंसत असत.

चोर्हीकडे इंग्लिश लोकांचा जय होत चालला. त्रिचनापल्ली शहरास ज्यांनीं वेढा दिला होता त्यांसच आतां इंग्रजांचा वेढा पडल्यामुळें त्यांस शरण जाणें प्राप्त पडलें. चंदासाहेब हा मराठ्यांच्या हातीं सांपडला आणि तो मारलाही गेला. हें कृत्य त्याचा प्रतिस्पर्धी महंमद-अल्ली याच्या सांगणीवरून बहुधा झालें असावें. इतकें झालें तथापि दुष्ठी यानें आपली हिम्मत सोडिली नाही. आणि त्याच्या मसलतीही संपल्या नाहीत. त्याचे युरोपांतील धनी त्याला मदत करीनातसे झाले, त्याच्या

कारभाराची रीत त्यांला पसंत पडेना. ते त्याला द्रव्याची मदत करीनात, आणि शिपाई पाठवणें तीं तर असलीं फुसकीं माणसें पाठवीत कीं, त्यांस कोणी फुकट देखील ठेवणार नाहीं. तथापि दुष्टी यानें आपल्या मसलती सोडल्या नाहींत, त्यानें हरतऱ्हा केल्या-हणजे आंतून कारस्थानें चालविलीं, लांच दिले, वचनें दिलीं, आपलें खासगी द्रव्य खर्चिलें, आपली जितकी पत होती तितकीचाही उपयोग करून घेतला. दिल्लीहून नव्या सनदा आणिल्या, मद्रासेवर चोहींकडून शत्रु उठवले; इंग्रजी कंपनीचे जे दोस्त होते त्यांतूनही कितीएकांस सामील करून घेतलें; तथापि तें सर्व व्यर्थ गेलें आणि हलुहळू इंग्लिशांची सत्ता एकसारखी वाढत चालली, आणि फ्रेंचांची कमी होत चालली.

हैव हा हिंदुस्थानांत असतां त्याची प्रकृति कधीं चांगली अशी नसेच; आणि या वेळीं तर ती इतकी बिघडून गेली होती कीं, त्यानें इंग्लंदास परत जाण्याचा निश्चय केला. परंतु तिकडे निघून जाण्याच्या पूर्वीच त्यानें एक मोठें जोखमीचें काम पत्करिलें. आणि तें नेहमीप्रमाणें मोठ्या कौशल्यानें व झपाट्यानें सिद्धीस नेलें. कोवलांग आणि चिंगलीपट्ट हणून दोन किल्ले फ्रेंचसेनेच्या स्वाधीन होते, ते घेण्यासाठीं त्यांजवर फौज पाठविण्याचा मद्रासच्या इंग्लिश अधिकाऱ्यांचा निश्चय झाला; परंतु या कामाकडे पाठविण्यास जी वारीस येण्यासारखी फौज होती ती अशा प्रकारची अडाणी होती कीं, तिचें आधिपत्य हैवखेरीज दुसरा कोणीच सरदार न पत्करता. तिजमध्यें

अगदीं नवीन ठेवलेले असे पांचशें काळे व इंग्लंदांतून नूतनच आलेले असे दोनशें गोरे लोक होते. हे दोनशें लंदनामध्ये अगदीं हलकटप्रतीचे व वाईट भिकार लोक कांहीं लालूच वगैरे लावून फसवून गलबतांत घालून पाठवून दिलेले होते. क्लैव हा दुखणाईत असून थकून गेलेला होता तरी त्यानें या अडाणी वुणग्याचें सैन्य वनविण्याचें पत्करिलें; आणि त्यांना घेऊन तो कोवलांग येथें गेला. तेथें गेल्यावर किल्ल्यांतून आलेली गोळी लागून या नामधारी विलक्षण शिपायांपैकीं एकजण मेला; तें पाहून बाकीच्या सर्वांनीं पळ काढला. तेव्हां त्यांना पुनः जमविण्यास क्लैव याला मोठे आयास पडले. दुसऱ्या एका प्रसंगीं तोफेचा आवाज ऐकूनच पाहारेकरी इतके भिऊन गेले कीं, त्यांतून एकजण जो पळून गेला तो कांहीं तासानंतर एका विहिरीमध्ये सांपडला. परंतु शेवटीं क्लैव यानें त्यांस हळुहळू रणांत ठिकाव धरण्याची संवय लावली आणि मोठमोठ्या भयंकर ठिकाणींही आपण निर्भयपणें वारंवार जाऊन त्यांच्या मनांत लज्जा उत्पन्न करून त्यांस धैर्य आणिलें. अशी ही टोळी वाईट असतांही त्यानें अखेरीस ती बरीच तयार केली. पुढें कोवलांग त्याच्या हातीं आलें, तों इतक्यांत त्याला असें कळलें कीं, त्या शहराच्या मदतीला चिंगलीपट्ट येथून बरीच कुमक येत आहे. तेव्हां त्यानें ती येण्याच्या पूर्वीच कोवलांग इंग्लिशांच्या हातीं लागलें हें त्यांना कळूं नये अशी तजवीज राखली आणि आपण त्यांच्या येण्याच्या रस्त्यावर एका ठिकाणीं दडून राहिला. ते

जेव्हां आले तेव्हां एक फैर झाडून शंभर असामी मारून टाकिले, तीनशें वंदीवान केले, आणि बाकीच्यांचा चिंगलीपट्टापर्यंत पाठलाग केला. तेथें जाऊन पोंचल्यावर त्या डोंगरी किल्ल्यास त्यानें एकदम वेढा दिला, तटाला एका ठिकाणीं वाट पाडली आणि तो हल्ला करून घेणार इतक्यांत तेथील फ्रेंचसेनापति याजवळून करार करून घेऊन याला शरण आला, आणि आपल्या लोकांसहित चालता झाला. चिंगलीपट्ट हा किल्ला मजबुदीविषयीं हिंदुस्थानांत फारच नामांकित होता.

याप्रमाणें क्लैव हा विजयी होऊन मद्रासेस परत आला, परंतु त्याची प्रकृति इतकी विघडून गेली होती कीं, त्याला तेथें आणखी राहणें अगदीं अशक्य होतें. यावेळीं त्यानें मास्कलीन या नांवाचा एक प्रख्यात जो गणितवेत्ता गृहस्थ त्याच्या तरुण बहिणीशीं लग्न केलें. ती सुंदर व शिकलेली अशी होती असें ह्मणतात. आणि असेंही सांगतात कीं, तिला क्लैव याजकडून आलेल्या पत्रावरून त्याची तिजवर खरी प्रीति होती.

लग्न झाल्यावर लागलाच क्लैव हा आपल्या पत्नीस घेऊन विलायतेस गेला. तो इंग्लंडास पोचला तेव्हा दहा वर्षांच्या पूर्वीं जसा तेथें होता त्यापेक्षां अगदींच निराळा होऊन गेला. पूर्वीं हें एक निरुपयोगी मि कार पोर असें समजून त्याला हिंदुस्थानांत पाठविले होतें; परंतु आतां जरी तो फक्त सत्तावीस वर्षांचाच होता तरी उत्तमप्रतीचे जे सरदार त्यांतीलच हा एव आहे असें त्याचे स्वदेशीय लोक त्यास मानूं लागत

होते. त्यावेळीं युरोपामध्ये जिकडे तिकडे स्वस्थता होती. कर्नाटकांत मात्र फ्रेंच आणि इंग्लिश या लोकांची लढाई चालली होती. दुष्टीनें जीं मोठमोठी कारस्थाने चालविलेलीं होतीं तेणेंकरून लंडनच्या लोकांमध्ये वरीच काळजी उत्पन्न झाली होती. परंतु इंग्लंड व फ्रान्स यांच्या स्थितीमध्ये मुख्यत्वेन क्लैव याच्या शौर्यानें व बुद्धिचातुर्यानें जो नवीन फेरफार होतहोता, तो पाहून लोकांना फार आनंद झाला होता. हा तरुण कप्तान असून याला इंदियाहौस येथें विनोदानें जनरल क्लैव असें लक्षणत असत. आणि दैरेक्टर लोक ज्या मेजवान्या करीत त्यांतही त्याच्या याच नांमनें ते दारू^{*} पीत. तो इंग्लंडास पोचल्यावर तेथील सर्व लोकांत आपली वाहवा होते असें पाहून त्यास आनंद झाला.

यानें आपली चाकरी चांगली वजाविल्याबद्दल ईस्टइंदिया कंपनीनें मोठ्या सन्मानदायक अशा शब्दांनीं त्याचे आभार मानले व त्याला एक रत्नखचित तलवार बक्षीस दिली. परंतु तो मोठ्या मर्यादेनें लहणाला कीं, आपण जशी कृतज्ञता मला दाखवितां, तशी माझा स्नेही व वरिष्ठ सरदार जो लारेन्स त्याला दाखविल्याशिवाय माझ्यानें ही तलवार घेवणार नाहीं.

* युरोपियन लोकांत ज्या कोणा मोठ्या मनुष्याची थोरवी वर्णावयाची असते व त्यास आरोग्यवृद्धि व्हावी अशी इच्छा असते त्याचें नांव पेऊन ते मेजवान्यांत दारू पितात असा संप्रदाय आहे. त. प्र. क.

क़ैव याचे जे संबंधी होते त्यांनीं तो परत गेल्यावर त्याचा मोठ्या हौसेनें आदरसत्कार केला असावा हें उघडच आहे. त्यांना त्याचा भरभराट पाहून फारच आनंद झाला; परंतु आपला पूर्वीचा हट्टी व आळशी बाब्या हा इतक्या धोरपणास कसा चढला असावा हें त्यांच्या लक्षांत येईना. त्याचा बाप तर या बातमीवर विश्वासच ठेवीना; परंतु अर्काट येथील किल्ल्याचा बचाव त्यानें केल्याचा प्रकार इंग्लंदांत कळला, त्यावेळीं तो वृद्ध गृहस्थ झणाला कीं, “माझ्या मुलाच्या आंगीं कांहीं पाणी आहे खरें.” पुढें जसजशी याच्या पराक्रमाची बातमी अधिकाधिक येऊं लागली तसतसा तो त्याला अधिकाधिक शाबासकी देऊं लागला. अखेरीस त्याची आपल्या पुत्रावर फारच प्रीति वसली व तो त्याचा अभिमान वाळगूं लागला.

क़ैव हा परत गेल्यावर त्याच्या नातलगाना जो आनंद झाला त्याचें विशेष कारण हें कीं, त्याच्या वांट्याला लूट पुष्कळ आली होती, आणि त्यानें जातेवेळीं बरोबर बराच पैसा नेला होता. त्यांतून कांहीं त्यानें वापाला दिला, आणि त्याची हलाखी दूर केली. शिवाय त्यानें आपलें वडिलोपार्जित वतनही सोडविलें. बाकी जो पैसा उरला होता तो त्यानें सुमारे दोन वर्षांत उडवून टाकला असावा असें दिसतें. तो छानदार पोषाग करूं लागला, त्यानें गाडी ठेविली व खेरीज वसावयाचे घोडेही ठेविले; आणि तो मोठ्या डामडौलानें वागूं लागला. इतकेंही करून जो कांहीं पैसा

उरला होता तो त्यानें पार्लमेंताचा सभासद होण्यांत घालविला.

तो पार्लमेंतांत गेला न गेला तोंच त्याच्या पक्षाच्या प्रतिस्पर्ध्यांनीं त्याला तेथून काढून टाकला. व पुढें त्याला खर्चाचीही अडचण पडूं लागली, तेव्हां त्याची दृष्टि पुनः हिंदुस्थानाकडे लागली. ब्रितन देशाचा राज्यकारभार चालविणारे लोक व कंपनी हीं त्याला चाकरीस ठेवण्यास तयारच होतीं. त्यावेळीं कर्नाटकामध्ये इंग्रजांस अनकूल असा तह झाला होता. दुष्ठी हा आपली अपार संपत्ति बहुतेक खर्चून स्वदेशीं परत गेला होता. तेथें त्याजवर कांहीं अपवाद येऊन आणि त्याचा छळ होऊन तो लवकरच मरण पावला. त्याच्या जाग्यावर हिंदुस्थानांत दुसरा कामगार आला होता. अशा गोष्टी झाल्या होत्या तथापि फ्रान्स आणि ग्रेतब्रितन यांच्यामध्ये लवकरच लढाई होईल असें दिसत होतें. त्यामुळे कंपनीच्या मुलखांत कोणी तरी हुशार योद्धा पाठवावा असा विचार ठरून दैरेकूतर लोकांनीं क्लैव हा सेंट देविद किल्ल्याचा गवर्नर नेमला. राजानेही त्याला आपल्या सेनेमध्ये "लेफ्तेनेंत कर्नल" हा हुदा दिला, आणि तो इ० सन १७५५ त पुनः हिंदुस्थानांत यावयास निघाला.

येथें येऊन पोंचल्यावर गिर्या लणून जो किल्ला होता तो कंपनीच्या अमलांत आणण्याचें काम त्याजकडे प्रथम दिलें. हा किल्ला एका बिकट खडकाच्या टोंकावर बांधलेला असून बहुतेक समुद्रानें वेष्टित होता. तेथें आंग्र्या लणून जो प्रख्यात चांचा होता

तो राहत असे. त्याच्या गलवतांनीं आरबी आखाता-
मध्ये मोठी धुमाळी उडवून दिली होती. वात्सन ह्म-
णून जो सरदार हिंदुस्थानच्या आसपासच्या समुद्राम-
ध्ये इंग्रजी आरमाराचा अधिकार चालवीत असे, त्यानें
आंगण्याचें आरमार जाळून टाकिलें आणि क्लैव यानें
त्याच्या किल्ल्यावर जमिनीवरून हल्ला केला. तेव्हां
तो किल्ला लवकरच इंग्रजांच्या हातीं आला. त्यांत पंध-
रा लक्षांची लूट सांपडली ती या दोन्ही सरदारांनीं
वांटून घेतली.

ही कामगिरी बजाविल्यानंतर क्लैव हा सेन्त देविद
किल्ल्याच्या आपल्या गवर्नरीच्या हुद्यावर गेला.
तेथें जाऊन दोन महिने झाले नाहींत तोंच त्याला
एका राज्यकारस्थानाची बातमी लागली. तेव्हां
तो स्वभावतः धीट व त्याचें मन चपळ यामुळें त्याला
मोठा हुरूप आला.

तामल्लेन याच्या वंशाच्या अमलामध्ये जे प्रांत होते
त्या सर्वांत बंगाल्यांत जशी संपत्ति होती तशी दुसऱ्या
कोणत्याही प्रांतांत नव्हती. शेतकी व व्यापार हीं
चालविण्यास याजमध्ये जशा स्वाभाविक सोई आहेत
तशा दुसऱ्या प्रांतांत नाहींत. यामधून गंगानदीला
शेंकडो फाटे फुटून ती समुद्रास जाऊन मिळते.
तेणेंकरून झालेल्या पाण्याच्या समृद्धीमुळें जमीन
इतकी पिकाऊ आहे कीं, तेथील वनस्पतींची
शोभा समशीतोष्णकटिबंधांतील वसंतऋतूंतल्या प्रमाणे
असते. भाताचें पीक त्या प्रांतांत जसें येतें तसें
दुसऱ्या कोणत्याच येत नाहीं. मसाल्याचे पदार्थ

साखर, वनस्पतीपासून उत्पन्न होणारीं तैलें यांचें पीक तर इतकें विपुल होतें कीं, तें पाहून फारच आश्चर्य वाटतें. नद्यांमधून मासे इतके आहेत कीं, ते कधींच संपावयाचे नाहींत. समुद्राच्या किनाऱ्यावरोवर जीं बेटें आहेत त्यांमध्ये वस्ती नाहीं; आणि त्यांत रो. गोत्पादक वनस्पति पुष्कळ वाढून गेल्या आहेत, व त्यांत हरणें व वाघ वगैरे फार आहेत; परंतु त्यांत मोठ पुष्कळ पिकतें व तें लोकांस मिळतें. ज्या गंगानदीच्या पाण्यानें जमिनीला असें मोठें पीक येतें तीच सर्व व्यापारास मुख्य साधन आहे. तिच्या दोन्ही किनाऱ्यांवर व तिला मिळणाऱ्या नद्यांच्या किनाऱ्यांवर श्रीमंत व्यापाऱ्यांनीं भरलेलीं अशीं मोठमोठीं बंदरें, मोठ्या सुशोभित राजधान्या आणि मोठीं पवित्र स्थानें वसलेलीं आहेत. या प्रांतांत पुष्कळ वर्षांपासून जुलूम चालला होता; परंतु या साहजिक सुबत्तेमुळें व विपुलतेमुळें दरिद्राचें कांहीं चाललें नाहीं. मुसलमान राजांनीं पुष्कळ जुलूम केला आणि मराठ्यांनींही पुष्कळ धुमाळी उडविली, तरी सर्व एशियामध्ये बंगालच्या संपत्तीच्या कीर्तीचा भंग झालाच नाहीं. त्याची खानेसुमारीही फारच वाढत चालली होती. या लोकांस पुरून जें धान्य उरें तेणेंकरून दूरदूरच्या प्रांतांचें संरक्षण होई, आणि यांतील मागांवर जीं तलम व नाजूक वस्त्रें होत तीं लंदन व पारिस येथील मातबर स्त्रिया वापरीत. या संपत्तिमान् प्रांतांत राहणारे लोक मृदु हवेच्यामुळें आणि स्वस्थपणाच्या उद्योगांत काळ घालवीत असल्या-

मुळें, त्यांच्या आंगचें करेपण, व पाणी नाहीसें होऊन गेलें आहे; यामुळें युरोपांतील जे धोट व हिम्मतदार लोक त्यांच्या तुलनेनें पाहतां जसे एशिया खंडस्थ लोक नेमळे आहेत तसेच एशियांतील लोकांच्या तुलनेनें पाहतां बंगाली लोक हे नेमळे आहेत. युरोपांतील कोणा एका प्रांतामध्ये दुसऱ्या एका प्रांताविषयीं अशी ह्मण पडली आहे कीं, त्यांतील जमीन पाण्यासारखी आहे आणि पुरुष बायकांसारखे आहेत. हें वर्णन गंगानदीच्या मुखाजवळचे जे लोक आहेत त्यांना तरी निदान पक्कें लागू आहे. बंगाली लोक जें जें करितात तें तें मंद रीतीनें करितात. घरांत वसून ज्या गोष्टी होणाऱ्या आहेत त्या त्यांना आवडतात. शरीरास मेहेनत देणें ह्मटलें ह्मणजे त्यांना धाक पडतो. ते वादविवादामध्ये पुष्कळ बोलतात आणि दगलवाजीचीं कारस्थानें करण्यांतही ते विलक्षण रीतीचे नेट धरणारे आहेत; परंतु ते बहुधा दांडगाईत शिरत नाहीत आणि शिपाई तर बहुतकरून होतच नाहीत; सर्व हिंदुस्थानच्या सेनेमध्ये खरे बंगाली लोक शंभरजण देखील आहेत किंवा नाहीत याविषयीं संशयच आहे. स्वभावानें आणि परराज्याखालीं राहण्यास पूर्ण योग्य असे यांच्या सारखे लोक पृथ्वीमध्ये आजपर्यंत दुसरे कोठेंही झाले नाहीत असें ह्मटलें तरी चालेल.

१ कास्तेलियन लोक वाळोन्सिया प्रांताविषयीं असें ह्मणतात.
वृ. प्र. क.

युरोपांतील ज्या मोठ्या व्यापाऱ्यांच्या मंडळ्यांनी हिकडे व्यापार चालविला त्या सर्वांच्या वखारी पुष्कळ दिवसांपासून बंगाल्यामध्ये झाल्या होत्या. फ्रेंच हे चंद्रनगर येथे राहिले होते व ते तेथे अद्याप आहेत. त्याच फांट्यावर त्याच्या उत्तरेस काहीं अंतरावर दक्ष लोकांनी चिनसुरा येथे आपला कारखाना घातला होता, आणि त्याच्या आलीकडे समुद्राजवळ इंग्लिश लोकांनी फोर्ट विलियम किल्ला बांधला होता. त्याच्या आसमंतात एक ख्रिस्तियन देऊळ व पुष्कळ वखारी तयार झाल्या होत्या. इंग्रजी कंपनीचे जे मुख्य कारभारी, त्यांच्या विस्तीर्ण घरांची रांग नदीच्या एका तीरावर लागली होती. त्याच्या शेजारी एक मोठे एतद्देशीय लोकांनी भरलेले शहर जमत चालले होते. तेथे व्यापार सुरू झाला होता, आणि श्रीमंत हिंदु व्यापारीही येऊन राहिले होते; परंतु आतां चौरंगी येथील राजमंदिरं ज्या ठिकाणी आहेत त्या ठिकाणी पेंढ्याने शाकारलेल्या थोड्या भिकारी खोपट्या मात्र होत्या. बाले किल्ला आणि कांप लणजे ज्या ठिकाणी सांप्रत सूर्यास्ताच्या वेळीं सर्व कलकत्यांतून फार सुशोभित गाड्या, घोडे वगैरे येतात, त्या ठिकाणी पाणकोंवडे व सुसरी यांनी भरलेले असं जंगल होते. ज्या जमिनीवर इंग्लिशांनी ठाणे दिले होते तिचे ते इतर मोठ्या जमीनदारांप्रमाणे सरकारास भाडे देत असत, आणि इतर मोठ्या जमीनदारांप्रमाणेच आपल्या हद्दींतील रयतेवर काहीं अधिकारही चालवीत असत.

हा विस्तीर्ण बंगालप्रांत, औढ्याप्रांत व बहार

प्रांत हे तिन्ही दिल्लीच्या बादशहाचा सुभेदार
 ज्याला इंग्लिश लोक अलिबर्दीखान हणत, त्याच्या
 स्वाधीन होते. तो या वेळीं वस्तुतः इतर सुभेदारांप्र-
 माणेंच स्वतंत्र झाला होता. तो इसवी सन १७५६
 त मरण पावला, आणि त्याच्या मागून त्याचा नातु
 सुराजउद्दौला वीस वर्षांच्या आंतील वयाचा होता तो
 त्याच्या अधिकारावर आला. एशियाखंडस्थ जे स्वेच्छा-
 चारी व जुलमी राजे आहेत ते अगदीं हलकट प्रतीचे
 मानवी प्राणी ह्मटव्यास चिंता नाही. आणि हा तरुण
 दुर्दैवी मनुष्य तर त्या हलकटांतही अति हलकट
 होता. त्याची बुद्धि मुळापासूनच अल्प होती, आणि त्या-
 चा स्वभाव मनमिळावू नव्हता. तशांत त्याला जें
 शिक्षण मिळालें होतें तें असें होतें कीं, त्याची बुद्धि
 जरी मोठी असती तरीही, तेणेंकरून ती गलित झाली
 असती आणि स्वभाव जरी थोर असता तरीही तो
 दुष्टच झाला असता. त्याला सयुक्तिक अयुक्तिक
 बोलण्यांतलें तारतम्य समजत नसे. कां कीं, त्याच्या
 बरोबर तसें बोलण्यास कोणी धजलाच नसे. तो
 फार आपलपोट्या होता. कारण आपणाविषयी इतरांच्या
 मनांमध्ये चांगली इच्छा असेल तरच आपलें कल्याण
 आहे असें समजण्याचा त्याला प्रसंगच येत नसे
 अल्प वयांतच व्यभिचार करूं लागल्यामुळें त्याच्या
 बुद्धीचा व शरीराचा जोम जाऊन तीं दुबळीं झालीं
 होती. तो अमली पदार्थ फार सेवन करित असे,
 यामुळें त्याची जी अल्पबुद्धि होती तीही फिरून गेल्या-
 सारखीच होती. अति नीच लोकांपैकीं आर्जव कर-

णारे असे जे मनुष्य असत ते याचे निवडक स्नेही असत. त्यांच्या अंगी नीचपणा आणि कनिष्ठ प्रतीच्या मस्क्या करण्याची बुद्धि यांखेरीज दुसरा गुणच नसे. असें ह्मणतात कीं, एखादा मनुष्य अतिपापी झाला ह्मणजे त्याला दुष्टतेपासूनच समाधान प्राप्त होतें; आणि अप्रयत्नास शिक्षा देण्याची नसतां, अथवा एखादें अरिष्ट टाळावयाचें नसतां, अथवा दुसरा कोणत्याही प्रकारचा फायदा व्हावयाचा नसतां दुसऱ्यास झालेल्या दुःखाची वेदना पाहूनच त्यास समाधान वाटतें. अशाच पराकाष्ठेची नीच अवस्था त्याची झाली होती. लहानपणापासूनच पशु व पक्षी यांचे हाल करण्यामध्ये त्याला मौज वाटत असे; आणि जेव्हां तो मोठा झाला तेव्हां तर आपल्या बांधवजनांची विपत्ति पाहून तो विशेष संतोष पावत असे.

अशा प्रकारचा जो सुराजउद्दौला त्याच्या मनामध्ये लहानपणापासूनच इंग्लिशांविषयी द्वेषभाव असे. असें असण्यास कांहीं कारण होतें असें नाहीं. तर त्याची केवळ लहरच तशी होती व त्याच्या कोणत्याही लहरीच्या आड येणाराही कोणी नसे. इंग्लिशांस लुटलें असतां आपणास पुष्कळ द्रव्य प्राप्त होईल असा त्याचा खोटाच ग्रह होऊन गेला होता. आणि कलकत्यांत जितकी संपत्ति आहे असें त्याला वाटलें होतें, तिजपेक्षां जरी ती अधिक असती तरी ती लुटून नेण्यापासून होणारा फायदा व नुकसान यांची तुलना केली असतां फायदा फारच कमी होणार होता. परंतु याची बुद्धि अगदीं कोती होती व

हा मूढ होता, यामुळे हें त्याच्या ध्यानांत आलें नाहीं. युरोपियन लोकांचा जो या देशांत व्यापार चालला होता त्याचें बंगाला हें मुख्य ठिकाण होतें, यामुळे याच्या जुलमानें जर युरोपियन लोक, तेथून जाते तर त्याच्या जमाबंदीस मोठी नुकसानी येणार होती. असें होतें तरी त्या लोकांबरोबर भांडण्यास त्यास लवकरच एक कारणही सांपडलें. तें असें कीं, फ्रान्स देशाबरोबर लढाई होणार या भयास्तव इंग्लिश लोकांनीं त्या नवाबाची परवानगी घेतल्याशिवायच आपल्या ठाण्याच्या मजबुतीसाठीं किल्ला बांधण्यास आरंभ केला होता. एक श्रीमान् एतद्देशीय गृहस्थ होता त्याला लुटण्याचें त्या नवाबाच्या मनांत होतें लक्षण, तो आपला वचाव करण्यासाठीं कलकत्यांत जाऊन राहिला होता. त्याला इंग्लिश लोकांनीं आपल्या स्वाधीन केलें नाहीं लक्षण सुराजउद्दौला हा मोठी सेना घेऊन कलकत्यावर चालून गेला.

दुष्ठी याच्या लढायांच्या मसलतीमुळे मद्रास येथील कंपनीच्या नौकरांना व्यापाराखेरीज शिपाईगिरी व राज्यकारस्थान या दोन गोष्टींतही हुशारी संपादनें जरूर पडलें होतें; परंतु बंगाल्यामध्ये जे कंपनीचे नौकर होते ते अद्यापि केवळ व्यापारीच राहिले होते; ते ही हल्ल्याची बातमी ऐकून अगदीं भिऊन व गोंधळून गेले. तेथील गव्हर्नरानें सुराजउद्दौल्याच्या दुष्टपणाविषयीं पुष्कळ गोष्टी ऐकिल्या होत्या. तो तर अगदीं घाबरून जाऊन होडींत बसला आणि जें तारूं जवळच नजरेस पडलें त्यांत शिरला. तेथील

फौजेवर जो मुख्य होता त्यासही असें वाटलें कीं, आपणही हाच उत्तम कित्ता घ्यावा. आणि याप्रमाणें त्यांनीं केल्यामुळें सुराजउद्दौला यास कलकत्ता येथील किल्ला घेण्यास विशेष आयास पडले नाहींत. किल्ला हस्तगत झाला तेव्हां विजयी फौजेच्या हातीं पुष्कळ इंग्लिश लोक लागले. नंतर कंपनीच्या दुकानांतील मुख्य दिवाणखान्यांत नवाब मोठ्या राजकीय डौलानें वसला आणि जे बंदीवान हातीं लागले होते त्यांपैकीं उंच पदवीचा मि. हालवेल लणून एक गृहस्थ होता त्याजला आपल्या पुढें आणवून, “ इंग्लिश लोक फार मस्त झाले आहेत व लूट पुष्कळ मिळाली नाहीं लणून मी फार नाखुष आहे, ” वगैरे तो बोलला; परंतु “ बंदीवानांच्या जिवास धोका नाहीं ” असें वचन देऊन तो निजावयास गेला.

त्यानंतर जें कृत्य झालें तें विलक्षण क्रूरपणाचें झालें, असें हिंदुस्थानच्या इतिहासांत प्रख्यात होऊन गेलें आहे; परंतु पुढें त्याचा सूडही पक्काच उगवला गेला. नवाब निजावयास गेल्यानंतर पाहरेकरी लोकांना मर्जीस येईल त्याप्रमाणें इंग्लिश बंदीवानांस वागविण्यास सांपडलें. तेव्हां त्यांनीं असा निश्चय केला कीं, या किल्ल्यामध्ये जो तुरुंग आहे त्यांत बंदीवानांस रात्रभर ठेवावें. तो तुरुंग लणजे केवळ एक खोलीच होती, ती “ ब्लाक होल ” (अंधार कोठडी) या भयंकर नांवानें प्रख्यात आहे. बंगालच्या हवेमध्ये एका युरोपियन बंदीवानाला देखील ती खोली लहान झाली असती; तिजम-

ध्ये जागा फक्त वीस फूट औरस चौरस होती
 तींत हवा येण्याचीं भोके होतीं तीं लहान होतीं व
 साफ मोकळीं नव्हतीं; त्यावेळेस दिवस भरउन्हाळ्या
 चे होते. बंगाल्यांत त्या ऋतूमध्ये युरोपियन लोक
 मोठमोठ्या प्रशस्त घरांत राहत असले आणि बस
 प्याच्या ठिकाणीं सदोदित पंखा चालला असला तरी
 त्यांच्यानें ती उष्णता सोसवत नाहीं. सर्व बंदीवान
 १४६ होते. जेव्हां वर सांगितलेल्या खोलींत जाव
 यास सांगितलें तेव्हां शिपाई लोक आपली थड्या
 करितात असं त्या विचाऱ्यांस वाटलें, आणि नवावाने
 त्यांच्या जिवास धोका नाहीं ल्हणून वचन दिलें होतें
 त्यामुळें त्यांस धीर आला होता, ल्हणून हें बोलणें
 ऐकून ते हंसूं लागले व चेष्टा करूं लागले; परंतु
 त्यांची चूक लवकरच त्यांच्या नजरेस पडली. नंत
 र ते त्या पाहरेकऱ्यांची समजूत करूं लागले व
 आर्जव करूं लागले, परंतु सर्व व्यर्थ गेलें.
 पाहरेकऱ्यांनीं सांगितलें कीं, जे आंत जाण्यास
 कांकूं करतील त्यांना कापून काढूं. अशा प्रकारें
 त्या बंदीवानांना तरवारीच्या धारेच्या भयानें त्या
 लहानशा कोठडींत शिपायांनीं खचलें, आणि दर
 वाजा बंद करून कुलूप घातलें. त्या रात्री त्या बंदी-
 वानांपैकीं जिवंत थोडेच राहिले. पण त्या लोकांचे
 जे हाल झाले, त्यांच्या खालोखाल देखील हाल झालेले
 इतिहासामध्ये किंवा कादंबरीमध्ये कोठें आढळत
 नाहींत. त्यांनीं आपल्यावर दया करावी ल्हणून आ-
 रोळ्या मारल्या व दरवाजा फोडण्याविषयीं प्रयत्न केला.

मि. हालवेल याचें अशा प्रसंगींही कांहीं धारिष्ट राहिलें होतें; त्यानें पाहरेकरी लोकांस पुष्कळ लांच देऊं केला; परंतु त्याला असा जबाब मिळाला कीं, नवावाच्या हुकुमाशिवाय कांहीं करितां येत नाहीं, आणि नवाव तर निजला आहे, जर कोणीं त्याला जागें केलें तर तो कोपेल. असा जबाब मिळाल्यावर ते बंदीवान निराशेमुळें वेड लागल्यासारखे झाले. त्यांनीं एकमेकांस तुडविलें, खिडक्यांजवळच्या जाग्याविषयीं मारामाग्या केल्या आणि त्या दुष्ट पाहरेकऱ्यांस मध्यें कांहीं थोडी दया येऊन ते जें थोडें थोडें पाणी देत त्यासाठीं भांडणें केलीं. तसेच ते बरळूंही लागले, व ईश्वराची प्रार्थना करूं लागले, ईश्वराविषयीं अमर्याद बोलणीं बोलूं लागले, आणि अखेरीस आपणावर गोळ्या घालाव्या ह्मणून पाहरेकऱ्यांस विनवूं लागले. इकडे तुरंगावरील दरोगे गजांजवळ दिवे धरून आपल्या हातीं लागलेल्या लोकांचे वेड्यासारखे यत्न पाहून खदखदां हंसत. अखेरीस ती सर्व गडबड नाहींशी होऊन, हळूहळू श्वासोच्छ्वास व विलाप एकावयास येऊं लागले. पुढें सूर्योदय झाला आणि रात्रीच्या चयनवाजीच्या कृत्यांनीं आलेली धुंदी निद्रेच्या योगानें नाहींशी होऊन, नवाव जेव्हां सावध झाला तेव्हां त्यानें दरवाजा उघडण्यास हुकूम दिला. परंतु जे वांचले होते त्यांना काढण्यास मुरदे दोहीं बाजूंस रचून वाट करावी लागली. त्या आर्गासारख्या हवेमुळें मुरद्यांना घाण देखील येऊं लागली होती. अखेरीस जेव्हां रस्ता झाला तेव्हां त्या खोलींतून एका-

मागून एक अशीं प्रेतकळा आलेलीं तेवीस मनुष्यें वा-
हेर पडलीं. त्या स्थितींत त्यांच्या आयांनींही त्या वि-
चाऱ्यांना ओळखिलें नसतें. पुढें एक खाडा खणला
आणि त्यांत एकशें तेवीस प्रेतें मनास आलीं तशीं लो-
टून वर माती लोटली.

या गोष्टी होऊन आतां जरी शंभरांपेक्षां अ-
धिक वर्षे होऊन गेलीं आहेत, तरीही त्या सांगितल्या-
स किंवा वाचल्यास अंगावर रोमांच उभे राहतात;
परंतु ह्या दुष्ट नवावाच्या मनांत दयेचा किंवा पश्चा-
त्तापाचा लेशही उद्भवला नाही. ज्यांनीं हीं दुष्ट-
कर्मे केलीं त्यांजला त्यांनं कांहीं शिक्षा केली नाही,
अथवा जे वांचले त्यांजवर दयाही केली नाही. ज्या
कितीएकांपासून कांहीं मिळावयासारखें नव्हतें त्यांना
त्यांनं जाऊं दिलें खरें, परंतु जुलूम जबरदस्ती केली
असतां ज्यांपासून कांहीं निघण्याची आशा होती
त्यांजवर अतिशयच क्रूरपणा केला. हालवेल याला
चालण्याचें सामर्थ्य नव्हतें तरी तसेंच त्याला
त्या दुष्टापुढें नेलें. नंतर तो नवाब त्याजला
पुष्कळ दुर्वचनें बोलला. त्यांनं त्यास धाक घातला
आणि दुसऱ्या कितीएकांस कंपनीच्या खजिन्याची
माहिती असून ते सांगत नाहींत असें वाटलें त्यांजव-
रावर हालवेल याला वेड्या घालून मुलखांत पाठवून
दिलें. रात्री जे झालेले हाल वर सांगितले त्यांच्या योगें
हे लोक अद्यापि व्याकुळ होतेच, तरी वाटेंत त्यांना
भिकार झांपड्यामध्ये उतरीत असत, आणि धान्य व
पाणी यांशिवाय कांहीं खावयास घालीत नसत.

अखेरीस नवाबाच्या आप्त कांहीं स्त्रिया होत्या त्यांनीं मध्यस्थ केल्यामुळे त्या विचाऱ्यांची सुटका झाली. जे लोक बचावले होते त्यांत एक स्त्री होती तिला नवाबाच्या जनान खान्यांत मुर्शिदाबाद येथें ठेविली.

इकडे सुराजउद्दौला यानें आपला जो नामधारी स्वामी त्याला मोठ्या गौरवानें आपल्या जयाचीं पत्रें लिहून दिल्लीस पाठविलीं, फोर्ट विलियम किल्ल्यांत आपली फौज ठेविली; इंग्लिश लोकांना त्याच्या आसपास राहावयाचें मना केलें; आणि असा हुकूम दिला कीं, या मोठ्या कृत्याचें स्मरण राहण्यासाठीं कलकत्त्याला “अलिनागोर” ह्मणजे अह्याचें बंदर असें ह्मणावें.

कलकत्ता हातांतून गेल्याची बातमी मद्रासेस आगस्ट महिन्यामध्ये पोचली. तेव्हां सर्वांच्या मनांत अतिशय त्वेष उत्पन्न झाला आणि सूड उगवावा असें सर्व ह्मणूं लागले. ही बातमी पोचल्यापासून अठ्ठ्याऱ्हास तासांचे आंत असा निश्चय झाला कीं, फौज गलवतांत घालून हुगळी येथें पाठवावी, आणि तींतील जमिनीवरील फौजेची सरदारी क्वैब याजला द्यावी, आणि पाण्यांतील फौजेची वात्सन याजकडे ठेवावी. असा बेत होऊन ९०० इंग्रजी हुशार व दमदार असें पायदळ, व १,५०० काळे शिपाई त्यांनीं गलवतावर चढविले. हे अकटोवर महिन्यामध्ये निघाले; परंतु उलटा वारा लागल्यामुळे दिसेंबरपर्यंत बंगाल्यांत जाऊन पोचले नाहींत.

नवाब हा आपल्यावर कोणीं येत नाहीं अशा

भ्रमांत मुर्शिदाबाद येथें मजा मारीत होता. इतर देशाविषयीं त्याचें अज्ञान असें विलक्षण होतें कीं, सर्व युरोपखंडामध्ये १०,००० लोक नाहींत असें तो वारंवार ह्मणत असे; आणि इंग्लिश लोक आपल्या राज्यावर स्वारी करण्याचा धीर करतील असें त्याच्या स्वप्नां देखील आलें नव्हतें. अशा प्रकारें त्यांच्या लढण्याच्या सामर्थ्याविषयीं जरी त्याला कांहीं भय नव्हतें, तरी ते गेले हें त्याला चांगलें जाणवलें. त्याची जमावंदी पुष्कळ कमी झाली, आणि त्याच्या पदरच्या लोकांनीं त्याची अशीही समजूत पाडिली कीं, व्यापारी लोकांच्या सोन्यानें आणि जवाहिरानें भरलेल्या पेट्या हातीं लागण्यासाठीं त्यांना छळण्यापेक्षां ती संपत्ति उघड रीतीनें त्यांना भोगू देणें यामध्ये राजाचा कधीं कधीं अधिक फायदा असतो. या गोष्टीमुळें कंपनीला पुन्हा व्यापार सुरू करण्याची परवानगी देण्याचें त्याच्या मनामध्ये आलें होतें; इतक्यांत इंग्लिश लोकांचीं तारवें हुगळीमध्ये येऊन दाखल झालीं, अशी बातमी त्याला कळली. हें कळतांच त्यानें आपली सेना मुर्शिदाबाद येथें तयार करण्यास हुकूम दिला, आणि कलकत्त्यावर स्वारी सुरू केली.

इकडे क्लैव यानें लढाईचें काम आपल्या नेहमीच्या हुशारीप्रमाणें सुरू केलें. त्यानें वज्रवज्र हें ठिकाण आपल्या हस्तगत करून घेतलें, फोर्ट विलियम यांतील फौजेला हांकून लाविलें, कलकत्ता पुनः मिळविला, आणि हुगळी लुटून फस्त केली. नबाव याच्या मनामध्ये इंग्लिश लोकांवर सहल नजर करण्याचें

आलेंच होतें; तशांत त्यांच्या हिमतीचीं आणि शक्ती-
चीं हीं उदाहरणें पाहून त्यांशीं गोडी ठेवण्याचा जो
त्याचा उद्देश तो दृढ झाला. नंतर आपणावर
आलेल्या सेनेचे जे सरदार त्यांजवळ त्यांन असें
बोलणें लाविलें कीं, मी तुमचें पूर्वीचें व्यापाराचें
ठिकाण तुमच्या स्वाधीन करतो व ज्यांचा तोटा
झाला असेल त्यांचा तो भरून देतो.

हैव जातीचा शिपाई होता. त्याला असें वाटलें
कीं, सुराजउद्दौला याजबरोबर गोडी गुलाबी करणें
यांत आपली वेअब्रू आहे. परंतु त्याचा अधिकार
थोडा होता. कंपनीच्या नौकरांची एक कमेटी होती
तींत मुख्यत्वे करून कलकत्याहून पळालेले लोक होते;
त्यांच्या स्वाधीन बहुतेक कारभार होता. या लोकांना
आपापले तोटे भरून यावे व आपले हुद्दे पुन्हा मिळावे
याविषयी उत्सुकता प्राप्त झाली होती. तशांत युरोपा-
मध्ये लढाई सुरू झाली आहे यामुळें फ्रेंच लोक कदा-
चित् आपणांवर हल्ला करतील, असें मद्रास येथील
कारभाऱ्यांच्या मनामध्ये भय उत्पन्न झालें, त्यामुळें
गेलेलें सैन्य परत यावे याविषयी ते उतावीळ झाले.

या कारणांवरून नवाबाचें बोलणें पुष्कळ फायद्यां-
चें होतें, आणि लढाई झाली असतां जय कोणाचा
होईल याविषयी संशय होता. या गोष्टी मनांत आ-
णून हैव तहाचें बोळणें लावण्यास कबूल झाला; तथा-
पि या सर्व घाटाचा झेंडा आपल्या इच्छेप्रमाणें लाग-
ला नाहीं ह्मणून त्यानें आपली खिन्नता प्रदर्शित केली.

हैव याच्या चरित्राचें स्वरूप या तहापासून पुढें

फिरलें. आजपर्यंत हा दुसऱ्यांनीं सांगितलेला वेत मोठ्या घैर्यानें ^{त्याः} आणि हुशारीनें तडीस नेणारा फक्त शिपाई होता. यापुढे हा मुख्यत्वेकरून राज्यकारस्थानी बनला असें समजलें पाहिजे. आणि त्याचे शिपाई-गिरीचे वेत राज्यकारस्थानाच्या पोटचे असें मानलें पाहिजे. या नव्या धंद्यामध्ये यानें मोठी हुशारी दाखविली, आणि मोठी फत्ते मिळविली यांत भ्रांति नाही. परंतु हेही निभ्रांत आहे कीं, ज्या कामामध्ये तो पडला त्यावरून याच्या अत्रूस मोठा डागही लागला.

कैव याला खरेपणा आणि अत्रू यांखेरीज दुसरें माहीतच नव्हतें असें जे लोक लक्षणतात त्याप्रमाणें आमचें मत नाही. परंतु कितीएक असेंही लक्षणतात कीं, जर आपला फायदा होत आहे तर फसवणें यांत कैव याच्या मनाला तिळमात्र खंती वाटत नसे, तर तसेंही आमचें मत नाही. कैव ह्यास स्वभावतः दगलबाजी अगदीं आवडत नसे असें आह्मांस वाटतें. तो धोट इतका होता कीं, कधीं कधीं अविचाराचीही कृत्ये करी; मोकळे मनाचा इतका होता कीं, कधीं कधीं जें बोलूं नये तेंच बोलून वेडेपणा करी; तो स्नेहाच्या ठिकाणीं मोठा निष्कपट असे, आणि वैर असलें तें उघड रीतीनें दाखवी. त्याच्या सांसारिक व्यवहारांत अथवा स्वदेशीय लोकांविरोध्या लौकिकी व्यवहारांत त्यानें कधीं दगलबाजी करण्याची बुद्धि दाखविली अशाविषयीं प्रमाण नाही इतकेंच नाही. तर तो शाळेमध्ये असतां कुस्त्या खेळत असे

तेथपासून तों इद्रिया हौस आणि पालमेंत यांमध्ये जे त्याच्या पुढें मोठमोठाले तेंदे आले त्यांमध्ये, ह्मणजे आपल्याच जातीच्या लोकांवरोवर केलेल्या तंट्यांमध्ये त्याने ज्या कांहीं चुक्या केल्या त्याही सर्व त्याच्या थोर व उदार बुद्धीपासूनच झाल्या; दगलबाजीपासून झाल्या नाहीत असेंच ह्मणणें रास्त दिसतें. आतां त्यानें येथें जी मोठी लबाडी केली ती करण्यांत त्याच्या मनांतला वास्तविक प्रकार असा दिसतो कीं, एशिया खंडांतील राज्यकारभार ह्मणजे केवळ जुवा आहे, त्यामध्ये कांहीं केलें तरी चिंता नाही अशी त्याची समजूत होती.

हिंदुस्थानच्या लोकांच्या नीतीचें आणि इंग्लंडच्या लोकांच्या नीतीचें मान हीं फारच निराळीं होतीं हें लार्ड क्लैव जाणून होता. विलायतेमध्ये जिला अब्रू असें ह्मणतात ती ज्यांस मुळींच नाही असे लोक, व जे विचार केल्याशिवाय एकदम वचन देतात आणि निर्लज्जपणें ते मोडतात व जे मुळीं खंती न वाळगतां आपला हेतु सिद्धीस नेण्यासाठीं लांच, खोटी शपथ, आणि खोटा कागद, हे उपाय योजितात, अशा मनुष्यांवरोवर आपली गांठ पडली आहे हें तो जाणून होता.

एशियाखंडस्थ लोकांची आणि युरोपखंडस्थ लोकांची नीति फार निरनिराळी आहे हें तो नेहमीं मनांत बाळगीत असे, असें याच्या पत्रांवरूनही दिसून येतें. त्याला असें वाटत असावेंसें वाटतें कीं, हिंदुस्थानच्या लोकांस जे निर्बंध नाहीत ते जर आपणांस मात्र आपण लावून घेतले, आणि ते आपणाशीं असत्य बोलत

असतां आपण मात्र त्यांशीं सत्यच बोलत आणि ते ज्या करारापासून आपला फायदा तो कधीं पाळीत नसतां आपण मात्र त्यांजबरोबर ला करार पाळून तोटा सोसून घेतला, तर अशा बरोबर आपलें कांहींच चालावयाचें नाहीं. परंतु असें वाटणें ही आमच्या मते त्याची मोठी चूक होवर सांगितलेल्या चुकीच्या समजुतीमुळें हा हिंदिस्थानांतील कपटानें व्यवहार करणाऱ्या लोकांचे समोर जेव्हां येऊन पडला, तेव्हां तो त्यांच्याप्रमाणेच कपटानें कारस्थानें करूं लागला, आणि मग त कांक्षा न वाळगितां लवाडी बोलणें, एका स्तएवजाच्या ठिकाणीं दुसराच दाखविणें, लो दाखविणें आणि खोट्या सद्या करणें अशीं नीच क करूं लागला.

इंग्रज लोक आणि नवाब यांच्या दरम्यान त करण्याच्या कामांत वात्सन नांवाचा एक कंपनीच नौकर आणि उमीचंद हणून एक बंगाली गृहस्थ, दोन मनुष्य मुख्यत्वे करून होते. उमीचंद हा कलकत्यामध्यें मोठा श्रीमंत व्यापारी असून, नवाबाने कलकत्यावर जी स्वारी केली होती तिजपासून त्याचा फार तोटा झाला होता. व्यापारावरून इंग्रज लोकांशीं प्रसंग पडत असल्यामुळें त्याला त्यांची पुष्कळ माहिती झाली होती. यामुळें तो एतद्देशीय दरवार व इंग्लिश लोक या दोघांची मध्यस्थी करण्यास फार योग्य होता. आपल्या लोकांवर त्यांचें वजन पुष्कळ होतें.

याखेरीज चाणाक्षपणा, धूर्तपणा, पाठलाग करणें, मसलतीपणा, कुशलता, हे जे हिंदूंचे गुण ते त्याच्या अंगीं पुष्कळ वसत असून नीचपणा, दगलवाजी व अतिलोभ हे त्यांचे सर्व दुर्गुणही त्याच्या अंगीं वसत होते.

या व्यवहारामध्ये नवावानें अतिशय अल्पदृष्टीची, हलकट विचाराची व वेभरंवशाची वर्तणूक केली. एकाद्या अल्पवयस्क मनुष्यास मोठा अधिकार प्राप्त होऊन मनास वाटेल त्याप्रमाणें वागावयास मिळालें ह्मणजे त्याच्या अंगीं विवेक न येतां तो हलकट वर्तणूक करतो असें आहेच. तोच प्रकार या नवावाच्या वावतींत झाला. त्यानें प्रथम कांहीं गोष्टी करण्याच्या कबूल केल्या, नंतर त्या करीत नाहीं ह्मणून सांगितलें; पुढें त्या कराव्या न कराव्या असा त्याच्या मनांत संशय येऊं लागला आणि अखेरीस युक्तीच्या द्वारे तो करार टाळावयाची तजवीज करूं लागला; एका वेळीं मोठा घाट घालून तो कलकच्यावर स्वारीस निघाला; परंतु इंग्लिश लोकांची सामना करण्याविषयी खचीत तयारी आहे असें पाहतांच भिऊन तो मागें हटला आणि तुह्मी सांगाल त्याप्रमाणें तह करण्यास मी कबूल आहे ह्मणून बोलूं लागला; हा तह झाला नाहीं तोंच त्यानें इंग्लिशाच्या विरुद्ध दुसऱ्या तजवीजी केल्या. चंद्रनगर येथें जे फ्रेंचकारभारी होते त्यांजवरोवर त्यानें कारस्थानें चालविलीं; बुसी यास दक्षिणेमधून हुगळी येथें सेना घेऊन बोलाविलें, आणि इंग्लिश लोकांना बंगाल्याच्या बाहेर घालवून देण्यास सांगितलें. हे सर्व घाट क्लैव व वात्सन यांना

पुरते कळून आले होते; त्यावरून त्यांनी दक्षिणहिंदुस्थानांतून अथवा युरोपांतून नवी फौज येऊन फ्रेंचांस मदत मिळण्याच्या पूर्वीच चंद्रनगरावर हल्ला करून एकदम पक्का निकाल करून टाकावा असा निश्चय केला. या स्वारीमध्ये पाण्यातील फौजेवर वात्सन याचा हुकूम होता. आणि जमिनीवरील फौजेचे आधिपत्य क्लैव याजकडे होतें. या दोन्ही फौजांचा जय त्वरित आणि चांगला झाला. चंद्रनगरचा किल्ला, त्यांतील फौज, तोफा वगैरे सर्व सामान व दारू गोळा हीं इंग्लिशांच्या हस्तगत झालीं. आणि जे बंदीवान मिळाले त्यांत सुमारे पांचशें युरोपियन शिपाई होते.

इंग्लिश लोकांचे प्रतिस्पर्धी फ्रेंच हे त्यांबरोबर टकर देण्यास असतांही नवाब हा इंग्लिशांना भीत असे, व त्यांचा द्वेष करित असे; आणि आतां तर फ्रेंचांचा पराभव झाल्यामुळे तो इंग्लिश लोकांस अधिकच भिऊ लागला, व त्यांचा द्वेषही अधिक करूं लागला. त्याची बुद्धि मंद व विचार अस्थिर असल्यामुळे आतां आपण इंग्लिशांस शरण जावें किंवा दांडगाई चालवावी याचा त्याच्यानें निश्चय होईना. एके दिवशीं त्यानें ज्या लोकांचा आपणाकडून तोटा झाला होता त्यांचा तो काहीं अंशीं भरून देण्यासाठीं लहणून कलकत्त्यास पुष्कळ द्रव्य पाठवून दिलें; परंतु दुसऱ्याच पत्र लिहिलें कीं “लढाईमध्ये मोठा शूर जो क्लैव त्याजपासून वंगाल्याचें संरक्षण करण्यास तुम्हीं लवकर यावें.” त्याच पत्रांत असेही लिहिलें होतें कीं, “ईश्व-

र करो आणि त्याचें नशीब फिरो." पुढें त्यानें आपल्या फौजेला इंग्लिश लोकांवर चालून जावें ह्मणून हुकूम दिला, परंतु तो लागलाच फिरविला. त्यानें क्लैव याचीं पत्रें फाडून टाकिलीं; नंतर पुनः क्लैव याला मोठ्या बहुमानानें पत्रें लिहून पाठविलीं. पुढें त्यानें वात्सन याला आपल्या समोरून हांकून दिलें आणि तुला सुळावर चढवीन ह्मणून धाक घातला; परंतु पुन्हा वात्सन याला बोलावणें पाठविलें आणि त्याची हुर्मत घेतल्याबाबद त्याची क्षमा मागितली. इकडे त्याचा अतिवाईट राज्यकारभार, त्याचा मूर्खपणा, त्याचा ऐषआरामांत आयुष्य घालविण्याचा क्रम व अतिनीच लोकांवर लोभ येणें करून त्याची सर्व प्रजा, शिपाई, व्यापारी, कामगार, गर्विष्ठ व डामडौली मुसलमान, भित्रे, हवेतसे वांकणारे व रूपण असे हिंदु वगैरे या सर्वांस त्याचा त्रास आला. रायदुल्लभ ह्मणून त्याचा जमाबंदीकडील प्रधान, मीरजाफर त्याचा सेनाधिपति, आणि जगत् शेट ह्मणून जो त्यावेळीं सर्व हिंदुस्थानांत श्रीमान् सावकार होता तो, व आणखी कितीएक लोक मिळून त्यांनीं त्याचा नाश करण्याविषयीं एक जूट केला. हा वेत त्यांनीं इंग्लिश कंपनीच्या मुनिमाला सांगितला. आणि मुर्शिदाबाद येथें नवाबास जे नाखूष लोक होते आणि कलकत्ता येथें जी कमिती होती त्यांमध्ये बोलणीं सुरू झालीं.

कलकत्ता येथें जी कमिती होती तिजमध्ये प्रथम एक निश्चय होईना; परंतु क्लैव हा फितुराच्या तर्फेचा होता. त्याचा निश्चय व जोर विशेष असे यामुळें

प्रतिपक्षाचें कांहीं चाललें नाहीं. कमितीनें असा ठराव केला कीं, सुराजउदवला यास पदच्युत करून मीरजाफर यास बंगालच्या गादीवर बसविण्यास इंग्लिश लोकांनीं भरपूर मदत द्यावी आणि त्याबद्दल मीरजाफर यानें असें कबूल केलें कीं, कंपनीचा व तिच्या नौकरांचा जो तोटा झाला असेल तो मी पूर्ण भरून देईन व शिवाय सेना, आरमार व कमितीतील लोक यांना चांगली बक्षिसें देईन. सुराजउदवला याचे दुर्गुण, त्याच्या हातून इंग्लिश लोकांचें झालेलें नुकसान, तो जर तसाच राज्यावर असता तर इंग्लिश लोकांच्या व्यापारास जो बहुधा धोका येता तो या सर्व गोष्टी लक्षांत आणिल्या असता त्याला पदच्युत करण्याचा जो निश्चय झाला तो अगदीं बरोबर होता असें वाटतें. परंतु क्वैव यानें या कामामध्ये जो कपटाचा व्यवहार केला तो मात्र ठीक केला असें म्हणतां येत नाहीं. त्यांनं सुराजउदवला याला अशा प्रीतिभावाच्या शब्दांनीं पत्र लिहिलें कीं, तो अप्रबुद्ध राजा आपणास कांहीं भय नाहीं असें समजून कांहीं वेळ पर्यंत स्वस्थ राहिला. या पत्रास क्वैव हा “सांतवन करणारें पत्र” असें म्हणतो. हें पत्र ज्या जासुदाबरोवर नवाबास द्यावयास दिलें होतें त्या जबरोवरच वात्सन याला द्यावयाला दुसरें एक पत्र दिलें होतें. त्यांत मजकूर असा होता कीं, मीरजाफर याला खात्रीनें असें सांगा कीं, तुम्ही भिडूं नये; ज्यांस पळणें ह्मणून कसें तें टाऊकच नाहीं असे पांच हजार लोक घेऊन रात्रंदिवस मजला मारून मी तुमच्या कु-

मकेस येतों आणि अखेर पावेतों मी तुझाला सोडणार नाहीं.

जी मसलत इतकी पसरली होती, ती फार दिवस पर्यंत अगदीं गुप्त राहणें अशक्यच होतें. नवाबाच्या मनांत अंदेशा येण्यासारख्या कित्ती एक गोष्टी त्याच्या कानांनीं आल्या; परंतु नवीन नवीन कल्पना काढणारा जो उमीचंद तो विलक्षण रीतीनें व प्रसंग पडेल तशा युक्ति करून व खोट्याच गप्पा झोंकून नवाबाचें मन त्या त्या वेळीं लागलेंच स्वस्थ करीत गेला. याप्रमाणें जिकडे तिकडे सर्व यथास्थित चालून हे फितूर सिद्धीस जाण्याची वेळ आली; पण इतक्यांतच क्लैव याला असें कळलें कीं, उमीचंद हा आपणास बहुधा फसवणार. ह्या लबाड मनुष्यास क्लैव यानें त्याचा जो कलच्यामध्ये तोटा झाला होता त्या सर्वावद्दल पुष्कळ पैका देण्याचें कबूल केलें होतें. त्यानें तर कामगिरी मोठी बजाविली होती, तेव्हां त्याची तितक्या पैक्यानें तृप्ति होईना. वरें, सर्व मसलतीची लगाम त्याच्याच हातीं होती. तो जर सुराजउद्दवला याच्या कानामध्ये एक शब्द बोलता तर सर्व विघाड करून टाकता. त्यास, मीरजाफर व दुसरे लोक या मसलतीमध्ये होते त्या सर्वांचे प्राण याच्या स्वाधीन होते. तर अशा संधीस आपल्या मनाप्रमाणें करार करून व्यावा असा उमीचंद यानें निश्चय केला. तो आपल्या मदतीवद्दल व सर्व मसलत गुप्त ठेवण्यावद्दल तीस लक्ष रुपये मागूं लागला. या दगलबाजीमुळें कमितीला त्वेष आला आणि भयामुळें धसका बसून काय करावें तें सुचेनासें

झालें. परंतु उमीचंदाच्या असल्या कसवांत क्वैव हा त्याला पुरून उरण्यासारखा होता. तो हणाला कीं, हा मनुष्य दगलवाज आहे, याची ही दगलवाजी पालथी पाडण्यास कशी जरी मसलत केली तरी हरकत नाही. यासाठीं तो जें मागतो तें तूर्त कबूल करणें हाच उत्तम पक्ष. आणि तो आपल्या हातीं लवकरच येईल. मग, त्याला हा (३०,००,००० रु.) लांच देऊं नये इतकेंच नाही. तर कलकत्त्यामध्ये नाश झाल्याबद्दल मिळण्याचा जो त्याचा हिस्सा तोही त्याला देऊं नये, अशा रीतीनें त्याचेच दांत त्याच्या घशांत घालावे हणजे झालें.

क्वैव याची ही मसलत कबूल झाली; परंतु उमीचंद हाही कच्चा नसून मोठा धूर्त व सावध होता; त्यानें असें बोलणें लाविलें कीं, मीरजाफर व इंग्लिश लोक यांच्या दरम्यान जो तह व्हावयाचा त्यामध्ये माझ्या हिशाचें कलम घालावें, आणि तें घातलेलें मी आपल्या डोळ्यांनीं पाहिल्याशिवाय माझी खात्री व्हावयाची नाही; तेव्हां आतां याला फसवावा कसा, याची पंचाईत पडली. परंतु क्वैव यानें लागलीच युक्ति काढली आणि एक पांढऱ्या कागदावर व दुसरा तांबड्या कागदावर असे दोन तहनामे तयार केले, त्यांतून पहिला खरा व दुसरा खोटा. पहिल्यामध्ये उमीचंद याचें नांव गाळलें होतें, आणि दुसऱ्यामध्ये त्याच्या तर्फेचें एक कलम होतें व तो फक्त त्यालाच दाखवावयासाठीं तयार केला होता.

इतक्यांत दुसरी एक अडचण येऊन उभी राहि-

ली. ती अशी कीं, तांबड्या करारावर सही करण्यास वात्सन याचें मन धजेना आणि उमीचंद तर असा सावध आणि हुशार होता कीं, अशा मोठ्या गृहस्थाचें नांव नसतें तर त्याच्या मनांत बहुधा अंदेशा आल्याशिवाय राहताचना. परंतु क्लैव हा एकदा एखादी गोष्ट हातीं धरली ह्मणजे ती अर्धवट करणारा नव्हता. आह्मांस आतां हें लिहिण्यास लाज वाटते कीं, त्यानें तांबड्या करारावर वात्सन याची सही वनाविली.

इतकें झालें तेव्हां सर्व तयारी झाली. वात्सन हा हळूच मुर्शिदाबाद येथून पळाला. क्लैव यानें आपली सेना चालविली, आणि नवावाला पूर्वीपेक्षां निराळ्याच शब्दांनीं पत्रें लिहिलीं. त्याजपासून ब्रिटिश लोकांचे आजवर जें काय तोटे झाले होते ते त्यानें त्यास दाखविले. मीरजाफर याला पंच घेण्यास मी कबूल आहे हें ह्मणून लिहिलें आणि अखेरीस असें लिहिलें कीं, पर्जन्यकाळ जवळ आला आहे यासाठीं मी आपली सेना घेऊन नवाबवाहादुरांच्या हुजुरांत उत्तर ऐकण्यास येतो.

सुराजउद्दवला यानें लागलीच आपली सर्व फौज जमविली आणि इंग्लिश लोकांबरोबर लढण्यासाठीं चाल सुरू केली. पूर्वी अशी मसलत झाली होती कीं, मीरजाफर यानें नवावापासून निराळें पडावें, आणि आपल्या हाताखालची सेना क्लैव याच्या सेनेस नेऊन मिळवावी. परंतु याप्रमाणें वर्तण्याचा जेव्हां प्रसंग आला तेव्हां त्याची महत्त्वाकांक्षा एकीकडेच राहून त्याच्या मनांत भय उत्पन्न झालें. क्लैव कासीमबाजारा-

पर्यंत जाऊन पोंचला व नवाब तेथून जवळच प्लासी येथें बलाढ्य फौज घेऊन येऊन राहिला. इतकें झालें तथापि मीरजाफर आपल्या कराराप्रमाणें वर्तेना. इंग्लिश सेनाधिपतीनें त्यास मोठा तगादा लाविला, तेव्हां तो उडवाउडवीचे जबाब पाठवूं लागला. यामुळें क्लैव याचें मन अगदीं अस्वस्थ होऊन गेलें. आपला मिलाफी हा बोलल्याप्रमाणें चालेल अथवा शौर्यानें लढेल असा त्याला विश्वास येईना. युद्धकौशल्यामध्ये त्याचें स्वतः जरी कितीही शहाणपण असलें व त्याचें सैन्य कितीही शूर व लढाईच्या कामांत वाकव असलें तरी सामनेवाल्याची फौज आपल्यापेक्षां वीसपट असून त्याजवरोबर लढूं लागणें ही लहान गोष्ट नव्हे. तशांत त्याच्या रस्त्यांत नदी आडवी होती. तिजवरून जाणें तर सुलभच होतें. परंतु पलीकडे गेल्यावर जर नशिवाची वाणी फिरती तर त्याची जी थोडीशी फौज तींतून एकही मनुष्य परत येऊं शकताना. सर्व जन्मामध्ये यावेळीं मात्र आतां कसा काय निश्चय करावा याविषयी जबाबदारी घेण्यास क्लैव कांहीं वेळपर्यंत घोटाळ्यांत पडला, आणि विचार करण्यासाठीं त्यानें कौन्सिल भरलें त्यांत लढूं नये अशीं अधिकांचीं मतें पडलीं आणि क्लैव यांनहीं आपलें मत त्यांजवरोबर दिलें. (त्यानंतर पुढें पुष्कळ दिवसांनीं तो एकदा असें झणाला कीं, लढण्याचा विचार करण्यासाठीं यावज्जन्मांत कौन्सिल काय तें मी एकदाच भरलें होतें. आणि त्या कौन्सिलाच्या मसलतीप्रमाणें जर मी चाललों असतों तर इंग्लिश लोकांना बंगाल प्रांत कधीं मिळाला नसता.

असो.) परंतु तें कौन्सिल उठलें नाहीं तोंच क्लैव याची अस्वस्थता जाऊन त्याची बुद्धि नेहमीप्रमाणें चालू झाली. त्यानें एका झाडाच्या छायेत वसून तेथें सुमारें एक तासभर विचार केला आणि असें ठरविलें कीं, जें होईल तें होऊ, परंतु एकदां हिण्या करावाच. मग तो तेथून परत आला आणि उद्यां नदी उतरण्याची सर्व तयारी असावी असा त्यानें फौजेस हुकूम दिला.

दुसऱ्या दिवशीं नदी उतरून व दिवसभर मेहनत करून थकून जाऊन सूर्यास्तानंतर वऱ्याच वेळानें प्लासीजवळ शत्रूपासून एका मैलाच्या आंत एका आंबराईमध्ये त्याच्या सेनेनें जाऊन डेरा दिला. क्लैव याला रात्रभर झोंप लागली नाहीं. तासे झांजा वगैरे एतद्देशीय लोकांच्या अनेकप्रकारच्या रणवाद्यांची नवावाच्या मोठ्या छावणीमध्ये जी गडबड चालली होती ती त्याला ऐकूं येत होती. आपणासमोर थोडक्याच काळानें किती लोक उभे राहतील आणि आपणांस जयप्रातिकूल्य किती आहे हें जेव्हां क्लैव मनांत आणी तेव्हां त्याचें हृदय मोठें घट्ट होतें तरी मधून मधून त्याचा धीर सुटे; परंतु यांत कांहीं आश्चर्य नाहीं. वरें, इकडे सुराजउदवला याचें तरी मन विशेष स्वस्थ होतें असें नाहीं. तो मुळचाच अविवेकी व खवळलेला असे. आणि आतां तर विलक्षण व अत्यंत नाशदर्शक अशीं भयें त्याच्या पुढें मूर्तिमंत उभीं राहिलीं तेव्हां त्याची बुद्धि अगदींच चंचळ झाली. मोठा युद्धप्रसंग अगदीं जवळ येऊन ठेपला आहे, पदरच्या सर-

दारांवर त्याचा भरंवसा नाही, जो कोणी जवळ येईल त्याचें भय, आणि एकटाही वसावयास भयच, अशा स्थितीमध्ये असून मोठ्या दुःखांनीं घेरलेला होत्साता तो विचारा आपल्या राहुटीमध्ये पडला होता. तो असा कीं, जसें काय कोणी ह्मणेल कीं, पूर्वी ज्या इंग्रज लोकांस त्यानें कोंडून मारलें होतें तेंच त्याला हल्लीं जाचीत आहेत. अशा स्थितीत दोहोंपक्षांच्या मुख्यांची रात्र जाऊन पुढें दिवस उगवला.

या दिवशीं हिंदुस्थानाच्या नशिवाचा निकाल व्हावयाचा होता. सूर्योदयावरोवर नवाबाची फौज छावणींतून अनेक मार्गांनीं इंग्लिश लोक ज्या राईत होते तिकडे हळू-हळू चाल करूं लागली. त्या मैदानांत तोड्याच्या बंदुका, भाले, तलवारी, तीरकमटे वगैरे शस्त्रें धारण केलेले चाळीस हजार पायदळ उभें राहिले होते. त्यावरोबर मोठ्या पन्नास तोफा होत्या. प्रत्येक तोफ ओढावयास सुंदर पांढऱ्या बैलांच्या रांगा लावल्या होत्या व ती पुढें ढकलण्यास पाठीमागे एकेएक हत्ती होता; परंतु क्लैव यास कदाचित् याहीपेक्षां विशेष भीति उत्पन्न होण्यासारख्या काहीं लहान लहान तोफा जे थोडेसे फ्रेंच लोक नवाबाच्या कुमकेस आले होते त्यांच्या हुकुमाखालीं होत्या. त्याचे घोडेस्वार पंधरा हजार असून ते बंगाल्यांतल्या नामद लोकांतील नव्हते. तर उत्तरेकडे जे त्यांजपेक्षां धोड असे लोक राहतात त्यांतले होते. घोडे व शिपाई यांची परीक्षा क्लैव यास उत्तम होती त्यामुळें ते लोक पाहतांच त्याला एकदम समजलें कीं, आपले करनाटकांतील लोक व घोडे यांजपेक्षां

हे लोक व घोडे विशेष मजबूद आहेत. या अचाट सेनेशी सामना करण्यास क्लैव याजवळ फक्त तीन हजार फौज होती; परंतु तिजमध्ये सुमारे एक हजार इंग्रज होते, आणि सर्व सेना कवाईत शिकलेली असून इंग्रजी सरदारांच्या हाताखाली होती.

लढाईच्या आरंभी तोफखाने सुटले; परंतु नवाबाच्या तोफखान्यापासून कांहींच झाले नाही असे लटल्यास चिंता नाही. इंग्लिशांजवळ ज्या थोड्याशा तोफा होत्या त्यांचा मार चांगला लागू झाला. सुराजउदवला याच्या सेनेतील पुष्कळ मोठमोठे सरदार पडले व जिकडे तिकडे धांदल उडाली. त्याचे स्वतांचे भय तर क्षणोक्षणी वाढतच चालले. त्याच्या जवळ इंग्लिशांस मिलाफी असा एकजण होता, तो त्याला परत जावे अशी मसलत देऊं लागला. भयामुळे नवाबाच्याही मनामध्ये तसे घोळू लागलेच होते, म्हणून ही दगलबाजीची मसलत त्यास मान्य पडली; आणि त्याने आपल्या सेनेला मार्गे हटण्याचा हुकूम दिला. या हुकुमाने त्याच्या नशीबाचा निकालच झाला. क्लैव याने तो प्रसंग एकदम लक्षांत आणून आपल्या लोकांना पुढे होण्यास हुकूम दिला. नंतर कवाईत शिकलेले व शूर अशा लोकांच्या सपाट्यापुढे, गांधळून गेलेल्या आणि धैर्य खचलेल्या नवाबाच्या लोकांचा असा पराजय झाला की, कवाईत शिकलेल्या लोकांकडून विनकवाइती, परंतु शिपाई लखविणाऱ्या लोकांचा तसा पराजय कधीच झाला नव्हता. फ्रेंच लोकांची जी लहानशी टोळी होती

ती मात्र इंग्लिशांशी लढण्यास कांहीं वेळ उभी राहिली; परंतु नवावाच्या फौजेचा जो लोट मार्ग वाहत चालला होता त्यांत तीही ढकलली गेली. अशा प्रकारें दोन घटकांमध्ये सुराजउदवला याच्या फौजेची इतकी फाटाफूट झाली कीं, तिचा जमाव पुन्हा कधींच जमला नाही. पराजित झालेल्या फौजेतील लोक पांचशें मेले; परंतु त्यांची सर्व छावणी, तोफा, वारदारीचें सामान, अगण्य गाडे व गुरे शत्रूच्या हातीं लागलीं; आणि कैव याचे सारे वीस लोक मरून आणि पन्नास घायाळ होऊन त्यांनं सुमारें साठ हजार फौजेची वाताहात उडविली, आणि प्रेतत्रितनच्या राज्यापेक्षां मोठें राज्य आणि त्यांतील प्रजेपेक्षां अधिक प्रजा हीं जिंकिलीं.

लढाई चालली असतां मीरजाफर यानें इंग्लिश लोकांना कांहीं मदत केली नव्हती; परंतु जय कोणाचा होतो हें पाहतांच त्यांनं आपल्या सेनेची टोळी एकीकडे काढली आणि जेव्हां लढाई संपली, तेव्हां आपल्या दोस्ताला आनंदाचे सलाम सांगून पाठविले. दुसऱ्या दिवशीं प्रातःकाळीं तो इंग्लिश लोकांच्या छावणींत गेला; परंतु तेथें आपलें आगतस्वागत कसें होतें याविषयी त्याच्या मनामध्ये बरीच धास्ती होती, आणि त्याच्या पदवीच्या योग्यतेप्रमाणें त्याला मान देण्यासाठीं जेव्हां फौज तयार झालेली त्यांनं पाहिली तेव्हां त्याला भय प्राप्त झाल्याची चिन्हें उघड दिसून आलीं; परंतु लौकरच त्याची ती भीति गेली. कैव हा त्याला सामोरा आला आणि आर्लिंगन देऊन "वं-

गाला, बाहार आणि औढ्या या तीन प्रांतांचे नवाब " असें ल्हणून त्यानें त्याला सलाम केला. मीरजाफर यानें ज्या सववी सांगितल्या त्या मोठ्या संतोषानें व संभावितपणानें ऐकिल्या. आणि नंतर त्याला मुर्शिदाबाद येथें विलंब न लावितां जाण्यास सांगितलें. सुराजउद्दवला रणभूमीवरून निघाला तो सांडणीवर वसून जितकी त्वरा होईल तितकी करून, मुर्शिदाबाद येथें आठ प्रहरांपेक्षां कांहीं जास्त वेळांत जाऊन पोचला. तेथें गेल्यावर त्यानें आपले सर्व मसलतदार जमविले. त्यांमध्ये जो शहाणा होता त्यानें इंग्लिश लोकांच्या स्वाधीन होण्यास त्याला सांगितलें. कां कीं, त्यांच्या हातून राज्यभ्रष्टता व बंदी यांखेरीज दुसरें कांहीं विशेष झालें नसतें; परंतु ही दगलवाजी आहे असें त्याला वाटलें. कितीएकांनीं पुनः लढाई करून आपलें नशीब काय वळतें तें पाहावें अशी मसलत दिली. ही त्यास पसंत पडून त्यानें त्याप्रमाणें करण्यास आज्ञा केली; परंतु कोणताही धैर्याचा निश्चय केला असतां तो एक दिवसपर्यंतही कायम राखण्याची हिंमत त्याच्या अंगीं नव्हती. इतक्यांत मीरजाफर आला असें त्याला कळलें तेणेंकरून तर त्याला अनिवार भय वाटून त्याच्यानें धीर धरवेना; तेव्हां रात्रीं हलकट वेष करून हातांत जवाहिराचा करंडा घेऊन राजवाड्याच्या खिडकींतून फक्त दोन चाकरांनिशीं तो खालीं उतरला आणि पाटणा येथें जाण्यासाठीं नांवेंत वसला. इकडे थोड्याच दिवसांनीं कैव दोनशें गोरे शिपाई आणि तीनशें काळे शिपाई बरोबर घेऊन मुर्शिदाबाद

येथें गेला. त्याला राहावयासाठी एक राजवाडा दिला होता, त्याच्या सभोवती जो बाग होता तो इतका विस्तीर्ण होता की, त्याजवरोबर जी फौज गेली होती ती सर्व त्यांत उतरली होती तरी अडचण झाली नाही. नंतर भीरजाफर याला तत्कावर बसविण्याचा समारंभ लागलाच झाला. ह्रैव यानें त्या नव्या नवाबास आपण हातीं धरून नेऊन गादीवर बसविलें, आणि कांहीं सुवर्ण नजर केलें. नंतर त्या दरबारांत जे एतद्देशीय लोक होते त्यांजकडे वळून तो त्यांना झणाला कीं, दुष्ट राजाच्या हातून तुझी सुटलां झणून तुमचें नशीब फार चांगलें झटलें पाहिजे व हें पाहून मला फार आनंद वाटतो. या प्रसंगी जीं बोलणीं झालीं तीं चालवण्यास त्यानें दुभाषी घेतला होता. कारण, जरी त्याचें हिंदुस्थानांत राहणें फार दिवस होतें, हिंदुस्थानांतील राज्यकारभाराची त्याला पूर्ण माहिती होती, हिंदु लोकांचा स्वभाव त्याला पक्का माहित होता आणि त्याच्या हिंदु शिपायांची त्याजवर फार भक्ति होती, तरी त्याला साफ बोलतां येईल असें हिंदुस्थानांतील कोणत्याही भाषेचें ज्ञान नव्हतें. असेंही झणतात कीं, लहानपणीं ब्रैझिल येथें असतां त्याला पोर्तुगीज भाषेचें अल्पस्वल्प ज्ञान झालें होतें; त्याच भाषेनें वेळ पडल्यास एतद्देशीय लोकांवरोबर काम चालवणें त्याला भाग पडत असे.

नव्या नवाबानें आपल्या दोस्तांवरोबर जे करार केले होते त्यांप्रमाणें वर्तण्यास आतां त्यांनीं सांगितलें आणि त्यासंबंधी जे जे वेत ठरावयाचे त्यांचा विचार

करण्यासाठी जगतशेट हणून जो मोठा सावकार त्याच्या घरीं सर्व जमले. क्लैव यानें त्या दिवसापर्यंत बंगालच्या लोकांपेक्षांही अधिक कपटभावानें वागून उमीचंद याला पूर्ण ममतेनें वागविलें होतें; त्यामुळें आपल्यावर क्लैव याची रुपा आहे असें पक्कें समजून त्यादिवशीं तो तेथें आला. सभा भरल्यावर पांढरा करारनामा काढून वाचला, नंतर स्काप्तन हणून कंपनीचा एक नौकर होता. त्याजकडे वळून क्लैव त्याला इंग्रजींत हणाला कीं, उमीचंद याला खरा प्रकार काय आहे तो सांगण्याची वेळ आली; त्यावरून स्काप्तन यानें हिंदुस्थानीमध्ये सांगितलें कीं, “उमीचंद, तांबडा करारनामा खोटा आहे, तुलांला कांहीं एक मिळावयाचें नाहीं.” तें ऐकून उमीचंद बेशुद्ध होऊन मागे पडला, तेव्हां त्याला त्याचे चाकरांनीं उचललें. तो कांहीं वेळानंतर सावध झाला; परंतु त्या वेळीं जो त्याच्या मनाला धक्का बसला त्यापासून तो कधींच बरा झाला नाहीं. हिंदु लोकांतील राज्यकारभार्यांवरोबर व्यवहार करित असतां क्लैव याचे मनांत खऱ्या खोट्याविषयीं थोडीच खंती येत असे; तरी तो निर्दय नव्हता. ही उमीचंद याची अवस्था पाहून त्याला द्रव आला असें दिसतें. कांहीं दिवसांनंतर तो उमीचंद याला जाऊन भेटला, त्याजवरोबर ममतेनें बोलला आणि दुसऱ्या ठिकाणीं गेल्यानें त्याची प्रकृति नीट होईल असें त्यानें मनांत आणून तुझी यात्रा करावयास एकाद्या मोठ्या पवित्रस्थानीं जावें असें त्याला सांगितलें. इतकेंच नाहीं, परंतु जें सर्व

झालें तें विसरून पुनः त्याला सरकारी कामगिरी सांगावी असेंही त्याच्या मनांत आलें होतें; परंतु उभीचंद याला जो एकाएकी धक्का बसला त्यामुळे तो विचारा हळूहळू भ्रमिष्ट होत चालला. जो मनुष्य आजपर्यंत बुद्धीविषयी आणि वस्त्रप्रावर्ण व खाणेंपिणें यांमध्ये साधेपणा राखण्याविषयी प्रख्यात होता, त्यानें आतां आपल्या जवळ जी संपत्ति राहिली होती ती पोरकट दागिने घालून आणि मूल्यवान पोशाग करून घालविली. त्याला अंगावर जवाहीर घालण्याचें आवडूं लागलें. अशा वाईट स्थितीमध्ये कांहीं थोडे दिवस काढून तो मरण पावला.

या सर्व कृत्यांमध्ये कैव यानें जो प्रकार केला तो गैरशिस्त केला व त्यांत गुन्हा केला इतकेंच नाही. तर व्यावहारिकदृष्ट्या चूकही केली. खरेपणानें विशेष फायदा होतो याचा दाखला व्यक्तीच्या व्यवहारामध्येही येतोच; परंतु निरनिराळ्या देशांतील लोकांच्या परस्पर व्यवहारामध्ये तर विशेषच येतो. कांकी, व्यक्तीच्या आयुष्यमर्यादेपेक्षां राष्ट्राची आयुष्यमर्यादा अधिक आहे. दगलबाजीनें भरभराटीस पावलेले असे लोक सांगतां येतील; परंतु एका राष्ट्रानें दुसऱ्या राष्ट्राशीं व्यवहारांत दगलबाजी केली आणि त्यांत त्या दगलबाज राष्ट्राचा अखेरीस सरासरी फायदा झाला अशीं उदाहरणें मिळतील असें वाटत नाही. दगलबाजावरोवर दगलबाजीनें च वागावें हें शाहाणपण नव्हें हा उत्तम सिद्धांत आहे, आणि लवाडावरोवर भांडण्यास सत्य हेंच उत्कृष्ट हत्यार होय. या दोन्ही गोष्टींविषयीं

ब्रिटिश लोकांचें हिंदुस्थानांतील राज्य हें उत्तम उदाहरण आहे. कितीही मजबुदीचा जरी करार असला तरी तो ते पाळतीलच असा भरंवसा राखतां येत नाही आशा प्रकारचे शत्रु व दोस्त जिकडे तिकडे असतां हिंदुस्थानांतील इंग्लिश राज्यकर्त्यांनीं आज बहुत वर्षे बहुधा खरेपणानें आणि निष्कपटानें व्यवहार केला आहे; आणि या प्रकारच्या वर्तणुकेच्या झालेल्या परिणामांवरून असें सिद्ध आहे कीं, निष्कपटपणा व खरेपणा हेंच शहाणपण. शौर्य आणि शहाणपण यांपेक्षां सत्यनिष्ठेनेंच इंग्लिश लोकांचें हिंदुस्थानांतील राज्य विशेष बचावलें गेलें आहे व वाढलें आहे. दुटप्पी वागणूक, उडवाउडवी, खोट्या गोष्टी रचणें व खोट्या शपथा घेणें हीं हत्यारें इंग्रजांबरोबर व्यवहार करितांना त्यांच्या शत्रूंनीं योजिलीं तींच इंग्रजांनींही योजिलीं असतीं तर जो फायदा झाला असता त्यापेक्षां, ज्यांच्या वचनावर विश्वास ठेवावा असें सर्व हिंदुस्थानांत काय ते इंग्रजच आहेत, असें लोकांत ठरल्यानें अधिक झाला आहे. ब्रिटिश लोकांच्या वकिलाच्या नुसत्या "होय" किंवा "नाहीं" या शब्दानें जो विश्वास उत्पन्न होतो त्याच्या शतांशही इतरांनीं कितीही मौल्यवान ओली दिल्या अथवा कशाही गंभीर शपथा घेतल्या तरी होत नाही. ब्रिटिश लोकांच्या आश्रयानें एकादा सरदार बलाढ्य अथवा हाडवैरी शत्रूच्या मुलखांतून जात असतां त्याला जी निर्भयता असते, तितकी एकाद्या स्वाभाविक किंवा तजवीजीनें मजबूद केलेल्या किल्ल्यांत राहणाऱ्याला दे-

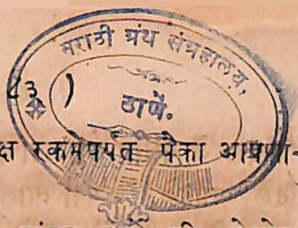
खील नसते. एशियांतील अतिबलाढ्य राजाच्याने पुष्कळ व्याज कबूल करून देखील रयतेच्या चुलीखालीं जो पैका पुरलेला असतो तो बाहेर काढवत नाही; परंतु ब्रिटिश सरकार सुमारे शेकडा पांचच टक्के व्याज देत असतां, अति लोभी मनुष्यही आपले रुपये खुषीनें देतो. आणि अशा रीतीनें हें सरकार कोट्यावधि रुपये कर्ज काढतें. इंग्रजांच्या प्रतिपक्षाच्या राजानें इंग्रजांच्या शिपायांस सोन्याचे ढिगांचे ढीग देऊं केले आणि ब्रिटिश लोकांची चाकरी सोडा झणून सांगितलें, तरी ते सोडीत नाहींत. आणि हें सरकार पुष्कळ वर्षे चाकरी झाली झणजे थोडेंसें पेनशन द्यावयाचें कबूल करतें, त्यावर ते पूर्ण विश्वास धरून बसतात; कां कीं, त्या वचनामध्ये फरक पडावयाचा नाही अशी त्यांची खातरी असते; आणि आपण जरी शंभर वर्षे वांचलों तरी आपल्या मीठभाकरीस हरकत नाही असें त्यांना माहीत असतें. गवर्नर जनरल याच्या पगाराप्रमाणेंच आपलें पेनशनही विनधोक आहे असें ते पक्कें समजतात. हिंदुस्थानांतील दुसऱ्या कोणत्याही राजांनीं कशी मोठी प्रतिज्ञा केली असली तरी, आपण निकामी झालों झणजे उघड ठिकाणीं जरी मरत पडलों तरी ते आपली चौकशी देखील करणार नाहींत असें त्यांस वाटतें. ज्या राजांवर कोणाचाही विश्वास नाही अशांमध्ये आपलें एकटेंच विश्वसनीय राज्य असणें एवढा मोठा फायदा राज्याला दुसरा कोणताही नाही. हा फायदा एशियाखंडामध्ये आमच्या राज्यास आहे. सैव यास

निर्दोषी ठरावेणारे जे लोक त्यांच्या नीतीप्रमाणे जर आजपर्यंत आह्मी चाललो असतो, उमीचंदासारख्या लोकांजवळ जेव्हां जेव्हां प्रसंग पडला तेव्हां तेव्हां त्यांप्रमाणे लबाडी बोलणे, खोटे दस्तऐवज बनावणे, बेभरं वसा करणे, अशा प्रकारे उलट जर आह्मी त्यांशीं वर्तलो असतो, तर आमची अशी खातरी आहे कीं, कितीही शौर्य व कितीही शहाणपण आमच्या अंगीं असते तरी हे राज्य आमच्यानें राखवले नसते. या सर्व कारणांवरून ह्मणजे जी दगलबाजी केली तिची गरज नव्हती इतकेंच नाही; तर ती करण्यांत त्यानें व्यवहारदृष्ट्याही अति मोठी चूक केली आणि ती करून आपणास पूर्ण दोष लावून घेतला.

या राज्यक्रांतीमध्ये उमीचंदाचा नाश झाला इतकेंच नाही; तर सुराजउद्दवला देखील पळून गेल्यावर लौकरच सांपडला. त्याला मीरजाफर याजपुढे आणिले तेव्हां त्यानें भयाने घाबरून जमिनीवर लोळण घेतली आणि मोठ्या आक्रोशाने रडून, त्यानें जरी पूर्वी कधीं कोणावर दया केली नव्हती तरी आतां तिजाविषयीं तो विनवणी करूं लागला. मीरजाफराला याचें काय करावें तो निश्चय होईना; परंतु मिरान ह्मणून त्याचा एक सत्रा वर्षांचा मुलगा होता, तो त्या दुर्दैवी नवाबाप्रमाणे वराच दुष्ट व बुद्धिहीन होता, आणि दीर्घद्वेषीही होता. त्यानें सुराजउद्दवला यास एका अंतरंग खोलीमध्ये नेवविले आणि त्या मागून थोड्या वेळाने मारेकरी पाठविले. या रूत्यामध्ये इंग्लिशांचा कांहीं

संबंध नव्हता आणि मीरजाफर याला इंग्लिशांची वृत्ति चांगली ठाऊक होती, यामुळे सुराजउदौवला हा त्यांचा अतिदुष्ट शत्रु असतांही त्याचा सूड उगाविल्याबद्दल त्यांची क्षमा मागणें त्याला जरूर वाटलें.

प्लासीच्या लढाईमुळे कंपनी व तिचे नौकर यांजवर संपत्ति पावसाच्या सरीप्रमाणें कोसळली. ऐशी लक्ष रुपयांच्या किमतीचें रुप्याचें नाणें, मुर्शिदाबाद येथून फोर्ट विलियम यथें आलें. ही संपत्ति आणण्यास शंभरांहून अधिक नावा लागल्या होत्या. त्यांनीं गंगेतून येते वेळीं निशाणें लावून आणि वाद्यें वाजवून मोठा जयजयकार केला. कलकत्ता शहर नुकतेंच ओसाड पडलें होतें. तें यावेळीं थोड्याच काळांत जितकें सुखी झालें तितकें पूर्वीं कधींच झालें नव्हतें. व्यापार पुनः सुरू झाला आणि सर्व इंग्लिश लोकांच्या घरांमध्ये संपत्तीचीं चिन्हें दिसून येऊं लागलीं. खुद्द क्लैव याच्या प्राप्तीला हद्द म्हणाल तर तोच ठेवील तेवढी होती. सर्व वंगालचा खजिनाच त्याच्या पुढें पसरून ठेविला होता. त्या खजिन्यामध्ये हिंदुराजांच्या चालीप्रमाणें निरनिराळ्या तऱ्हेच्या नाण्यांचे ढिगाचे ढीग होते. केपाकडून येण्याचा रस्ता माहीत होण्यापूर्वीं विनिशियन लोक एशियांतील मसाल्याचे पदार्थ व इतर जिनस विकत घेऊन जें नाणें देत असत तेंही त्यांमध्ये होतें. माणकें व हिरे चढविलेल्या सोन्याच्या आणि रुप्याच्या पदार्थांच्या राशींमधून क्लैव चालू लागला. त्यांतून जितकें पाहिजे तितकें घेण्यास तो मुक्तपार होता.

त्यानें विसांपासून तीस लक्ष रकमेपर्यंत पैसा आणणा-
ला घेतला.

मीरजाफर आणि क्लैव यांच्या मध्ये जी देवघेव
झाली तिजवद्दल पुढें सोळा वर्षांनीं इंग्लिश लोकांनीं
त्याजवर दोष आणिला आणि पार्लमेंतांतील कितीएक
सभासदांनीं त्याला मोठा टपका देऊन त्याच्या कृत्यां-
वर टीका केली. या प्रतापी सरदारावर दोष आणणा-
रे लोक होते ते ह्मणत कीं, ही संपत्ति यानें
लवाडीनें मिळविली अथवा निराश्रित दोस्त राजांला
पुद्दाचें भय घालून मिळविली; आणि त्याचें चरित्र
लिहिणारा सर जान मालकम असें ह्मणतो कीं, त्या-
वेळीं हिंदुस्थानामध्ये इंग्लिश लोकांचे जे कारभारी
होते त्यांनीं तशा रीतीनें पैसा विलकूल घेऊं नये
ह्मणून पार्लमेंताचा कायदा झाला नव्हता व अशा
रीतीचे नजराणे देणेंघेणें हीं एशिया खंडांत चालत
आहेत. त्यावर आमचें ह्मणणें असें आहे कीं, क्लैव यानें
आपल्या धन्याचा किंवा देशाचा तोटा करून संपत्ति
मिळविली असावी असा आह्वाला अंदेशा येत नाहीं;
परंतु त्यानें जी गोष्ट केली ती स्वरूपतः वाईट नाहीं
असें ह्मटलें तरी किच्यास फार वाईट होती, असा दोष
तिला लाविल्याशिवाय आमच्यानें राहावत नाहीं. या
दोषाविषयीं कायदा असण्याची गरज नाहीं हें साधारण
विचारानेंच समजतें. कोणत्याही सेनापतीनें आप-
ल्या सरकाराची मात्र चाकरी करावी, दुसऱ्या कोणाची
करूं नये, यापेक्षां उघड गोष्ट कोणती नाहीं. आणि
असें जर आहे तर यापासूनच सिद्ध होतें कीं, चाक-

रीबदल जें बक्षीस द्यावयाचें तें त्याच्या धन्यानेंच दिलें पाहिजे, अथवा त्याला पक्कें माहीत असून व मान्य होऊन घेतलें पाहिजे. मग तें दमडीच्या किमतीचें असो किंवा केवळ आब्रूचें चिन्ह असो. हा नियम सक्तीनें अमलांत आणला पाहिजे. धन्याला पक्कें माहीत असल्याशिवाय जर सेनाधिपति लक्षावधि रुपये दोस्त सरकारांपासून घेऊं लागतील तर मग त्या धन्याची चाकरी चांगली कोठून बजावली जाईल?

परंतु क्लैव याचा दोष कमी करणारीं पुष्कळ कारणें आहेत, हेंही आह्मांस कबूल केलें पाहिजे. तो आपणाला सरकारचा चाकर असें समजत नसून कंपनीचा असें मानीत असे, आणि त्या कंपनीनें आपल्या लोकांस एतद्देशीय राजांपासून पैसा मिळविण्याविषयीं फूस दिली होती इतकेंच नाही; तर त्याहीपेक्षां दोष देण्यासारखीं कृत्ये केलीं होती. यास्तव चाकराच्या मनामध्ये धन्यापेक्षां कर्तव्यकर्माविषयीं अधिक निग्रह असेल अशी बहुतशी आशा करणे नलगे. झालेल्या गोष्टी आपल्या धन्यांस क्लैव याने उघड रीतीनें जरी कळविल्या नाहीत अथवा त्यांविषयीं त्यांची मान्यता मागितली नाही, तरी त्या गोष्टी मुद्दाम लपवून आपण कांहीं वाईट केलें असें आपणांस वाटतें असंही त्यानें दाखविलें नाही. आणि उलटें नवावाच्या औदार्यानें आपण संपत्तिमान झालों असें तो उघड रीतीनें कबूल करीत असे. आणि शेवटीं आमचें असें लक्षण आहे कीं, त्यानें अशा रीतीनें पैसा मिळविणें हें योग्य जरी नव्हतें, तरी त्यानें इतका

थोडाच घेतला ह्मणून तो स्तुतीस पात्र आहे असंही आह्मांस कबूल केलें पाहिजे. त्यानें वीस लक्ष रुपये घेतले ते चाळीस करण्याला त्याला सारा एका शब्दाचाच खर्च होता. इंग्लंदामध्यें वसून क्लैव यानें लूट केली असं ह्मणणें याला नीतिनिष्ठा विशेष लागत नाहीं; परंतु असे जे दोष आणणारे ते जर मुर्शिदाबाद येथें खजिन्यांत असते तर त्यांपैकीं शंभरांतून एकही इतका मितलोभी निघाला नसता.

ज्याच्या आश्रयानें मीरजाफर याला राज्यपद प्राप्त झालें त्याच्या शिवाय तें त्याचें पुढें राहिलें नसतें. तो केवळ अल्पवयी नव्हता आणि राजवंशांत जन्मणें हंही त्याचें दुर्दैव नव्हतें, यामुळें तो सुराजउदवल्याप्रमाणें मूर्ख किंवा विघडलेला नव्हता; परंतु त्याचा हुद्दा चालविण्यास जी बुद्धि किंवा गुण अवश्य होते ते त्याच्या अंगीं नव्हते, आणि त्याचा वारस त्याचा पुत्र मिरान हा प्रति सुराजउदवलाच होता. तशांतही जी राज्यक्रांति झाली तेंणकरून सर्व लोकांचीं मनं अस्वस्थ होऊन गेलीं होती. पुष्कळ सरदार नवावावर उघड रीतीनें उठले. संपन्न व बलाढ्य असा जो अयोध्याप्रांत त्याचा सुभेदार मोंगलाच्या इतर सुभेदारांप्रमाणेंच त्या वेळीं वास्तविक रीतीनें स्वतंत्रता पावला होता. तो बंगाल्यावर स्वारी करतो असा धाक पडला. अशा प्रसंगीं क्लैव याच्या बुद्धीनें व वजनानें मीरजाफर याच्या डळमळणाऱ्या राज्यास टेका मिळाला. इकडे असा प्रकार चालला असतां कंपनीकडून हुकुमाचे कागदपत्र घेऊन एक तारूं येऊन पोहोंचले.

हे कागदपत्र प्लासीच्या लढाईची बातमी लंदनामध्ये पंचण्याच्या पूर्वी लिहिलेले होते. दैरेक्टर लोकांनी इंग्लिशच्या बंगाल्यांतील ठाण्याचा कारभार एका विलक्षण व फार अडचणीच्या रीतीने चालविण्याचा निश्चय केला होता, आणि त्या कारभारामध्ये क्वैब याला मुळीच अधिकार ठेवला नव्हता. हें तर त्या व्यवस्थेचें विशेष वाईट लक्षण होतें. हा कारभार चालविण्यास ज्या लोकांस नेमलें होतें त्यांनी हे आलेले विलक्षण हुकूम न मानण्याची जबाबदारी आपणावर घेतली, आणि क्वैब याला आपण मुख्य अधिकार घ्यावा ह्मणून सांगितलें. ही त्यांनी मोठी योग्य गोष्ट केली. क्वैब यानें त्यांच्या मनाप्रमाणें तो अधिकार स्वीकारला आणि असें लवकरच कळून आलें कीं, कंपनी जें पुढें करणार होती तेंच तिच्या या नौकरांनी अगोदर केलें. क्वैब यानें जो कीर्तीचा पराक्रम केला त्याची बातमी कळतांक्षणीं लागलाच दैरेक्टर लोकांनी त्याला बंगाल प्रांतांतील आपल्या मुलखाचा गवर्नर नेमलें. व त्याच्या योग्यतेविषयी त्यांच्या मनामध्ये जो भाव उत्पन्न झाला तो व कृतज्ञता हीं त्यांनी उत्तम रीतीनें दर्शविलीं. या सर्व कारणांमुळें आतां त्याचा अधिकार अपार झाला, आणि दुष्ठी हा दक्षिण हिंदुस्थानामध्ये जो अधिकार पावला होता त्याच्या पेक्षांही तो अधिक पावला. मीरजाफर हा त्याला गुलामाप्रमाणें भीत असे. एक वेळ असें झालें कीं, कंपनीच्या कितीएक शिपायांवर एका मोठ्या रजवाड्याचे लोक भांडले, तेव्हां नवाब त्यांवर फार रागावला आणि

हणाला कीं, “कर्नल क्लैव हा कोण आहे आणि ईश्वरानें त्याला काय अधिकार दिला आहे हें तुहांला अद्यापि माहीत नाही काय ?” तो रजवाडा मीरजाफर याचा जुना मित्र होता व मोठा थट्टेवाज मनुष्य होता, हणून नयावाजवळ त्याची बरीच सलगी असे. त्यानें उत्तर दिलें कीं, “मी त्या कर्नलाला राग आणण्यासारखें कृत्य करीन! मी तर रोज सकाळीं त्याच्या गाढवाला तीन लांबलचक सलाम करून नंतर अंधरुणावरून उठतो!” यामध्यें फारशी अतिशयोक्ति नव्हती. काळे व गौर सर्व क्लैव याच्या पायांची धूळ होती. मीरजाफर यानें केलेले करार त्याजकडून पाळवील असा हा एकटाच मनुष्य आहे, असें इंग्लिश लोक समजत असत. आणि आपल्या वंशाचा वचाव आपल्या पुंड प्रजेपासून आणि आपलें राज्य घेऊं पाहणाऱ्या शेजाऱ्यांपासून करील असा हा एकटा क्लैवच, असें मीरजाफर मानीत असे.

हा जो अधिकार क्लैव यास प्राप्त झाला त्याचा उपयोग त्यानें स्वदेशकल्याणाकडे हुशारीनें आणि सपाट्यानें केला असें हणणें अगदीं रास्त आहे. कर्नाटकच्या उत्तरेस जो प्रांत आहे तिकडे स्वारी करण्यास त्यानें फौज पाठविली. या प्रांतामध्ये त्या वेळींही फ्रेंच लोकांचें वर्चस्व होतें तें कमी करणें इंग्लिशांस अवश्य होतें. या सेनेची सरदारी फोर्ड या नांवाचा एकसरदार होता त्यास दिली. फोर्ड हा यावेळीं कोणाला फारसा माहीत नव्हता; परंतु याच्या अंगीं युद्ध करण्याची बुद्धि विशेष आहे असें क्लैव याच्या ध्यानांत आलें होतें. या स्वारीचा जय त्वरित व उत्तम रीतीनें झाला.

याप्रमाणें बंगाल्यांतील बरीच फौज दूरच्या काम-गिरींत गुंतली असतां पश्चिम सरहद्दीवर नवीनच एक मोठें भय प्राप्त झालें. मोगलवादशाह हा दिल्लीस आपल्या रयतेपैकीं एकाच्या हातीं बंदीवान झालेला होता. त्याचा वडील पुत्र शहाअलम हा आपल्या बापाच्या राजमंदिरांतून पळून गेला होता. हा शहाजादा, पुढें पुष्कळ वर्षेपर्यंत दुर्दैवाच्या सपाटशाखालीं येऊन त्यानें त्याला हवें तसें नाचविलें. प्रथम मराठ्यांनीं आणि नंतर इंग्लिशांनीं याला हातीं धरून साधला तसा फायदा करून घेतला. याच्या कुळावरून याला त्यावेळीं पुष्कळ मान मिळत असे. कितीएक बलाढ्य राजे व विशेषकरून अयोध्येचा नवाब यांच्या मनामध्ये याला विशेष मदत करण्याचें आलें, आणि त्यावेळीं हिंदुस्थानांत सर्व ठिकाणीं जे सोटभैरी शिपाई पुष्कळ भरलेले होते ते येऊन शहाअलम याला मिळाले. अशा प्रकारें तयार झालेली निरनिराळ्या जातींची व धर्माची फौज, जीमध्ये मराठे, रोहिले, जाट आणि आफगाण वगैरे लोक होते, अशी सर्व मिळून लौकरच चाळीस हजार जमली. तेव्हां, इंग्लिश लोकांनीं ज्या मनुष्यास एकाएकीं पदास चढविलें होतें त्याचा पराभव करून बंगाल, ओढ्या आणि बहार या प्रांतांमध्ये आपला अधिकार बसवावा असा त्यानें वेत केला.

यामुळें मीरजाफर याच्या मनामध्ये अत्यंत भय उत्पन्न झालें, आणि शहाअलम याला पुष्कळ पैसा देऊन त्याची समजूत घालावी, याशिवाय दुसरें

त्याला सुचेना. श्रीमान परंतु लढाऊ नव्हत अशा लोकांनीं भरलेले जे गंगेच्या मुखाजवळील प्रांत, त्यांतील राजांनीं या पूर्वी हा उपाय पुष्कळ वेळां योजिला होता; परंतु क्लैव हा मोठा धैर्यवान व बुद्धिमान पडला, त्यास ही मसलत अगदीं अयोग्य अशी वाटल्यावरून त्यानें ती धिक्कारली. त्यानें मीरजाफर यास असें लिहिलें कीं, “जर तुम्ही असें कराल तर अयोध्येचा नवाब, मराठे व इतर पुष्कळ लोक तुमच्या राज्याच्या आसपासच्या प्रांतांतून सर्व ठिकाणांहून येऊन तुम्हांला धमकावून तुमचा पैका नेतील, आणि अखेरीस तुमच्या खजिन्यांत कांहीं राहणार नाहीं. यास्तव मी नवाब साहेबांची अशी प्रार्थना करितों कीं, इंग्लिश लोकांवर व ज्या फौजेची त्यांजवर भक्ति आहे तिजवरच विश्वास ठेवून त्यांनीं राहावें.” पाटणा एथें एक एतदेशीय शूर सरदार होता त्याला क्लैव हा फार मान देत असे. त्यालाही त्यानें त्याच प्रकारचा मजकूर लिहून कळविलें कीं, “तुम्ही शत्रूंचे कांहीं बोलणें कवूल करूं नका; जेथपर्यंत तुमच्यानें होईल तेथपर्यंत आपल्या शहराचा बचाव करा. इंग्लिश लोक हे कायमचे स्नेही आहेत व त्यांनीं जो पक्ष एकदां हातीं धरला तो ते सोडणार नाहीत अशी खात्री बाळगा. ”

क्लैव यानें आपल्या बोलण्याप्रमाणें केलें. शहा-अलम यानें येऊन पाटणा शहराला वेढा दिला, आणि तो त्यावर हल्ला करणार तो त्याला कळलें कीं, क्लैव हा कुच दरकुच आपणावर चालून येत आहे. क्लैव

याच्या जवळ फक्त साडेचारशें युरोपियन लोक आणि अडीच हजार काळे लोक होते. परंतु क्लैव आणि त्याचे जे इंग्लिश शिपाई होते त्यांची सर्व हिंदुस्थानभर मोठी दहशत वसलेली होती. त्याच्या फौजेची पुढची टोळी येऊन नजरेस पडल्यावरोवरच, ती वेढा देणारी फौज पळाली. त्या शहाजाद्याजवळ जोखिमाची कामगिरी पतकरून पैसा मिळविण्यासाठी जमलेले काहीं फ्रेंच लोक होते, त्यांनी त्याला लडून पाहावें ह्मणून सांगितलें, परंतु त्यानें तें ऐकिलें नाहीं. अशा प्रकारें या मोठ्या फौजेचें मुर्शिदाबाद येथें जें भय पडलें होतें तें थोडक्याच दिवसांत उडून गेलें. आणि त्रिातिश लोकांच्या नांवाच्या धाकानेंच तिचा मोड झाला.

क्लैव हा विजयी होत्साता फोर्ट विलियम एथें परत आला. मीरजाफर याला जसें पूर्वी पराकाष्ठेचें भय प्राप्त झालें होतें त्याप्रमाणेंच आतां अपार आनंद झाला. त्यानें रुतज्ञतेनें आपल्या नात्याला राजपदाला योग्य असें वक्षीस दिलें. कलकत्याच्या दक्षिणेस ईस्त इंदिया कंपनीच्या ताब्यांत जी पुष्कळ जमीन होती तिजबद्दल जे त्यांना उक्ते तीन लाख रुपये नवाबास द्यावे लागत असत ते सर्व त्यानें क्लैव यास ताहाहयात लावून दिले. या एवढ्या उत्पन्नावर ग्रेत त्रितनांतील अत्यंत उंचपदवीच्या मानकऱ्याचाही डामडोल चालला असता.

क्लैव यास ही देणगी घेण्यास हरकत नव्हती. ती अशा जातीची होती कीं, ती गुप्त राहणें अशक्य

होतें; इतकेंच नाही, तर तेणेंकरून कंपनी ही स्वतः
 कैव याचें कूळ झाली. तिनें मीरजाफर यानें जी दे-
 णगी दिली त्यास हरकत घेतली नाही यावरून ती
 तिला पसंत पडल्यासारखी झाली.

परंतु मीरजाफर याची कृतज्ञता फार दिवस राहिली
 नाही. ज्या वलाद्वय दोस्तानें आपणास राज्य दिलें तो
 कदाचित् तें परत घेईल, असें त्याच्या मनामध्ये येऊं ला-
 गलें होतें; आणि ज्या सबल आश्रयाचा त्याला आजपर्यंत
 आधार होता त्यावरोवर टक्कर देण्यास दुसरा कोणी
 मिळेल तर तो पाहूं लागला. कैव याच्या लहानशा
 फौजेच्या समोरासमोर देखील उभी राहणारी एतद्देशीय
 लोकांमध्ये फौज मिळावयाची नाही, हें तो जाणत होता.
 फ्रेंच लोकांचा बंगाल्यामधून अंमल गेला होता; परंतु
 पूर्वी हिंदुस्थानच्या आसमंतांतील समुद्रामध्ये दक्ष
 लोकांची कीर्ति पुष्कळ होती, आणि हालंद देशाचें
 वजन युरोपामध्ये आलीकडे किती कमी झालें होतें तें
 अद्यापि एशियांत माहीत झालें नव्हतें. यामुळें चिन-
 सुरा येथें दक्ष लोकांचे जे व्यापारी होते त्यांजवरोबर
 आणि मुर्शिदाबाद येथील दरबारावरोबर आंतून पत्र-
 व्यवहार चालूं झाला. आणि बतौविया येथील
 कारभाऱ्यांस, बंगाल्यांतील इंग्लिश लोकांवरोबर टक्कर
 देण्यासारखी फौज तयार करण्याविषयीं चिनसुरा ये-
 थून आग्रहाचीं पत्रें गेलीं. बतौविया येथील कार-
 भारी आपल्या देशाचें वजन वाढविण्यासाठीं आणि पैसा
 मिळविण्यासाठीं नवीन आलेल्या पुष्कळ इंग्लिश लो-
 कांस आलीकडे जेथून श्रीमंती प्राप्त झाली तेथून

आपणालाही कांहीं मिळावें ह्मणून विशेषच उत्सुक होते. त्यांनीं एक मोठें बलाढ्य आरमार तयार केलें, आणि इंग्लिश लोक पाहतात, तां अकस्मात् जावाहून सात मोठीं तारवें हुगळीमध्ये आलीं. यावर पंधराशें फौज होती, तीपैकीं सुमारें निम्मे गारे होते. ही फौज आणण्यास दच लोकांनीं यथायोग्य वेळ शोधून काढली होती. कर्नाटकामध्ये फ्रेंच लोकांवर लढण्यासाठीं क्लैव यानें आपल्या फौजेच्या पुष्कळ टोळ्या पाठविल्यामुळें त्याची फौज दच लोकांपेक्षां कमी होती. मीरजाफर याची शत्रूला आंतून मदत आहे हें त्याला माहीत होतें. दोस्त सरकारच्या फौजेवर हल्ला केला असतां आपण आपल्या वर फारच जबाबदागी घेतली असें होईल; फ्रान्स-बरोबर एक लढाई चालत असतां हालंदाबरोबर दुसरी सुरू व्हावी हें इंग्लंडांतील प्रधानांला आवडणार नाहीं; ते कदाचित् आपण केलेलीं कृत्यं कबूल करणार नाहींत; कदाचित् त्याबाबद शिक्षा करतील; या सर्व गोष्टी याच्या लक्षांत येऊन चुकल्या होत्या. तशांत आलीकडेच त्यानें आपला पुष्कळ पैसा, दच ईस्त इंदिया कंपनीच्या मार्फतीनें विलायतेस पाठविला होता, यामुळें त्याजबरोबर न भांडणें यांत त्याचा विशेष फायदा होता. परंतु त्याच्या पक्कें ध्यानांत आलें कीं, वतेषिया येथून आलेल्या फौजेला चिनसुरा येथील फौजेस मिळूं दिलें तर मीरजाफर हा या नव्या दोस्ताचा जाऊन आश्रय धरील आणि तसें झाल्यानें बंगाल्यांतील इंग्लिश लोकांच्या श्रेष्ठवाला मोठा

धोका येईल. अशा अडचणींत त्यांनी आपल्या स्वाभाविक धिटाईप्रमाणें निश्चय केला. या प्रसंगीं कैव याला त्याचे जे सरदार होते त्यांनीं व विशेषेंकरून कर्नल फोर्ड यानें फार चांगली मदत दिली. अशा या नवीन उत्पन्न झालेल्या शत्रूवरोवर लढण्यांत फोर्ड याजकडे त्यांनीं मुख्य कामगिरी सांगितली. दचलोकांनीं नदींतून वर जाण्यास यत्न केला; तेव्हां इंग्लिश लोकांनीं पाण्यांतून व जमिनीवरून अशा दोहीं मार्गांनीं अडथळा आणिला. दोहींकडे शत्रूची फौज अधिक होती; परंतु दोहींकडे त्यांचा पक्का पराजय होऊन गेला. त्यांचीं तारवं इंग्लिशांच्या हातीं लागलीं, व त्यांच्या फौजेचा इंग्लिशांनीं पराजय केला. शत्रूच्या फौजेत युरोपियन शिपायांवर मोठा भरंवसा होता, परंतु ते बहुतेक मारले गेले किंवा इंग्लिशांच्या हातीं लागले. विजयी इंग्लिश लोक चिनसुज्याच्या पुढें जाऊन उभे राहिले आणि त्या ठाण्यांतील मुख्य मुख्य कारभारी अगदीं नष्ट होऊन गेल्यामुळें कैव यानें सांगितल्याप्रमाणें त्यांनीं तहाचीं कलमें कबूल केलीं. तीं अशीं कीं, आह्मी किल्ले बांधणार नाहीं व आमच्या वखारींच्या रक्षणाला जे थोडेसे शिपाई पाहिजेत त्यांशिवाय दुसरे शिपाई चाकरीस ठेवणार नाहीं, आणि या कराराबाहेर जर तिळमात्र चाललों तर आह्मांला बंगाल्यांतून तत्क्षणींच घालवून द्यांव.

हा मोठा जय मिळविल्यानंतर तीन महिन्यांनीं कैव इंग्लंडास गेला. तेथें त्याला मान व बक्षिसें देण्यास लोक व सरकार तयारच होते. तीं याच्या

इच्छेप्रमाणें किंवा योग्यतेप्रमाणें जरी मिळालीं नाहींत तरी याचें वय, याची फौजेमध्ये पदवी आणि याची मूळची स्थिति हीं लक्षांत आणलीं असतां फार व दुर्मिळ होतीं असें लटलें पाहिजे. याला राजानें ऐलंदांतील मानकरी केला आणि पुढें इंग्लंदांतील होशील अशी आशा दाखविली. तिसरा जार्ज राजा नुकताच गादीवर बसला होता. त्यानें याला मोठ्या समारंभानें भेट दिली. प्रधानांनीं याचें आगतस्वागत चांगलें केलें. पित ह्मणून जो प्रख्यात मुख्य प्रधान होऊन गेला त्याचें वजन यावेळीं पार्लमेंत सभेमध्ये आणि लोकांमध्ये अपार होतें. तोही त्या स्मरणीय काळाची कीर्ति होण्यास ज्या मनुष्याचे पराक्रम इतके कारणीभूत झाले होते त्याला मान देण्यास उत्सुक होता. क्लैव हा स्वर्गांतूनच आलेला सरदार आणि याचा धंदा जरी कारकुनीचा, तरी त्याचें युद्धकौशल्य पाहून प्रख्यात योद्ध्यांनींही मान डोलवावी, अशी याची पार्लमेंतामध्ये त्या प्रख्यात वक्त्यानें पूर्वीच स्तुति केली होती. पित हा त्या काळीं पहिल्या प्रतीचा राज्यकारभारी होता. ह्मणून ही त्याची स्तुति लोकांच्या तोंडून हळू हळू क्लैव याच्या कानीं बंगाल्यांत गेली. तेव्हां याला फारच भूषण वाटलें व समाधान प्राप्त झालें. दुसऱ्या जार्जाच्या वेळीं बुल्फ मरण पावल्यापासून तो हा वेळपर्यंत असा सरदार झाला नव्हता, यामुळें लोकांनीं याचें स्वाभाविक धैर्य व कौशल्य पाहून याला सहजच मोठा मान दिला व त्यांना याचें भूषण वाटलें.

इंग्लंदांतील उत्तम पदवीचे जे बडे लोक त्यांबरोबर टक्कर देण्यासारखी क्लैव याजवळ संपत्ति जमली होती. यानें अठरा लक्षांहून अधिक रुपये दच ईस्त इंदिया कंपनीच्या मार्फतीनें व चार लक्षांहून अधिक इंग्लिश ईस्त इंदिया कंपनीच्या मार्फतीनें पाठविले होते असा पुरावा अद्यापि आहे. याशिवाय यानें किरकोळ व्यापाऱ्यांच्या द्वारें पुष्कळ पैसा पाठविला होता. त्या वेळेच्या रीतीप्रमाणें हा पुष्कळ जवाहीर आपल्याबरोबर विकत घेऊन गेला होता. फक्त मद्रास येथेंच त्यानें अडीच लक्षांचे हिरे खरेदी केले होते. याच्या जवळ रोकड पुष्कळ होती आणि शिवाय हिंदुस्थानामध्यें जी याला जहागिर मिळाली होती तिचें उत्पन्न त्याच्याच हिशेबाप्रमाणें सालीना दोन लक्ष सत्तर हजार रुपये होतें. याचें चरित्र लिहिणारा सर जान मालकम याच्या मनामध्ये याची मिळकत जितकी थोडी होईल तितकी करून दाखवावी असें असून तो ती सालीना चार लक्षांपेक्षां अधिक होती असें ह्मणतो. आणि त्या वेळीं चार लक्ष ह्मणजे या वेळीं जसे दहा लक्ष विरळ आहेत तसे तरी निदान समजले पाहिजेत. आरंभीं जवळ कवडी नसतां कोणच्याही इंग्लिश गृहस्थाला कोणच्याही धंद्यामध्ये कधीही इतकी संपत्ति चवतिसाव्या वर्षी मिळाली नाही असें ह्मणण्यास धास्ती दिसत नाही. परंतु ही जी संपत्ति प्राप्त झाली तिचा यानें योग्य रीतीनें व्यवहार केला असें ह्मटलें नसतांही अन्याय होईल. प्लासी येथील लढाईनें याचें नशीब उदयास येतांक्षणीं यानें आपल्या बहिणीला एक लक्ष रुपये पाठवून

दिले व इतर गरीब स्नेही व नातलग यांस आणखी तितके पाठवून दिले. यानें आपल्या मुनिमाला लिहून पाठविलें कीं, आमच्या आईवापांना सालीना आठ हजार रुपये देत जावे व त्यांजकडून गाडी टेववाची आणि आपल्या वरील जुना सरदार लॉरेन्स हा गरीब होता ह्मणून त्याला सालीना पांच हजारांचें वेतन करून दिले. याप्रमाणें क्लैव यानें पांच लक्ष रुपये खर्च केले असें ह्मणण्यास हरकत नाही.

इंग्लंदांत गेल्यावर क्लैव यानें पार्लमंतामध्ये आपलें महत्त्व वाढावें या हेतूनें उद्योग चालविला. यानें जमीन विकत घेतली ती बहुतेक याच हेतूनें घेतली असें दिसतें, आणि १७६१ ष्टामध्ये जेव्हां पार्लमंतसभा भरली त्यावेळीं हाही त्या सभेचा सभासद झाला होता व तीत याच्या आश्रयानें झालेले सभासद इतके हांते कीं, कोणच्याही पक्षाच्या प्रधानांला त्यांची मदत महत्त्वाची झाली असती; परंतु इंग्लंदांतील राज्यकारभारामध्ये क्लैव यानें फारसा पुढार घेतला नाही. कारण ज्या देशामध्ये शिपाईगिरीविषयी व राज्यकारभाराविषयी याची फार प्रख्याति होती, त्या देशाकडे याची सर्व नजर लागलेली होती यामुळे इंग्लंदाच्या राज्यकारभारापैकीं, ज्या ज्या गोष्टींमध्ये हा मन घाली त्यांचा हिंदुस्थानाशीं संबंध लक्षांत आणून तो वर्तणूक करी. त्यावेळीं बौर्द आव् कंत्रोल ह्मणून जी हिंदुस्थानचा कारभार पाहणारी सभा ती नव्हती, कोर्ट आव् दैरेक्त्स ही मात्र होती; परंतु तींतील सभासद बहुत करून शुद्ध व्यापारी असत. त्यांना राज्यकारभार

हणजे काय व जें राज्य आपल्या ताब्यांत मोठ्या विलक्षण रीतीनें आलें त्याविषयींच्या विशेष गोष्टी कांहींच समजत नसत. भागीदारांची हणजे प्रोप्री-तर्स लोकांची जी सभा होती ती मोठी होती आणि तिचा अंमल पुष्कळ चालत असे. पांच हजार रुपयांचा भाग ज्याजवळ असे त्याला मत देण्याचा अधिकार असे. मते देण्यामध्ये लवाडी, लांच घेणें व अंधाधुंदी पराकाष्ठेची चालत असे, त्यामुळें एकादा भागीदार आपण पुष्कळ भाग विकत घेऊन त्याचे लहान लहान हिसे करून ते फक्त दुसऱ्याचे नांवावर मात्र चढवी, हणजे त्याला सभा भरण्याच्या दिवशीं त्या आपल्या नामधारी सभासदांस आपल्या इच्छेप्रमाणें मत देण्याविषयीं सभेमध्ये घेऊन जातां येई. अशा कृत्यासाठीं क्लैव यानें दहा लक्ष रुपयांचे भाग विकत घेतले.

त्यावेळीं सांप्रतच्यापेक्षा इंग्लिश लोक हिंदुस्थानाकडे वरेंच लक्ष देत असत. याचें कारण असें होतें कीं, सध्या जे लोक तिकडून हिंदुस्थानांत चाकरीस येतात ते लहानपणींच येतात व त्यांची बढती हळू हळू होते, आणि पंचेचाळिसाव्या वर्षीं तीन लक्ष रुपये जमवून व सालीना दहा हजार रुपयांच्या पेनशनावर आपला वारसा लागू करून जर परत जावयास मिळालें, तर ते आपणास मोठे नशीबवान् समजत. हिंदुस्थानामध्यें सरकारी इंग्रजी कामगार पुष्कळ पैका मिळवितात खरा; परंतु सर्व मिळून एकंदर विलायतेंत पुष्कळ पैका जातो. एकेकटा फार श्रीमान् होऊन जात नाही व जो पैका मिळतो तो हळू हळू कष्टानें आणि योग्य रीतीनें मिळवि-

लेला असतो. इंग्लंदांत राज्यकारभारामध्ये पडलेल्या लोकांस मिळण्यासारख्या मोठ्या हुद्याच्या चार किंवा पांच मात्र जागा आहेत. बाकी रेषिदेंत, सेक्रेतरी, मुख्य कोर्ताचे जज्ज व रेविन्यू कमिशनर वगैरे ज्या जागा आहेत त्या सर्व ज्या लोकांनी आपली सर्व कुवत हिंदुस्थानांतील चाकरीमध्ये घालविली आहे त्यांनाच मिळतात. कोणीही मनुष्य कितीही हुशार असला अथवा त्याचा वशिला कितीही जबर असला तरी या मोठ्या पगाराच्या जागा, जर तो इतरांप्रमाणे नौकरीमध्ये शिरला नसला अथवा इतरांप्रमाणे प्रायरीने वाढला नसला तर त्याला मिळावयाच्या नाहीत. त्या वेळी हिंदुस्थानामधून विलायतेंत सांप्रतच्यापेक्षा पैका कमी जात असे; परंतु तेणेंकरून थोडे लोक फार श्रीमान होत असत. कधी कधी असेही होत असे की, पांच चार महिन्यांमध्ये विपुल द्रव्य मिळत असे. कोणीही इंग्रज त्याचें कितीही वय असलें तरी असा संपत्तिमान होणें अशक्य नव्हतें. जर कोणी ईस्त इंदिया कंपनीच्या दरवारांत चांगलें भाषण केलें किंवा त्यांच्या अध्यक्ष्या तर्फेने एखादें पुस्तक लिहिलें, तर त्याला हिंदुस्थानांत जाणें अशक्य नव्हतें व हेंच किंवा पीगो यांसारखी संपत्ति मिळविणें अशक्य नव्हतें. सारांश, हिंदुस्थानचा कारभार ल्हणजे सोडत होऊन गेली होती. तीत नांव भरण्यास पाहिजे त्यास उत्तेजन येण्यासारखी कारणें होती व जे थोडे नशीबवान् असतील ते धनंजय शेट होण्याचा संभव होता. पृथ्वीच्या एका भागामध्ये फौजेतील एका

हुद्देदारास एका प्रातःकाळीं इंग्लंदांतील मोठमोठ्या जहागीरदारांवरोबर जहागिरी वक्षीस मिळाली, व एक किंवा दोन लक्ष रुपये ह्मणजे ब्रिटिश सरकारचा जो कोणी अधिकारी नुसते मागेल त्याला मिळतात, असं जेव्हां चोहोंकडे कळलें तेव्हां तर सर्व लोकांची धांदलच उडून गेली. एकदम श्रीमान् व्हांवें अशी ज्याला त्याला इच्छा उत्पन्न झाली आणि हळू हळू थोडा परंतु खातरीनें पैका मिळविण्याच्या मार्गाचा त्रास घेऊं लागला.

त्या वेळीं कंपनीच्या दरवारामध्ये ज्या पक्षाचें वर्चस्व होतें त्या पक्षाचें आधिपत्य सलिवन नांवाचा बलाढ्य, हुशार आणि महत्त्वाकांक्षी अशा एका दैरेक्तराकडे होतें. याच्या मनामध्ये क्लैव याविषयीं पराकाष्ठेचें मात्सर्य आलें होतें व तो बंगाल्यामध्ये गव्हर्नर असतां त्यानें कंपनी दूर आहे असं जाणून तिचे हुकूम वारंवार अमान्य केले होते, हें सर्व सलिवन याच्या मनामध्ये सलत होतें. क्लैव परत इंग्लंदांत आला त्या वेळीं या दोघांची बाहेरून समजी झाली खरी; परंतु दोघांच्याही पोटांत शत्रुत्व पक्कें विंबून राहिलें होतें. सन १७६३ ष्टामध्ये नवे दैरेक्टर नेमण्याच्या वेळीं या वरिष्ठ पक्षाचा जोर क्लैव यानें मोडण्याचा यत्न केला. त्या वेळीं दोन्ही पक्षांनीं मोठ्या सपाट्यानें वितुष्ट चालविलें असं तोच ह्मणतो. अखेरीस सलिवन याचा जय झाल्यामुळें तो क्लैव याचा सूड उगवूं लागला. मीरजाफर याजकडून क्लैव याला जी जहागिरीची देणगी मिळाली होती तींत उत्तमधर्म-

शास्त्रवेद्यांच्या मते कांहीं गैरशिस्त नव्हतें. ज्या मालकानें कंपनीला बंगाल्यांतील बहुतेक मुलूख दिला होता, त्याच मालकानें त्याला ही जहागीर दिली होती आणि कंपनीनें पुष्कळ दिवसपर्यंत ती त्याजकडे चालू दिली होती; परंतु आतां ती दैरेक्टर लोकांनीं जप्त करण्याचा निश्चय केला. या मोठ्या अन्यायामुळे क्लैव याला त्यांजवर दिवाणी कोर्टांमध्ये दावा करणें प्राप्त झालें.

इतक्यांत एकाएकी दुसऱ्या मोठ्या विना येऊन ठेपल्या. बंगाल्यांतून जीं तारवें येत त्या प्रत्येकामधून काळजी लागण्यासारखी बातमी येऊं लागली. इंग्रजांच्या ताब्यांतील प्रांताच्या कारभाराची अव्यवस्था इतकी होऊन गेली होती कीं, तिजपेक्षां अधिक होणें कांहीं राहिलेंच नव्हतें; परंतु यांत कांहीं विशेष नव्हतें. त्यांचे जे सरकारी नौकर होते त्यांना असे मोहाचे प्रसंग असत कीं, क्लैव ह्मणतो या रक्तमांसाच्या देहास तो मोह पार पडून जाणें अशक्य होतें. त्यांच्या अधिकाऱाला अडथळा आणण्यास कोणी नव्हतें. त्यांना जबाबदारी कंपनीची मात्र होती; परंतु ती कंपनी अशी होती कीं, तींतील भागीदारांमध्ये ऐक्य मुळींच नव्हतें. कैद तर सुटूनच गेली होती आणि अयोग्य रीतीनें पैसा मिळविण्याचा लोभ फारच झाला होता. तशांत बंगाल्यांतून पत्र जाऊन त्याचा त्या कंपनीकडून जबाब येण्यास सरासरी दीड वर्षांहून अधिक काळ लागत असे, या कारणामुळे क्लैव बंगाल्यांतून गेल्यानंतर पांच वर्षेपर्यंत राज्याची अशा प्रकारची दुर्दशा उडून

गेली होती कीं, राज्याचा वचाव होऊन सर्व लोक पूर्वीप्रमाणे आपापले धंदे करून एकत्र तरी कसे राहिले होते याविषयीं आतां कल्पना करणें ह्मणजे थोडीशी अडचण पडते. प्राचीनकाळीं रोमन राज्यांतील सुभेदार आपला ज्या प्रांतावर अंमल असेल त्यांतून प्रजेला पिळून इतकें द्रव्य मिळवीत कीं, कांपेनिया परगण्याच्या किनाऱ्यावर संगमरवरी दगडाचीं राजास योग्य अशीं मंदिरे व स्नानाच्या जागा बांधण्याचें, पिण्यास अंबराचे प्याले बाळगण्याचें, मंजुळ गाणाऱ्या पक्ष्यांचें मांस खाण्याचें, आपल्या पदरीं पट्टा खेळणाऱ्या व तलवारीनें लढणाऱ्या गुलामांच्या पलटणी बाळगण्याचें व क्यामेलेपर्द यांचे कळप बाळगण्याचें सामर्थ्य एक किंवा दोन वर्षांमध्ये त्यांना येई. स्पानियर्द लोकांचे अमेरिकेंतून आलेले सुभेदार ह्मणजे जे मेक्सिको अथवा लैमा येथील लोकांचे शाप आपल्यावर घेऊन परत येत ते, सोऱ्याचा मुलामा दिलेला गाड्यांचा लांब तांडा व अन्न सामग्रीनें भरलेल्या परंतु रुप्याचे दागिने चढविलेल्या व रुप्यानें नालबंदी केलेल्या घोड्यांच्या रांगा लावून माद्रीद शहरांत प्रवेश करीत. त्यांच्यापेक्षांही विशेष प्रकार बंगाल्यामध्ये आतां घडून येऊं लागले. कंपनीच्या चाकरांमध्ये जे दुर्गुण असत त्यांत शुद्ध दुष्टपणा नव्हता खरा; परंतु श्रीमंत होण्याविषयीं त्यांची जी अन्यायी उत्कंठा तीपासून जीं अरिष्टें उत्पन्न झालीं त्यांपेक्षां दुष्टपणानेंही बहुधा अधिक झालीं नसतीं. आपण पदास चढविलेला जो मीरजाफर त्याला यांनीं हुसकवून दिला आणि त्याच्या ठिकाणीं

मीरकासीम नांवाचा दुसरा नवाब केला; परंतु मीरकासीम हा शहाणा होता आणि कोणच्या प्रसंगी काय करावें याविषयीं निश्चय करण्याचें त्याच्या आंगीं सामर्थ्य होतें. आपल्या प्रजेवर आपण जुलूम करण्याची त्याची जरी पूर्ण इच्छा होती, तरी इतरांनीं तिला जुलूम करून धुळीस मिळवावी आणि त्यापासून आपणांला कांहीं फायदा होऊं नये इतकेंच नाहीं तर तेणेंकरून आपल्या जमावंदीस मुळांतच धोका वसावा हें त्याच्यानें सहन करवेना. यामुळे इंग्लिश लोकांनीं मीरकासीम यालाही हुसकावून दिलें, आणि मीरजाफर याला पुन्हा गादीवर वसविलें, तेव्हां मीरकासीम यानें इंग्लिश लोकांची व्लाकहोल यांत जी कत्तल झाली होती त्याहून अधिक करून तो अयोध्येच्या नवाबाच्या राज्यांत पळून गेला. अशाप्रकारें ज्या राज्यक्रांति झाल्या त्यांत जो प्रत्येक वेळीं नवा नवाब होई तो पदच्युत झालेला जो नवाब त्याच्या खजिन्यामध्ये झाडून पुसून जो पैसा मिळत असे तो आपल्या वरील जे परदेशी यजमान त्यांना वांटून देत असे. ज्यांनीं त्याला राजा केला आणि पुनः पदच्युत करण्याचें ज्याच्या आंगीं सामर्थ्य होतें, त्यांच्या ताब्यांत तो आपली अपार प्रजा पाहिजे तसें करण्यास देत असे. देशांतिल बहुतेक व्यापार कंपनीला मिळवून देण्याबद्दल कंपनीच्या चाकारांनीं इंग्रजांपासून आपणच आपल्या हातीं घेतला. एतद्देशीय लोकांनीं जिन्नस महाग विकत घ्यावे व स्वस्त त्यांस विकाने सा त्यांजवर ते जुलूम करूं लागले. देशांतिल

न्यायाचीं कोर्ते व पोलिस आणि जमाबंदी करणारे
 अधिकारी यांचा अपमान ते करीत असत, तथापि
 शिक्षेचें भय मुळींच नसे. त्यांनीं कितीएक एतदे-
 शीय लोकांना आपल्या हाताशीं धरलें आणि ते
 लोक देशोदेशीं फिरून जिकडे जिकडे जात तिकडे
 तिकडे धुमाळी उडवीत, आणि हाहाकार करून सोडी-
 त. ब्रिटिश कामगारांच्या पदरच्या प्रत्येक नौकरास
 त्याच्या यजमानाइतका अधिकार असे आणि त्याच्या
 यजमानास सर्व कंपनीचा असे. या अशा कृत्यांनीं
 कलकत्यांतील ब्रिटिश लोकांनीं अपार द्रव्य मिळविलें
 आणि तीन कोटि प्रजेवर पराकाष्ठेची विपत्ति आणिली.
 त्या प्रजेला जुलमाचा अनुभव असे; परंतु अशा प्रका-
 रचा जुलूम त्यांनीं कधीं सोसला नव्हता. त्यांना
 सुराजउदयल याच्या मांडीपेक्षां कंपनीची करांग-
 ळी जाडी भासूं लागली. त्यांच्या पूर्वीच्या राजाच्या
 वेळीं एक तरी उपाय असे;—राजांचीं जेव्हां कृत्ये सोसत-
 नाशीं होत तेव्हां लोक बंड करून त्या राजांस
 हुसकावून देत; परंतु इंग्लिश लोकांचा अंमल
 असा दुर्बळ नव्हता. ते जरी रानटी लोकांच्या
 अति जुलुमी रीतीनं राज्य करीत, तरी सुधारणुके-
 पासून जें बळ येतें तें सर्व त्यांच्या आंगीं असे. त्यां-
 चें राज्य जुलूम करणाऱ्या मानवापेक्षां दुष्ट राक्षसांचे-
 च होऊन गेलें होतें असं लहल्यास चिंता नाही.
 इंग्लिश लोक लणजे सर्व मनुष्यमात्राचे वंशपरंपरेचे
 मानकरी व ज्यांच्या कौशल्यापुढें व शौर्यापुढें त्यापेक्षां
 दसपट लोकांचेही काहीं चालत नसे. त्यांबरोबर

लढण्यास नाजुक बंगाली लोकांना निराशेनेही धैर्य आले नाही. त्या दुर्दैवी लोकांनी त्या जुलमास कधी प्रतिकार करून पाहिला देखील नाही. कधी कधी हात पाय हालविल्याशिवाय जे होईल ते होऊ देत आणि दुःख सोशीत. कधी कधी पूर्वी ज्याप्रमाणे त्यांचे वडोळ, मराठे लोक आले लणजे पळत त्याप्रमाणे हे गौरकाय आले असे समजतांच जिकडे तिकडे जात व कधी कधी असे व्हावे कीं, एखाद्या साहेबाची स्वारी जात असली लणजे गांवांत एकही मनुष्य आढळू नये. कारण त्याच्या येण्याची बातमी येतांच सर्व लोक पळून जात.

बंगाल्यांतील या परदेशी मालकांचा आसपासचे राजे सहजच द्वेष करूं लागले; परंतु तितक्या सर्वांनाही ते जुमानून नव्हते. जिकडे तिकडे इंग्लिश लोकांवरोबर लढण्यासाठीं ज्या फौजा येत, त्या त्यांच्यापेक्षां मोठ मोठ्या असत; परंतु चोर्हीकडे इंग्रजांचा जय होई. ह्रैव याच्या शिक्षेमध्ये तयार झालेले सरदार एका मागून एक उदयास आले होते. त्यांनी आपल्या देशाची कीर्ति अद्यापपर्यंत राखिली होती. त्या वेळचा एक मुसलमान बखर लिहिणारा असे लिहितो कीं, “या लोकांचे धारिष्ट, बुद्धीचा निश्चय आणि अचाट शौर्य यांविषयी संशय नाही हें कबूल केले पाहिजे. ते मोठे दृढ धैर्याचे असून मोठे सावध व विचारी आहेत. फौज वरोबर उभी करणे आणि नियमानें लढणे या कामांमध्ये त्यांची वरोवरी करण्यास आज दुसरा कोणी नाही. हे इतके लढ-

प्याचे गुण त्यांच्या आंगी आहेत ते असून त्यांना राज्य करण्याच्या कौशल्याची जर माहिती असती व आपल्या लढाईसंबंधी कामांमध्ये जिकडे ते मन घालतात व कौशल्य खर्च करतात, तिकडे मनुष्यमात्राचें दुःख परिहार करण्यामध्ये जर करते तर सर्व सृष्टीमध्ये यांजपेक्षां दुसरे कोणी चांगले अथवा अंमल करण्यास विशेष योग्य असे राहिले नसते; परंतु त्यांच्या राज्यामध्ये जिकडे तिकडे प्रजा दुःखानें पीडित होऊन गेली आहे आणि धुळीस मिळाली आहे. हे ईश्वरा, आपल्या व्यापलेल्या दासांच्या मदतीस ये आणि हा जो जुलूम त्यांजवर चालला आहे त्यापासून त्यांस मुक्त कर."

परंतु राज्यामध्ये जिकडे तिकडे अंधाधुंदी चालली असतां फौजेच्याच कारभारामध्ये फार दिवसपर्यंत अव्यवस्था झाल्याशिवाय राहावी हें अशक्य होतें. मुलकी कामगार जुलूम करितात आणि मजा मारतात व कोणी कोणाचें ऐकत नाही, हें पाहून फौजेंतील सरदारही तसेंच करूं लागले आणि सरदारांचें पाहून शिपाई करूं लागले. असें होतां होतां प्रत्येक मेसाचें घर फितुराचें व बंडाचें ठिकाण झालें आणि शिपाई कैदेंत राखण्यासाठीं, धर शिपाई आणि दे फांशीं असें करणें जरूर पडलें.

अखेरीस बंगाल्यामधील ही अव्यवस्था ऐकून विलायतेमध्ये काळजी उत्पन्न झाली. एका मागून एक राज्यक्रांति; राज्यव्यवस्थेमध्ये अंधाधुंदी; कारभाऱ्यांनीं रयतेला लुटावें, परंतु त्यापासून कंपनीला

तिलप्राय फायदा होऊं नये; जें तारूं हिंदुस्थानांतून येई त्या प्रत्येकांतून कोणी नाही कोणी तरी असा श्रीमान् झालेला गृहस्थ परत यावा कीं, त्याला राजमंदिराप्रमाणें वाडें बांधण्यास आणि मोठमोठाल्या जमिनी सहज विकत घेण्यास सामर्थ्य आलेलें असावें, परंतु त्याजबरोबरच राज्यांतील उत्पन्नाविषयीं मोठी काळजी उत्पन्न होण्यासारखी बातमी यावी; सरहद्दीवर लढाया चालाव्या; कौजेमध्ये नाखुषी असावी, आणि पराकाष्ठेची जुलूम जबरदस्ती होऊन इंग्लिश लोकांच्या नांवाला बद्धा लागावा; अशा गोष्टी पाहून ज्या लोकांना हिंदुस्थानांतील कारभाराची माहिती होती त्यांना मोठा विस्मय उत्पन्न झाला. तेव्हां जो तो असें ह्मणूं लागला कीं, कैव यानें जें राज्य स्थापिलें त्याचा बचाव तोच करील, त्याशिवाय दुसऱ्या कोणाच्यानें व्हावयाचा नाही.

कंपनीच्या भागीदारांची सभा, या गोष्टीविषयीं विचार करण्यास भरली, त्यावेळीं त्या सर्वांचा असाच विचार आहे हें अगदीं उघड रीतीनें दृष्टोत्पत्तीस आलें. सर्व पक्षांचे लोक आपआपलीं वैमनस्यें विसरले, आणि फायद्यापैकीं आपला हिस्सा कमी होईल ह्मणून घावरून अशा प्रसंगीं हिंदुस्थानांत कैवच पाहिजे असें ह्मणूं लागले व आणखी असें ह्मणूं लागले कीं, त्याच्या जहागिरीबाबद जो जुलमाचा प्रकार चालला आहे तो सोडून द्यावा आणि परत हिंदुस्थानांत जाण्यास त्याला विनंती करावी.

हें सर्व ऐकून घेऊन कैव बोलला कीं, जहागिरी

(१०७)

विषयीं माझे असे सांगणे आहे कीं, मोडीने तटा तुट
प्यासारख्या गोष्टी मी कबूल करतां; परंतु यापेक्षा
दुसरी एक मोठी अडचण आहे ती ही कीं, माझा
शत्रु सलिवन हा जेथपर्यंत कंपनीचा अध्यक्ष आहे
तेथपर्यंत मी बंगालचा कारभार पतकरणार नाहीं.
हें त्याचें बोलणें ऐकतांच एकदम मोठी गडबड झाली.
सलिवन याचें बोलणें कोणी ऐकत ना देखील असें
लटल्यास चिंता नाहीं. कैवाच्या पक्षाला इतके स-
भासद मिळाले कीं, सलिवन याला आशा राहिली
नाहीं; तेव्हां कोणी कोणाच्या तर्फेनें मत दिलें हें
कळूं नये अशा रीतीनें या प्रकरणांत मते द्यावीं असें
सलिवन याचें बोलणें पडलें. परंतु त्या सभेच्या निय-
मांप्रमाणें अशा प्रकारचीं मते घेण्यास नऊ सभासदां-
च्या सहाय्याचें विनंतीपत्रक लागत असे आणि त्या वेळीं
जरी शंकरो सभासद हजर होते तरी त्या पत्रकावर
सही करण्यास नऊ असामी मिळतना.

BHJ

यामुळे कैव याला बंगाल्यांतील ब्रिटिश राज्याचा
गव्हर्नर आणि कमांडर इन चीफ नेमला; परंतु त्यानें
आपलें पूर्वीचें बोलणें सोडलें नाहीं आणि पुढें कोण
कोण दैरेकर नेमले जातात हें पाहिल्याशिवाय मी
कामावर जात नाहीं हणून सांगितलें. यामुळे त्या
नेमणुकेच्या वेळीं मोठा हट्ट पडला; परंतु अखेरीस
कैव याचा जय झाला आणि नुकताच पूर्वी सलि-
वन जो या सभेचा अगदीं मालक होऊन बसला होता
त्याला एक जर मत कमी मिळतें तर त्याच्या सभास-
दपणाचाही हुद्दा आतां गेला असता. नवीन अंमलदार

ज्ञाले त्यांमधील अध्यक्ष आणि उपाध्यक्ष दोन्ही क्लेव याचे मित्र होते.

अशा प्रकारे क्लेव तिसऱ्याने हिंदुस्थानांत येण्यास निघाला. ही त्याची शेवटची खेप होती. तो निघाला तो कलकत्त्यास सन १७६५ सालच्या मे महिन्यांत येऊन पोहोचला. तेव्हां त्याला वाटलें होतें त्यापेक्षां ही राज्याचें सर्व घड्याळ अधिकच विघडून गेलेलें त्याच्या दृष्टीस पडलें. तो गलबतांत असतांच मीरजाफर मरण पावला होता आणि त्याचा वडील मुलगा मीरान हा त्याच्या पूर्वीच मेला होता. एतद्देशीय राजांपासून नजराणे घेऊं नये ह्मणून सक्त हुकूम कलकत्त्यांतील अधिकाऱ्यांस या पूर्वीच येऊन पोचले होते; परंतु फायदा करून घेण्यास उत्सुक असून दूर राहणारे, गैरमाहित व हयगय करणारे जे आपले धनी त्यांचे हुकूम मोडण्याची यांना संवय पडली होती, ह्मणून पुन्हा त्यांनीं बंगालच्या तक्ताचें लिलांव पुकारिलें. त्या लिलांवांमध्ये कंपनीचे जे मुख्य अधिकारी होते त्यांतून नऊजणांस १४,००,००० रुपये मिळाले आणि या लांचाच्या जोरानें माजी नवाबाच्या एका अज्ञान मुलाला त्यांनीं तक्तावर बसाविलें. क्लेव येऊन पोचतांच त्याला या लाजिरवाण्या व्यवहाराची बातमी कळली. त्यानें हिंदुस्थानांत आल्यावर एका परमस्नेह्याला पत्र लिहिलें त्यामध्ये जें त्यानें लिहिलें आहे तें, तो किती धीट, किती दृढ बुद्धीचा आणि आपले मनोविकार गौरवानें शोभवून दाखाविणें या विषयी किती बेपरवा असे हे लक्षांत आणलें असतां

विलक्षण रीतीने मनास लागण्यासारखें आहे. तो असें ह्मणतो कीं, “अरेरे इंग्रज लोकांचें नांव कसें बुडालें ! इंग्लिश लोकांचें नांव बुडालें ह्मणून माझ्यानें क्षणभर अश्रु ढाळल्याशिवाय राहवले नाही. तें आतां पुनः वर येईल असें वाटत नाही; तथापि सर्वसाक्ष जो ईश्वर, ज्याला मरणानंतर जर आत्मा राहत असला तर, आपल्या कृत्यांचा आह्माला हिशेव द्यावा लागेल त्याची शपथ घेऊन मी अशी प्रतिज्ञा करतो कीं, मी आतां अनीतीनें पैसा मिळविण्याच्या सर्व प्रकारच्या पापवासना मनांतून घालवून हिंदुस्थानांत आलों आहे; आणि ही जी मोठी बेबंदाई चालली आहे व चालणार ती एक नाहींशी करावी किंवा त्या प्रयत्नांत आपण मरून जांव, असा निश्चय केला आहे. ”

पुढें कौन्सिल भरलें तेव्हां मी पुगी सुधारणूक करणार आणि त्यासाठीं मला जो मुलकी व लष्करी मोठा अधिकार मिळाला आहे तो सर्व चालविणार असें क्लैव यानें सांगितलें. त्या सभेमध्ये जानस्तन ह्मणून एक मोठा धोट आणि अतिदुष्टांपैकीं गृहस्थ होता, त्यानें याचें न चालूं देण्याचा थोडासा डौल घातला. त्यावरून क्लैव यानें त्याला पुढें न वेलूं देतां मोठ्या धिट्यानें विचारलें कीं, माझ्या अधिकाराविषयीं तुझ्या मनामध्ये कांहीं संशय आहे कीं काय ? हें ऐकतांच जानस्तन दबला आणि असा विचार माझ्या मनामध्ये मुळींच नाहीं ह्मणून वेलूं लागला हें पाहून सर्व सभासदांचे चेहेरे खाडकर उतरून गेले, आणि क्लैव याच्या विरुद्ध चालण्याविषयीं कोणाच्यानें चकार शब्द काढवला नाहीं.

क्लैव यानें हलटल्याप्रमाणें ती हिंदुस्थानामध्ये सुमारे
 दीड वर्ष होता. तितक्या वेळांत त्यानें दुसऱ्या कोण-
 त्याही राज्यकारस्थान्यानें पूर्वी कधीं केली नाहीं अशी
 एक मोठी आणि चांगलें फळ होण्यासारखी सुधारणा
 केली. यावेळीं जीं कृत्ये त्यानें केलीं त्यांचा याला पुढें
 मोठा अभिमान वाटत असे; यानें या पूर्वीच पुष्कळ संपत्ति
 मिळविली होती; परंतु ती आतां तिप्पट करावयाची
 जर ती ह्मणता तर तेंही झालें असतें. अव्यवस्था मोड-
 प्याचा डौल घालून तिकडे कानाडोळा करणें आणि
बंगाल्यांतील निराश्रित आणि गांडू लोक कीं, ज्यांना
 हे आपल्यावर जुलूम करणारे कोणत्या वेटांतून येतात,
 हें माहित नव्हतें, व ज्यांचीं गांढाणीं समुद्रावरून
 पंधरा हजार मैल लांब ऐकूं जाण्याचा संभव फारच
 थोडा होता अशा त्या बंगाली लोकांवर इंग्रजांना जुलूम
 करूं देऊन त्यांच्याशीं गोडी राखणें याच्या स्वाधीन होतें.
 याला असें माहित होतें कीं, सुधारणुकेचें काम मनापासून
 केलें असतां लोकांच्या मनांतील सर्व प्रकारच्या वाईट
 बुद्धि जागृत होऊन ते आपल्यावर उठतील. त्याला
 आणखी असें ठाऊक होतें कीं, थोडक्याच काळांत मान-
 कऱ्याच्या पदवीस योग्य अशी संपत्ति मिळविण्याच्या
 हेतूनें हिंदुस्थानांत गिधाडासारखे आलेले हे जे उचले
 होते त्यांची निराशा झाली असतां ते सत्यासत्याचा
 विचार न करितां आपला दीर्घद्वेष करताल; परंतु या
 वेळीं यानें खऱ्या पक्षाचें अवलंबन केलें होतें आणि ही
 जीं प्लासीच्या पेक्षांही कठीण लढाई ती लढण्यासाठीं यानें
 आपली सर्व मानासिक शक्ति तयार केली.

होईल असं वाटलें नव्हतें; परंतु त्याचें धैर्यरूपी खड्ग आणि अनिवार्य निश्चय यांपुढें सर्व अडचणी हात ठेकूं लागल्या. एतद्देशीय लोकांपासून नजराणे न घेण्या-विषयीं यानें सक्त रीतीनें बंदोबस्त केला. कंपनीच्या पदरच्या लोकांचा खासगी व्यापार यानें मोडून टाकला. हे बंदोबस्त न चालूं देण्याविषयीं सर्व लोक एकमतानें अडथळा आणूं लागले; परंतु क्लैव याची बुद्धि पक्की निश्चयात्मक होती. त्यानें असं सांगितलें कीं, कलकत्यामध्ये जर मला मदत मिळाली नाही तर मी दुसरीकडून मिळवीन आणि त्याप्रमाणें त्यानें राज्यकारभार चालविण्यास मदत करण्यासाठीं मद्रासेहून मुलकी कामगार आणिले व आपणास अडथळा करण्या-मध्ये जे पुढारी होते त्यांना कामावरून दूर केलें, तेव्हां बाकीचे सर्व, अडथळा केला असतां व्यर्थ असं समजून कबूल झालें. असं होतां होतां लवकरच सर्व अडचणी नाहीशा झाल्या.

परंतु क्लैव हा फार सुज्ञ मनुष्य होता, यामुळें याच्या सहज लक्षांत आलें कीं, जी अंधाधुंदी चालली होती तिचें एक कारण असं होतें कीं, त्या कारणापासून, क्लैवसारख्या मनुष्याची दक्षता नाहीशी होतांच ती अंधाधुंदी तशीच पुनः सुरू होईल. आपल्या पदरच्या लोकांस मुशाहिरा ठरविण्यामध्ये कंपनीनें चूक केली होती; ती मुशाहिरा इतका कमी होता कीं, उष्ण देशामध्ये राहून सुख होण्यास आणि शरीरप्रकृति नीट राहण्यास ज्याज्या गोष्टीं अवश्य आहेत त्या त्या प्राप्त होण्यास पुरे इतका तो देखील नव्हता. मग पैसा जमविण्याची गोष्ट

तर एकीकडेसच राहिली. यास्तव असा मुशाहिरा घेऊन सामान्य हुशारीचे मनुष्य देखील परदेशामाध्यें आणि अत्युष्ण हवेंत आयुष्याचा उत्तम काल घालविण्यास खुषी होते अशी कल्पना करावयास नलगे. यामुळें पुष्कळ वर्षांपासून असें समजलें होतें कीं, कंपनीचे जे गुमास्ते होते त्यांना खासगी व्यापार करून पैसा मिळविण्यास मोकळीक आहे, यामुळें कंपनीला व्यापाराप्रध्दें फार हानि होत असे. पहिल्या जेम्स राजाच्या वेळीं सर तामस रो ह्लणून जो चतुर प्रवासी हिंदुस्थानांत आला होता त्यानें दैरेक्टर लोकांना या गैरशिस्त वहिवाटीचा बंदोबस्त करण्याविषयीं फार सांगितलें होतें. तो असें ह्लणे कीं, “खासगी व्यापार अगदीं बंद करून टाका. कारण तसें केलें असतां तुमचें काम चांगलें चालेल. असें करणें तुमच्या चाकरांस जड जाईल ही गोष्ट मी कबूल करतो, परंतु फक्त मुशाहिराच घेऊन राहण्यासाठीं आह्मी येत नाहीं असें तुमच्या पदरचे लोक उघड सांगतात; यास्तव त्यांचें समाधान होण्यासारखा मुशाहिरा जर तुम्ही त्यांना दिला तर ही सबब सांगण्यास त्यांना जागा राहणार नाहीं आणि असें केल्यानें आपल्या धंद्याला खर्च काय लागतो हें तुम्हाला उघड कळेल.” ही उत्तम सूचना लक्षांत न घेतां कंपनी जुन्या वहिवाटीप्रमाणेंच लहान पगार देई आणि कामगार लोक पगाराशिवाय जो पैसा मिळवीत तिकडे कानाडोळा करी. कौन्सिलदारांचा पगार सालीना फक्त तीन हजार रुपये असे; तथापि अशा हुद्देदाराच्यानें पगाराच्या दसपटीपेक्षां कमी खर्च करून राहवत नसे.

ही गोष्ट जगजाहीर होती आणि हिंदुस्थानामध्ये सुखाने काळ घालवूनच इंग्लंडास परत जाण्याचे वेळी पैसा जमवून बरोबर नेण्यासाठी कांहींच तजवीज न करता तो स्वस्थ राहत असेल असे मानणे व्यर्थ होतें. बंगाल प्रांत कंपनीच्या अमलांत येण्यापूर्वी अशा रीतीने बहिवाट चालल्याने हिस्तेदारांला जो सालीना फायद्याचा हिस्सा यावयाचा तो मात्र कमी येत असे; परंतु दुसऱ्या कोणत्याही प्रकारें तीपासून तोटा होण्यासारखा नव्हता. परंतु बंगाला घेतल्यापासून कंपनीकडे राज्याचा अधिकार आला. आणि तेव्हांपासून तिच्या पदरच्या लोकांस मुनीम, गुमस्ते, लहान व्यापारी आणि मोठे व्यापारी असे जरी नांवानें म्हणत असत, तरी वास्तविके पाहिलें असतां ते सुभेदार व सर सुभेदार होते. त्यांच्या हाताखाली मोठमोठाले प्रदेश असत व त्यांचा अधिकार पुष्कळ असे. त्यांचे नियमित पगार त्यांच्या खर्चास पुरण्यासारखे नाहींत हें सर्व कबूल करित असत, यामुळे कंपनीच्या चाकरांची परंपरेची बहिवाट चालत आल्याप्रमाणें आणि त्यांच्या मालकांनीं जी परवानगी उघड दिली नव्हती व मनाही केली नव्हती तीमुळे त्यांना पगाराखेरीज दुसऱ्या रीतीने पैका मिळविणें योग्यच होतें. ज्या जुलमानें आणि अनीतीनें बंगाल्याचा विध्वंस झाला होता त्याचें कारण हेंच होतें. क्लैव याच्या नजरेस पूर्णपणें आलें कीं, चाकरांस अंमल देऊन दरिद्रामध्ये ठेवणें गैरशिस्त आहे, यामुळे त्यानें असा निश्चय केला कीं, कोणत्याही प्रकारची सुधारणूक केली तरी तिच्या बरोबर कंपनी-

च्या चाकरांस चांगला मुशाहिरा देण्याचा ठराव केला नाही तर ती सर्व व्यर्थ जाईल.

परंतु त्याला माहीत होते कीं, दैरेक्टर लोक आपल्या खजिन्यांतून जास्ती खर्च करून पगार वाढविण्यास खुषी नाहींत, यामुळे तो बेत सिद्धीस नेण्यास एकच मार्ग राहिला; परंतु तो त्यानें धरल्यामुळे त्याच्याविषयी लोकांच्या मनामध्ये पुष्कळ गैर समजुती भरल्या. या मार्गानें जाण्यास त्याला यथायोग्य कारण होते असें आह्लांला वाटतें. मिठाच्या व्यापारापासून जो फायदा व्हावयाचा तो त्यानें कामदारांच्या पगाराकडे लावून दिला. हे उत्पन्न अद्यापपर्यंतही सरकारच्या जमिंतील मुख्य कलम आहे. त्यानें तें नियमित रीतीनें सर्वांच्या मुशाहिर्याकडे लावून दिलें. ती रीत गैरशिस्त होती असें वाटत नाही; परंतु यामुळेच त्याचे शत्रु व इतिहासकार यांनीं त्याजवर दोष आणिला आहे. ते ह्मणतात कीं, अशा प्रकारें ठराव केल्यानें त्यानें हुकुमाविरुद्ध वर्तणूक केली, आपण दिलेलीं वचनें मोडलीं आणि कंपनीच्या चाकरांचा खासगी व्यापार मोडणें हें जें त्याचें यावेळीं हिंदुस्थानांत येण्याचें मुख्य कारण तेंच पुन्हा सुरू केलें; परंतु जो कोणी विचारपूर्वक व निष्पक्षपातानें पाहिल तो असें कबूल करील कीं, जो प्रकार मोडण्याविषयीं याला पाठविलें होतें आणि जो प्रकार त्यानें सुरू केला त्या दोहोंमध्ये साम्य मुळींच नव्हतें. क्वैव जन्मण्याच्या पूर्वीपासूनच मिठाची गादी करून सरकार पैसा जमवीत असे आणि त्याच्या मरणानंतरही तो प्रकार तसाच चालला होता. मुलकी खात्याकडील

जे कंपनीचे नौकर होते त्यांचा सरकारी जमाबंदीतून उदरनिर्वाहास मिळण्याचा हक्क उघड होता आणि क्वैव यानें जें काहीं केलें तें इतकेंच कीं, त्या खर्चाकडे जमाबंदीची एक वाव लावून दिली. असें केल्यानें थोड्याच काळांत अचाट द्रव्य मिळविण्याची शक्ति नाहीशी करून प्रत्येक नौकराला हळूहळू, पण निश्चयानें साधारण रीतीचा पैसा मिळविण्याची यानें सोय केली. असें आहे तेंचोपि, प्रनुष्यमात्राची दोष लावण्याची चाल अशी आहे कीं, ज्या कित्तीएक गोष्टी यानें निःसंशय अयोग्यतेच्या केल्या त्यांहून या बंदोवस्तामुळें त्यास जास्ती दोष देण्यांत आला आहे; परंतु हा प्रकार जर यानें सुरू केला नसता तर याच्या सुधारणुकीचे जे दुसरे वेत ते तडीस गेले नसते.

याप्रमाणें त्यानें मुलकीखात्यांतील लोकांनीं आणलेल्या हरकती नाहीशा करून टाकल्या; परंतु पलटणींतील सरदारांशीं लढणें हें ह्याहीपेक्षां मोठें कठीण होतें दैरेकर लोकांनीं ज्या कित्तीएक खर्चाच्या चाबी कमी करण्याविषयीं हुकूम दिले होते तेंचोकरून सरदारांचा बराच तोटा झाला होता, यामुळें जी गर्दी उडाली ती बंद करण्यास सीझर देखील खुषीनें सरसावला नसता. ज्या देशामध्ये राज्यकारभार मुख्यत्वेकरून तलवारीचे जोरावर चालला होता त्या देशामध्ये ज्यांच्या हातीं तलवारी होत्या त्यांजवरोवर भांडणें ही गोष्ट सोपी नव्हे. दोनशें सरदार एकत्र जमले आणि त्यांनीं असा कट केला कीं, सर्वांनीं आपापल्या चाकरीच्या सनदा एके दिवशीं परत टाकाव्या. त्यांना असें वाटलें कीं, असें केलें असतां

ज्या सैन्याच्या जोरानें इंग्लिश लोकांचें राज्य चाललें आहे त्या सैन्यावरील सरदार एकदम जाऊं द्यावे, त्यापेक्षां ते जें मागतील तें त्यांस द्यावें असें क्लैव याच्या मनामध्ये निःसंशय येईल; परंतु ज्या पुरुषावरोवर ते भांडण्यास उठले त्यांचें धैर्य किती अजिक्य हें त्यांस माहीत नव्हतें. याच्याजवळ विश्वास ठेवण्यासाखे कितीएक सरदार होते त्यांखेरीज कितीएक नवे आणण्यासाठीं यानें मद्रासेस निरोप पाठविला आणि याप्रसंगी याला मदत करण्यास इच्छिणारे असे जे कितीएक फक्त व्यापाराच्याच कामामध्ये गुंतलेले होते, त्यांना यानें सरदारीच्या सनदा दिल्या आणि असा हुकूम फरमाविला कीं, जे कोणी सरदार राजीनामा देतील त्यांना एकदम कलकत्यास पाठवावें. अशा या बंदोबस्तामुळें त्यां फितूर झालेल्या सरदारांस आपण केलेला वेत व्यर्थ गेला असें वाटलें. क्लैव याच्या पुढें त्यांचें कांहीं चाललें नाहीं. सर्व फौजेमध्ये जसा बंदोबस्त असावयाचा तसाच राहिला. काळ्या फौजेवर क्लैव याचें पराकाष्ठेचें वजन असे, यामुळें ते याच्या हाकडे मोठ्या इमानानें राहिले होते. अखेरीस यानें फितुरांपैकीं पुढाऱ्यांना धरलें आणि त्यांची चौकशी करून त्यांना चाकरांतून दूर केलें. बाकीचे त्यांची अवस्था पाहून नम्र झाले आणि त्यांची हिंमत खचली. त्यांनीं आपले राजीनामे माघारं द्यावे अशी विनंती केली. कितीएकांना पश्चात्ताप होऊन त्यांच्या डोळ्यांतून अश्रूही आले. जे गुन्हेगार कमी उमरीचे होते त्यांजवर क्लैव यानें दया केली. जे मुख्य मुख्य होते त्यांजवर फार सक्ती केली; परंतु ही जी

सक्ती केली ती खासगी कारणांवरून सूड उगवून अकल्याण करावें या हेतूनें केली नव्हती. ती आपल्या हुद्याचा योग्य मान मोठ्या कडाक्यानें राखीत असे, परंतु खासगी रीतीनें आपला कोणी तोटा केला असला किंवा राग येण्यासारखी वर्तणूक केली असली तरी त्याविषयीं तो थोर मन करून अगदीं बेपरवा असे व तशा गोष्टी तुच्छ मानी. जे सरदार फितूर झाले होते त्यांतून एकानें गवर्नरास मारण्याचा वेत केला होता असा त्यावर आरोप आला; परंतु मी त्याविषयीं चौकशी करीत नाहीं म्हणून कैव यानें सांगितलें. तो असें म्हणाला कीं, "हे सरदार इंग्रज आहेत, मारेकरी नाहींत."

यानें मुलकी खात्यामध्ये सुधारणूक केली आणि फौजेवर आपला अंमल वसविला, त्याप्रमाणेंच परराज्यावरोवर जो व्यवहार चालविला तोही याचा तडीस गेला. तो हिंदुस्थानांत येतांच जिकडे तिकडे स्वस्थता झाली. त्यावेळीं अयोध्येचा नवाब मोठी फौज घेऊन बाहारचे सरहद्दीवर येऊन पडला होता. त्याच्या मदतीस पुष्कळ आफगाण व मराठे आले होते. आणि सर्व एतद्देशीय राजे मिळून इंग्रजांवरोवर युद्ध करतील असें वाटण्यास सवळ कारणें होती; परंतु कैव याचें नांव ऐकतांच सर्व शत्रु क्षणामध्ये जिकडे तिकडे दबले आणि त्यांनीं अतिनम्रतेनें सल्ल्याचीं बोलणीं लावलीं व कैव सांगेल त्याप्रमाणें ऐकतां म्हणून कबूल केलें.

हीं कामें करून यानें बंगालच्या कारभाराची नवीच शिस्त मुरू केली. यापूर्वीं त्या प्रांतांत इंग्लिशांकडे

किती अधिकार होता याविषयीं कांहींच ठराव नव्हता. अशा प्रकारचा ठराव करण्याची चाल दिल्लीच्या बादशाहींत मुळींच नव्हती किंवा दोन्ही पक्षांकडून बोलणीं होऊन कांहीं तहनामे झाले नव्हते. इंग्रज लोक आजपर्यंत जितका अधिकार घेणें सोईस पडेल तितका वळकावीत असत; तरी अखेरीस जो अधिकार लढून मिळाला होता तो कायद्यावरून आणि वंशपरंपरेच्या चालीवरून मजबूद करण्यास हरकत पडली नाहीं. कारण जो अधिकार वास्तविक रीतीनें इंग्लिश चालवीत असत त्याविषयीं क्लैव यानें दिल्लीच्या बादशाहापासून सनद मागितली. बादशाहास ना म्हणण्याची सवड मुळींच नव्हती, यामुळे तो जरी प्रथम कुरकुरला, तरी विनक्तिमतीचीं चार फारशी अक्षरें घेऊन रोख रुपये देण्यास इंग्लिश लोक खुषी आहेत हें पाहून त्याला संतोषच वाटण्यास कारण होतें. कां कीं, ते रुपये त्यांजवळून त्याच्यानें जवरीनें घेववले नसते. अखेरीस दोन्ही पक्षांचा लवकरच ठराव झाला आणि हिंदुस्थानच्या नामधारी तत्काधिपतीनें कंपनीला बंगाल, बहार आणि औढ्या या प्रांतांची जमावंदी वसूल करून तिची व्यवस्था करण्यास सनद दिली.

अद्यापर्यंत या प्रांतांचा नवाब होता खरा; परंतु तो विचारा जितका अधिकार कंपनी त्याला टेवील तितकाच चालवून राहत असे. त्याला अगदीं नाहींसें करण्याचें क्लैव याच्या मनामध्ये बहुधा येऊन चुकलें होतें; परंतु पुनः याला असें वाटलें कीं, नवाबाचें नांव राखल्यानें कांहीं हित होईल, मुख्यत्वेकरून इतर

युरोपियन लोकांवरिवर व्यवहार ठेवण्यास उपयोगी पडेल. त्या लोकांना नवावाला मान देण्याची आजपर्यंत संवय होती, त्यामुळे ते त्याचा अधिकार आपल्याच वरोवरीची जी इंग्लिश लोकांची कंपनी तिजपेक्षां लवकर मानतील अशी क्लैव यानें कल्पना केली. ही कल्पना त्या वेळास ठीक असेल; परंतु लवकरच या ढोंगाला कोणी फसेनासें झालें. त्यामुळे तें थोडक्याच वेळांत टाकून देणें प्राप्त झालें. मीरजाफर याचा वारस अद्यापर्यंत मुर्शिदाबाद ही जी त्याच्या घराण्याची मूळची राजधानी तेथेंच राहतो. अद्यापि त्याला नवाव अशी पदवी आहे आणि इंग्लिश लोक महाराज म्हणून सलाम करितात. त्याचे पूर्वज जीं राजचिन्हें बाळगीत असत त्यांतून कितीएक त्याजकडे चालूं देतात. त्यास सरकार सालीना १६,००,००० रुपये पेनशन देतें. त्याच्या गाडीवरिवर शिपाई असतात आणि रुप्याच्या काठ्या घेऊन भालदार चौपदार त्याच्या पुढें धांवतात. त्यावर व त्याच्या राहण्याच्या जागीं दिवाणी किंवा फौजदारी कामदारांचा अधिकार चालत नाही, इतकें सर्व आहे; परंतु वास्तविक राज्याचा अधिकार त्याजकडे तिळप्राय देखील नाही, आणि तो फक्त इतर प्रजेप्रमाणें असून थोर व श्रीमान मात्र आहे.

क्लैव यानें बंगाल्यामध्ये दुसऱ्या वेळीं राज्यकारभार केला तेव्हां सहज इतकी संपत्ति मिळविली असती कीं, सर्व युरोपामध्ये राजे खेरीज करून त्याच्या इतकी कोणाजवळ नसती. त्या प्रांतांतील जे श्रीमान् लोक होते त्यांजवर अति थोडा जुलूम करणारे जे राजे होऊन गेले

त्यांपेक्षा जास्ती जवरी न करितां सालीना तीस लक्ष रुपये उत्पन्न होण्यासारखे नजराणे त्याला घेतां आले असते. त्याची रूपा संपादण्यासाठीं आसमंतांतील रजवाड्यांनीं तो मागता तें खुर्चीनें दिलें असतें; परंतु इतरांच्या वागणुकीविषयीं त्यानें जे नियम ठरवून दिले होते त्यांप्रमाणेंच तो सदोदित चालत असे असें वाटतें. काशी येथील राजानें त्याला द्यावयास मोटमोठे मौल्यवान् हिरे काढले होते. अयोध्येचा नवाब यानें पुष्कळ रोकड आणि एक उत्तम रत्नखाचित डबी घेण्याविषयीं त्याला आग्रह केला होता; परंतु त्यानें तीं सर्व आदरानें, परंतु साफ रीतीनें नाकारिलीं. बरील गोष्ट सांगतांना आणखी असें सांगितलें पाहिजे कीं, या नाकारण्याविषयीं तो बढाई करीत नसे व या गोष्टी-लोकांना त्याच्या मरणानंतर कळून आल्या. आपला पगार, मिठाच्या व्यापारांतील फायद्याचा हिसा व एशियाखंडांतील रीतीप्रमाणें जे नजराणे नाकारणें अयोग्य दिसले असते ते, यांचा जमाखर्च तो बरोबर ठेवीत असे. या बाबींपासून जें उत्पन्न होई त्यांतून तो आपला खर्च चालवीत असे. बाकी उरेल ती त्याबरोबर त्याच्या प्रांतांतील कितीएक लोक आले होते त्यांना तो वांटून देई. तो नेहमी अशी बढाई सांगत असे कीं, शेवटच्या वेळीं मी बंगाल्याचा कारभार केला त्यांत माझी संपत्ति वाढण्याच्या बद्दल कमी झाली, हें त्याचें बोलणें खरें असावें असें दिसतें.

परंतु एक मोठा नजराणा यानें घेतला. मीरजाफर यानें आपल्या मृत्युपत्रांत रोकड आणि जवाहीर मिळून

सहा लक्ष रुपये याच्या नावाने ठेविले होते. जे म आलीकडे याने केले होते ते देणगीगार जिवंत असला तर मात्र लागू होते. मृत्युपत्रावरून मिळालेल्या संपत्तीस लागू नव्हते, यावरून क्लैव याने ती देणगी मान्य केली; परंतु ती आपले हाती घेतली नाही. तो सर्व पैका याने कंपनीच्या चाकरीमध्ये जे सरदार व सोलजर निकामी होतील त्यांजकडे खर्चण्यासाठी कंपनीच्या स्वाधीन केला. त्याच्या नावाने जो फंड कंपनीचे राज्य राणीकडे जईपर्यंत चालू होता तो अशा प्रकारे निघाला.

अठरा महिनेपर्यंत हिंदुस्थानांत राहिल्यावर प्रकृति विघडल्यामुळे क्लैव याला परत जाणे प्राप्त पडलें म्हणून, इसवी सन १७६७ च्या जानेवारी महिन्यामध्ये, ज्या देशाच्या स्थितीत त्याच्या हातून एवढा मोठा फेरफार घडून आला होता तो सोडून तो शेवटी गेला.

तो बंगाल्यांतून प्रथम परत गेला तेव्हां त्याच्या देशवांधवांस जसा आनंद झाला तसा दुसऱ्या वेळीं झाला नाही. ज्या कारणामुळे याचा यापुढे उरलेला आयुष्याचा भाग दुःखाने मिश्रित झाला आणि याचा काल अकालीं झाला तो अनेक कारणे यापूर्वीच सुरू झाली होती. दैरेकर लोकांमधील याचे जुने शत्रु असून अंमल बाळगून होते व ते याच्या अकल्याणाविषयीं अद्यापि यत्न करीत होते. त्यांच्या मदतीला आणखी दुसरे पुष्कळ येऊन मिळाले. त्यांचा सपाटा तर पूर्वीच्या पेक्षाही अतिशय होता. ज्या चोगांच्या आणि झांडांच्या हातून बंगाल प्रांत याने सोडविला ते सर्व आपल्या सारख्या नीच लोकां

च्या स्वभावाप्रमाणें मोठ्या दुष्टपणानें याला छळूं लागले. यानें दृढनिश्चयानें त्यांची पुंडाई बंद केली होती म्हणून याला विशेष रीतीनें छळतां यावें एवढ्याच हेतूनें ते कंपनीचे भागीदार झाले. त्यांनीं याला शिव्या देण्यासाठीं खोटा मजकूर लिहिणारीं कितीएक वर्तमानपत्रें काढलीं. बहुधा जेथें सत्य व योग्यता आहे तेथें अशा युक्ति सिद्धीस जावयाच्या नव्हेत; परंतु त्यावेळीं लोकांच्या मनाची अशी स्थिति झाली होती कीं, त्यांपासून त्याप्रसंगीं विलक्षण परिणाम झाला.

हिंदुस्थानामध्यें ज्या मोठ्या विना घडून आल्या होत्या त्यांहींकरून एका नव्या प्रकारचे इंग्लिश लोक उदयास आले होते. यांना यांचे देशबांधव नवाव असें म्हणत असत. हे पिढीजादे श्रीमान् किंवा कुलीन नसत; परंतु लहानपणीं हिंदुस्थानांत येऊन तेथें पुष्कळ संपत्ति मिळवीत आणि ती घेऊन आपल्या देशास परत जात. उंच पदवीच्या लोकांमध्ये वागण्याची विशेष संवय नसल्यामुळे एकाएकी श्रीमंत झालेल्या लोकांप्रमाणें कांहीं थोडा अडाणीपणा व कांहीं डौल ते दाखवीत; व असें होणें हें स्वाभाविकच होतें. हिंदुस्थानामध्यें राहिल्यानें त्यांना अशा कांहीं संवयी लागल्या व अशा कांहीं गोष्टींची आवड लागावी कीं, जे लोक युरोप सोडून कधीं कोठें बाहेर गेले नसत त्यांना त्यांविषयीं आश्चर्य वाटावें, किंवाहुना त्रास यावा, हेंही स्वाभाविकच होतें. हिंदुस्थानामध्यें मोठें महत्त्व भोगल्यामुळे परत आपल्या देशास आल्यावर लहानपणा सोसण्याची त्यांची इच्छा नसावी हेंही स्वाभाविकच होतें. आणि त्यांजवळ पैका

होता; परंतु ते पिढीजादे थोर नव्हते अथवा त्यांचे संबंधी थोर नव्हते यास्तव आपला केवळ पैशाचा थोरपणा थोडासा लोकांच्या नजरेत खुपण्यासारखा त्यांनीं मिरवावा हेंही स्वाभाविकच होतें. जिकडे जिकडे ते जाऊन राहत तिकडे तिकडे तेथील जुने शेती भाती व मानकऱ्यांच्या घराण्यांतील लोक यांच्या मध्ये व या नवावांमध्ये एका प्रकारचें वैमनस्य उत्पन्न होई. अशा प्रकारें थोर लोकांशीं वैमनस्य असणें हें कंपनीच्या नौकरांचें पुष्कळ वर्षेपर्यंत एक विशेष लक्षणच होऊन गेलें होतें.

अशा कारणामुळें हे नवाव लवकरच अगदीं आवडेनातसे झाले. त्यांतून कितीएकांनीं हिंदुस्थानांत असतां आपल्या कामामध्ये मोठी बुद्धि दर्शविली होती व सरकारची चाकरी चांगली बजाविली होती; परंतु परत गेल्यावर ती त्यांची बुद्धि उपयोगास पडेना व त्यांची बजावलेली चाकरी फारशी कोणास माहित नसे. ते मूळचे गरीब; परंतु त्यांनीं पुष्कळ संपत्ति मिळविली. ती संपत्ति ते डौलानें दुसऱ्यांस राग येई अशी मिरवीत व उधळेपणानें खर्चित. ते जेथें जाऊन राहत तेथें आसमंतात सर्व प्रकारच्या जिनसांची महागाई करून सोडीत. त्यांच्या गाड्या, घोडे व त्यांचे चाकर इंग्लंदांतील जे अति मोठे लोक त्यांपेक्षा छानदार असत. त्यांच्या घराचा मोठा कारखाना व त्यांतील अव्यवस्था यांहीं करून जिकडे तिकडे चाकर लोक विघडून जात आणि त्यांचा असा जरी डौल असे, तरी सभ्य लोकांचे गुण त्यांतून कितीएकांच्या आंगां न येतां मूळचा हलके-

पणा त्यांचे आंगीं राही. या अशा अनेक कारणांमुळे ते जरी फार खर्च करून डौलानें राहत, तरी ज्या लोकांमध्ये ते उत्पन्न झालेले व ज्या लोकांमध्ये ते आपणांस मोडण्यास पाहत त्या लोकांमध्ये तिरस्कार व मत्सर झाल्याच्या योगानें त्यांविषयीं अति धिक्कार उत्पन्न होई; परंतु ही अशी विशाल संपत्ति त्यांनीं विश्वासघातानें खरे वारस राजे पदच्युत करून प्रांताचे प्रांत भिकेस मिळवून जमविली होती, असें जेव्हां लोक बोलूं लागले तेव्हां तर त्या दुष्ट प्राण्यांनीं ती संपत्ति दुराचरणानें व वेअब्रुनें मिळविली व ती ते आतां मिळवून गैरशिस्त रीतीनें खर्चीत आहेत हें पाहून त्या दुष्टांविषयीं मनुष्य जातीचे सर्व योग्य व अयोग्य, उंच व नीच जे मनोविकार ते चेतले. दयावंत लोक या नवावांनीं कोणत्या रीतीनें पैसा मिळविला हें जेव्हां ऐकत तेव्हां त्यांच्या आंगावर रोमांच उभे राहत आणि ते कोणत्या रीतीनें खर्च करतात तें पाहून लोभी मनुष्यांची ही तशीच अवस्था होई. रंगेले लोक हेते ते त्यांना अनाडी समजून आपल्या मंडळीमध्ये गणीनात. रसिक असत ते त्यांची अरसिकता पाहून चेष्टा करीत. अगदीं निरनिराळ्या शैलीनें लिहिणारे व निरनिराळ्या मतांचे ग्रंथकार गंभीर विद्वज्जन व चावट लोक, या सर्व परस्पर विरुद्ध मतांच्या लोकांचीं मते या एवढ्या गोष्टींविषयीं खचित सारखीं जमलीं. ह्या ज्या मनोवृत्ति वर सांगितल्या त्या इंग्लंदातील सर्व मनोरंजक ग्रंथांमध्ये सुमारे तीस वर्षेपर्यंत एक साख्या दृष्टीस पडत होत्या असें लक्षांत असतां हरकत नाही. एका पख्यात सांगाड्यानें

नाट्यस्थलांवर एका नवावाचें सोंग आणिलें, तो वाईट चालीचा, उधळ्या, निर्दय व जुलमी होता; त्याला आपले लहानपणचे गरीब मित्र पाहून लाज वाटत असे, तो मानकरी लोकांचा द्वेष करी; तथापि आपणांस लोकांनीं त्यांत मोजावें हणून पौराप्रमाणें उत्सुक असे, कुटणकी करणाऱ्या व हांजी हांजी करणाऱ्या लोकांकडे तो आपला पैसा उडवीत असे, आपल्या अध्यक्षास अति खर्चानें उष्णदेशांतील लाविलेल्या फुलांनीं शोभवीत असे; आणि गैरमाहीत लोकांस जहागिरी, रूपये, लाखो, अशा शब्दांनीं भरलेल्या गोष्टी सांगून चकित करीत असे. मारकेनजी हणून एक कल्पित कादंबरी लिहिण्यामध्ये प्रख्यात मनुष्य होता. त्यानें एक गोष्ट रचली आहे तिच्या मध्यें नाजूक थट्टेनें गांवढ्यांत राहणाऱ्या एका साध्या कुटुंबाचें वर्णन केलेलें आहे. त्यांत लिहिलें आहे कीं, त्या कुटुंबांतल्या एका मनुष्यानें हिंदुस्थानांतून एकाएकी संपत्ति मिळवून आणल्यानें तें श्रीमान झालें होतें. त्यांतले लोक थोर लोकांप्रमाणें वर्तण्यास जात, परंतु तें त्यांस साधेना, हणून लोक त्यांची टर उडवीत. कौपर हणून एक धार्मिक प्रख्यात कवि त्यावेळीं होऊन गेला. त्यानें इंग्लिश लोकांच्या ज्या दोषांवरून ईश्वरानें त्यांजकरवीं फार नाशकारक लढाया केली एक वर्षेपर्यंत चालविल्या; त्यांच्या आरमाराचा त्यांच्याच आसमंतात पराभव केला व अतलांतिक महासागरापलीकडील त्यांचें राज्य घालविलें; या नशीवाच्या फेऱ्यास जीं लोकांचीं पातकें

त्याच्या मते कारण झालीं त्यांत हिंदुस्थानावर त्यांनीं फार जुलूम केला, ही गोष्ट मुख्य मानिली.

याविषयीं निर्णय करण्यास आपल्या हातीं जो आधार सांप्रत आहे त्यावरून नवावांविषयीं लोकांची त्यावेळीं अशी कल्पना होती असें दिसते. अशा त्या नवावांच्या पक्तींत क्लैव हा तर प्रमुखच होता. नवाब असें नांव पावण्यास जर ते गृहस्थ योग्य होते तर त्यांत क्लैव हा विशेष करून होता. त्या सर्वांमध्ये हा अतिहुशार, अति कीर्तिमान, अति अब्रूस चढलेला आणि अतिसंपत्ति मिळविलेला होता. तो आपली संपत्ति अशा रीतीनें मिरवीत असे कीं, तेणेंकरून लोकांच्या मनांत द्वेष उत्पन्न झाल्यावांचून राहूच नये. तो लंदनामध्ये मोठ्या डौलानें राहत असे. लंदनाबाहेर त्यानें दोन वाडे उठविले होते. पार्लमेंतामध्येही त्याचें वजन अति वजनदार घराण्याबरोबर टक्कर देण्यासारखें होतें; परंतु अशा प्रकारें जरी याचा अंमल व वैभव होतें, तरी लोकांनीं हेवा करण्यासारख्या याजमध्ये कांहीं गोष्टी होत्या. याच्या कितीएक नातलगाना संपत्तीचा उपभोग सुरेख रीतीनें घेतां येईना व त्याच्याही आंगीं जरी मोठे गुण होते तरी त्याच्या वर्गाचीं विशेष लक्षणें नाटककारानें जीं दाखविलीं आहेत तींही अगदींच नव्हतीं असें नाहीं. रणभूमीवर याची आयुष्यक्रमणाची पद्धति विलक्षण रीतीची साधी असे खरी—लणजे तो पाहावा तेव्हां घोड्यावर असे, पलटणी पोषाग केल्याशिवाय नजरेस पडत नसे, रेशमी वस्त्रें कधीं वापरीत नसे, मेण्यांत तर कधीं वसलाच नाहीं आणि अगदीं साधें अन्न खाऊन

संतुष्ट असे; परंतु फौजेवरोवरचें काम संपलें ह्मणजे हा साधेपणा टाकून देऊन तो मोठी मिजास भोगूं लागे. याचें शरीर जरी सुंदर नव्हतें व याच्या चेहऱ्यावर धोटेपणा, उग्रता व मोठेपणा यांचीं चिन्हे होतीं त्यामुळे मात्र तो रांठ व कुरूप दिसला नाहीं, तरी मौल्यवान व छानदार पोषाख करण्याचा याला फार शोक असे आणि विलक्षण रीतीचा उधळेपणा करून हा आपल्याजवळ अनेक व तऱ्हेतऱ्हांचे पोषाख वाळगीत असे. सर जान मालकम याच्या ग्रंथामध्यें एक त्याचें पत्र आहे; त्यांत तो लिहितो कीं, अति उत्तम व छानदार ह्मणून ज्या बंड्या मिळत असतील, त्या दोनशें मला पाठवून द्याव्या. अशा प्रकारचा वेडेपणा कितीएक वेळां केल्यामुळे व इतरांच्या तोंडांत त्याची विशेष अतिशयोक्ति झाल्यामुळे लोकांच्या मनामध्ये याविषयीं वाईट ग्रह होऊं लागला; परंतु अशा प्रकारचाच वाईट ग्रह झाला असें नाहीं, तर हिंदुस्थानांतील त्याच्या वर्तणुकेविषयीं कलंक लागण्यासारख्या गोष्टी चहूंकडे पसरल्या. त्या बहुतेक खऱ्या नव्हत्या. तशांत त्याच्या हातून एक दोन वेळां जीं वाईट रूत्यें झालीं होतीं त्यांचाच दोष याजवर आला असें नाहीं. तर सर्व इंग्रजांनीं जीं वाईट रूत्यें केलीं होतीं त्यांचा व तो नसतांना जीं रूत्यें झालीं त्यांचा, इतकेंच नाहीं, तर ज्या वाईट रूत्यांविषयीं त्यानें जबर शिक्षा केल्या होत्या व जीं वैद करण्याविषयीं तो मोठ्या धिटार्सेनं मांडला होता, त्या सर्वांचा दोष त्याजवर येऊन पडला.

जे जुलूम बंद करण्यासाठीं तो निकरानें, भलेपणानें व विजयानें लढत होता तेच जुलूम त्यानें केले असें लोक हणूं लागले. सारांश एशियामध्यें रुपये मिळविण्यासाठीं गेलेल्या इंग्लिश लोकांनीं जी अनीति व ज्या गैरशिस्त गोष्टी केल्या असें जन, सबळ कारणांवरून किंवा विनाकारण मानीत असत, त्या सर्व गोष्टी मूर्तिमंत याच्या मध्यें आहेत असा ग्रह झाला. ज्या लोकांना याविषयीं कांहीं माहिती नव्हती ते देखील लोकांचें ऐकून याला राक्षस असें मानीत. मोठ मोठे विद्वान लोकही असेंच समजत. ब्रौन नांवाचा एक मनुष्य क्लैव यानें ऐष आरामासाठीं वगीचा वगैरे जागा तयार करण्यास ठेविला होता. त्यानें आपल्या श्रीमान् यजमानाच्या घरीं मुर्शिदाबाद येथील खजिन्यांतून आणलेल्या सोन्यानें पूर्वीं कधीं भरलेली अशी एक पेटी पाहिली, तेव्हां क्लैव याला अशी पेटी आपल्या निजण्याच्या खोलीच्या इतकी जवळ घेऊन निजण्यास त्याचें मन कसें खात नाही हें ब्रौन याला अजब वाटलें. तो जे दोन वाडे बांधीत होता त्यांतून एकाच्या भोंवतालीं जे शेती भाती होते त्यांना तो वाडा पाहून भय वाटे आणि ते असें हणत कीं, भुतानें येऊन सगळ्याचा सगळाच याला रात्रीं घेऊन जाऊं नये हणून हा दुष्ट श्रीमान् गृहस्थ वाड्याच्या भिंती इतक्या जाडी बांधीत आहे.

इकडे क्लैव यानें बंगालच्या कारभारामध्यें जी व्यवस्था सुरू केली होती ती दिवसानुदिवस कमी कमी होत चालली. याची बहुतेक पद्धत सुटून कारभार होऊं लागला. ज्या गैरशिस्त वहिवाटी यानें मोडून

टाकिल्या होत्या त्या पुनः सुरू झाल्या आणि अखेरीस वार्डट राज्यापासून जी अरिष्टें उत्पन्न होतात तीं होऊन त्यांत विशेष असें एक झालें कीं, राज्यनीति जरी अति उत्तम असली, तरी त्याचें निवारण व्हावयाचें नाहीं. इसवी सन १७७० मध्ये अवर्षण पडलें तें अशा प्रकारचें कीं, जमीन सुकून गेली, तलाव कोरडे खडखडीत पडले आणि नद्यांमधील पाणी जिरून गेलें येणें करून असा दुष्काळ पडला कीं, गंगा नदीच्या दोन्ही तीरांचा प्रदेश विपत्तीनें आणि मृत्यूनें भरून गेला असें ह्मटल्यास चिंता नाहीं. ज्या देशामध्ये प्रत्येक कुटुंबाला उदरनिर्वाहाचा आधार काय तो आपल्या लहानशा शेताचाच असतो त्याच देशांतील लोकांस अशा प्रकारचा दुष्काळ ह्मणजे काय तें समजेल, दुसऱ्यास समजावयाचें नाहीं. ज्या कोमल आणि नाजुक स्त्रियांनीं कधीं लोकांच्या दृष्टीस पडण्याच्या ठिकाणीं तोंडावरील बुरखा काढलाच नव्हता व आपलें सौंदर्य लोकांच्या दृष्टीस पाडलेंच नव्हतें त्या आपली लज्जा एकीकडे ठेवून खोलीतून बाहेर पडूं लागल्या आणि रस्त्यांतील लोकांच्या पुढें लोटांगणें घालून "मुलांना मूठभर भिक्षा घाला" असें मोठ्या विलापानें ह्मणूं लागल्या. सत्ताधारी इंग्रज लोकांचे बंगले व बगीचे हुगळी नदीच्या बाजूनें होते, त्यांतून पाहिलें असतां रोज हजागे मुर्दे वाहून जातांना दृष्टीस पडूं लागले. कलकत्त्यातील रस्ते देखील मेलेल्या आणि मरावयास टेंकलेल्या माणसांनीं अडून गेले आणि जे लोक जिवंत राहिले ते इतके रुश व अशक्त होऊन

गेले होते कीं, सग्यासोयग्यांचे मुर्दे जाळावयास नेण्या-पुरती अथवा गंगंत नेऊन टाकण्यापुरती देखील कुवत त्यांच्या आंगी राहिली नव्हती. गिधाडें आणि कोल्हे, दिवसास गांवांत येऊन उघड रीतीनें माणसांचें मांस खात. या अनर्थानें एकंदर किती मनुष्ये मेलीं याचा कधीं कोणीं आडावाही काढिला नाहीं; परंतु लक्षावधि मेलीं असें लोक ह्मणत असत; इंग्लंदांतील लोकांचीं मनें हिंदुस्थानांतील व्यवस्थेविषयीं चंचल झालेलीं होतीच तीं या दुःखकारक बातमीनें अगदीं गलबलून गेलीं. कंपनीचे भागीदार आपला फायद्याचा हिस्सा थोडा येईल ह्मणून घाबरून गेले. त्या दुर्दैवी प्रजेचीं दुःखें ऐकून ज्यांच्या हृदयांत फार थोडी दया होती तसे देखील सर्व मनुष्य कळवळले. इतक्यामध्ये अशी बातमी उठली कीं, कंपनीच्या चाकरांनीं सर्व तांदूळ खरेदी करून ठेविल्यानें हा दुष्काळ पडला. धान्य विकत घेऊन तें त्यांनीं मूळच्या किमतीपेक्षां आठपट, दसपट व कधीं कधीं बारापट देखील किमतीनें विकलें आणि कोणा एका कामदारानेवळ एका वर्षाच्या पूर्वीं एक हजार देखील रुपये नव्हते त्यानें या दुष्काळाच्या समयीं लंदनास सहा लक्ष रुपये पाठविले अशा या बातमीमुळें पूर्वीं उत्पन्न झालेल्या दयंत त्वेष मिळाला. आत्ताला तर असें वाटतें कीं, हे दोष यांजवर विनाकारण आले होते. ह्मण गेल्यानंतर कंपनीचे नौकर तांदूळांचा व्यापार करूं लागले असतील असा संभव होता खरा, आणि जर तो तसा केला असला, तर

दुष्काळामुळे त्यांना फार फायदाही झाला असेल खरा; परंतु सृष्टिनियमानें जें अरिष्ट आलें तें यांनीं आणलें किंवा वाढविलें असें ह्मणण्यास कारण नाही; परंतु हा बोभाटा इतका वाढला होता कीं, मोठ मोठाले समंजस आणि विद्वानही यावर भरंवसा ठेवूं लागले. यांत आणखी विशेष सांगण्याचें हें कीं, या वातम्यांवरून ह्मणव याविषयीं लोकांच्या मनामध्ये अधिकाधिक वाईट येऊं लागलें; परंतु हा दुष्काळ पडला त्याच्या पूर्वीच कितीएक वर्षे ह्मणव हिंदुस्थानांतून निघून गेला होता व यानें जे बंदोवस्त केले त्यांतून कोणत्याचाही असा परिणाम होण्यासारखा अगदीं संभव नव्हता. जर कंपनीच्या चाकरांनीं तांदुळांचा व्यापार केला असला तर तो ह्मणव याच्या हुकुमाच्या अगदीं विरुद्ध केला व जेथपर्यंत त्याच्या हातीं अधिकार होता तेथपर्यंत तो हुकूम त्यानें मोठ्या सक्तीनें अमलांत आणला होता; परंतु वर सांगितल्याप्रमाणें इंग्लिश लोक त्याला नवावांतील मुख्य नवाब व हिंदुस्थानांत आलेले जे इंग्रज लोक त्यांच्या सर्व गुणांची हा एक मूर्तिच असें समजत असत, आणि तो इंग्लंडाच्या एका कोनांत घरदार बांधून वतनवाडी वनवीत होता त्या वेळीं बंगाल्यांत पडलेल्या दुष्काळाविषयींची जबाबदारी लोक त्याजकडे लावीत असत.

हा वेळेपर्यंत हिंदुस्थानांतील राज्याकडे पार्लमेंतानें सांगण्यासारखें लक्ष दिलें नव्हतें. दुसरा जार्ज राजा मरण पावल्यापासून प्रधानांच्या बदल्या वरचेवर झाल्या व जे प्रधानांचा अधिकार पावत त्यांचें वजन

विशेष नसे. तशांत राजदरवारीं एकमेकांच्या कल्याणाविषयीं व अकल्याणाविषयीं पुष्कळ मसलती चाललेल्या असत. लंदनामध्ये पुंडावे चाललेले असत. अमेरिकेंतील वसाहत केलेल्या देशामध्ये बंडे झालीं होतीं. अशा या कारणांमुळे हिंदुस्थानांतील राज्यकारभाराकडे लक्ष देण्यास प्रधानमंडळीस फावलें नाहीं. तशांतूनही त्यांनीं कितीएक वेळां हात घालून पाहिला; परंतु त्याविषयीं त्यांचा निर्धार नसल्यानें सांगण्यासारखें कांहीं निष्पन्न झालें नाहीं. शेवटीं सन १७७२ रामध्यें असें लोकांस वाटूं लागलें कीं, आतां यापुढें हिंदुस्थानाच्या राज्यकारभाराविषयीं हयगय करून पार्लमेंताचें चालावयाचें नाहीं. व मागील दहा वर्षांमध्ये प्रधानांच्या हातीं जो अंमल होता त्यापेक्षां यावेळीं विशेष आला होता. इंग्लंडांतील कारभाराविषयीं अथवा दुसऱ्या देशांतील कारभाराविषयीं पार्लमेंतांतील लोकांनीं लक्ष देण्यासारखी कोणतीही गोष्ट अडलेली नव्हती; तशांत कंपनीला पैक्याविषयीं अडचण पडली; या सर्व कारणांमुळे प्रधानांस हा विषय हातीं धरणें जरूर पडलें आणि हें वादळ इतके दिवस जमतां जमतां अखेरीस क्लैव हा त्यामध्ये सांपडला.

यावेळीं क्लैव याची अवस्था विलक्षण दुर्दैवाची झाली होती. सर्व देशभर लोक याचा द्वेष करीत. हिंदुस्थानचे कारभारी याचा द्वेष करीत. व याहीपेक्षां विशेष हें कीं, कंपनीच्या ज्या श्रीमान व बलाढ्य चाकरांचा जुलूम व पुंडाई पानें बंद केली होती, ते

सर्व याचा द्वेष करीत. याला दोर्हीकडून दोष सोसावा लागला—यानें ज्या चांगल्या गोष्टी केल्या त्यांबद्दल व ज्या वाईट केल्या त्यांबद्दल, हिंदुस्थानांतील जी अव्यवस्था होती तिजबद्दल आणि जी सुधारणा झाली तिजबद्दल. पार्लमेंतामध्येही याला विशेष मदत मिळण्यासारखी नव्हती. हा ज्या पक्षास पूर्वी पासून सामील होता तो मोडून गेला होता. याच्या वजनानें पार्लमेंतांत जे सभासद गेलेले होते ते मात्र याच्या तर्फेन खचीत मतें देण्यासारखे होते. याचे शत्रु, दुष्ट, नीतिअनीतींचा विचार न करणारे व दीर्घद्वेषी असे होते. त्यांतही याच्या सद्गुणावरून याचा द्वेष करणारे जे होते ते तर विशेषकरून तसे होते. याची संपत्ति व कीर्ति सर्व लयास जावी असा त्यांचा पूर्ण हेतु होता. याला पार्लमेंतांतून काढून टाकावा, याचें वजन नाहीसें व्हावें, याची मालमत्ता जप्त व्हावी असा त्यांचा हेतु होता आणि इतकेंही होऊन त्यांचें समाधान झालें असतें किंवा नसतें याचा संशयच होता.

लढण्यामध्ये ज्या मसलती यानें पूर्वी केल्या त्याप्रमाणेंच पार्लमेंतामध्ये केल्या. याचा सर्व आश्रय सुटला होता. सर्वजण जमून याजवर टपले होते. याला मदत करणारांपेक्षां याचे शत्रु पुष्कळ होते व याचें सर्वस्व जावें अशी वेळ येऊन गुजरली होती; तथापि आपला फक्त वचाव होण्याची तजवीज पाहून उगीच राहावें असें याच्या मनांत देखील येईना. तो शत्रूवर हल्ला करण्यास सपाटयानें सरसावला.

हिंदुस्थानच्या राज्यकारभाराविषयीं वादविवाद सुरू झाल्यावर लवकरच यानें आपणावर आलेले बहुतेक दोष उडविण्यासाठीं एक लांब व विचारानें तयार केलेलें भाषण केलें तें ऐकण्यास जे लोक जमले होते त्यांचें त्यापासून बरेंच समाधान झालें असें ह्मणतात. लार्ड चाताम ह्मणून त्या वेळीं एक अति प्रख्यात वक्ता होता. तो तें ऐकावयास आला होता. तो ह्मणाला कीं, यापेक्षां चांगलें भाषण मीं आजपर्यंत ऐकलें नाहीं. पुढें तें यानें छापविलें. तें तयार करण्यामध्ये याच्या विद्वान मित्रांनीं याला मदत केली असेल ती सर्व लक्षांत आणली तरी असें सिद्ध होतें कीं, त्याच्या आंगीं शौर्य आणि उत्तम समंजसपणा होता इतकेंच नाहीं; तर वाद करण्याची व भाषण करण्याची याची अशा रीतीची शैली होती कीं, यानें मेहनत करून जर ती वाढविली असती तर उत्तम प्रकारची झाली असती. आपण शेवटीं जो कारभार केला त्यांत जीं जीं कृत्यें केलीं त्यांविषयीं मुख्यत्वेकरून यानें हें भाषण केलें आणि त्यावरून याच्या पक्षाचा खरेपणा इतका सिद्ध झाला कीं, त्यापुढें याच्या शत्रूंनीं यानें त्यापूर्वीं केलेल्या कृत्यांवर मुख्यत्वेकरून हल्ला चालविला.

याच्या पूर्वीच्या कृत्यांमध्ये शत्रूंचा मार लागू पडण्यासारखीं कांहीं कृत्यें होतीं खरीं. हिंदुस्थानच्या कारभाराची चौकशी करण्याविषयीं पार्लमेंतानें एक कमेटी नेमिली, तिजमध्ये ज्या मोठ्या राज्यक्रांती-मुळें सुरज उद्दवला याचें राज्यपद जाऊन मीरजाफर यास तें मिळालें, त्याविषयीं सर्व चौकशी अशा सक्तीनें

झाली की, ती पूर्ण द्वेषबुद्धीने चालली आहे असें उघड दिसून आले. त्या चौकशीत ह्रैव याची अशी छळून जवानी घेतली की, "मी बारन आव् प्लासी असून माझी चौकशी एकाद्या मेंढरुं चोरणारासारखी केली," ह्मणून यानें पुढें फार गिल्ला केला. याला जे प्रश्न घातले त्यांचीं उत्तरें यानें कशीं धिटाईनें व निष्कपटपणानें दिलीं हें पाहूनच लक्षांत येईल कीं, एशियामध्ये तहाचीं बोलणीं करीत असतां कधीं कधीं यानें या ज्या दगलबाज्या केल्या त्या याच्या आंगच्या अगदीं नव्हेत. उमीचंद याला फसविण्यास यानें ज्या कल्पना चालविल्या होत्या त्या सर्व कबूल केल्या आणि तो धिटाईनें ह्मणाला कीं, "त्याविषयीं मला अगदीं लज्जा वाटत नाही व पुनः जर तसा प्रसंग येईल तर मी त्याचप्रमाणें वर्तेन." भीरजाफर याजबळून मीं पुष्कळ पैसा घेतला असें यानें कबूल केलें; परंतु असें कारणामध्ये मी कोणत्या प्रकारें अयोग्य किंवा अनीतीची गोष्ट केली असें मला वाटत नाहीं ह्मणून, त्यानें सांगितलें इतकेंच नाहीं; तर याच्या उलट मी विलक्षण प्रकारें निरिच्छ वागलों ह्मणून मी स्तुतीस पात्र आहे असें तो ह्मणूं लागला. याच्या या ह्मणण्यास कांहीं आधार होता खरा. आपला जय झाला तेव्हां मोठमोठ्या राजांची अवस्था मर्जी वाहील तशी आपण कशी करूं शकतो, एका श्रीमान् शहरांतील लोक लुटले जाऊं ह्मणून कसे भ्याले होते, मोठमोठाले श्रीमान् सावकार आपला शब्द झेलण्यास एकमेकावर कसा चढ टाकीत होते, सोन्यानें आणि रत्नांनीं भरले-

लीं भुयारें आपल्या एकट्यापुढें कशीं उघडून टाकिलीं होतीं, या सर्व गोष्टी त्यानें खणखणीत रीतीनें व गौरवानें कमिटीला सांगितल्या आणि अखेरीस असें लटलें कीं, “अध्यक्ष महाराज, देवाची शपत. खरेंच लणाल तर मीं किती थोडा पैसा घेतला हें पाहून माझे मलाच आज आश्चर्य वाटतें.”

ही चौकशी इतकी चालली कीं, ती संपण्यापूर्वीच पार्लमेंताची एक बैठक संपली. दुसऱ्या वर्षी दुसऱ्या बैठकींत पुनः ती सुरू झाली; परंतु अखेरीस जेव्हां ती संपली तेव्हां निष्पक्षपाती व समंजस लोकांना तिजवरून आपापल्यामध्ये याविषयीं अभिप्राय ठरविण्यास बहुत करून संशय पडला नाहीं. केवळ यानें कांहीं अपराध केले होते हें उघड होतें. मनुष्या मनुष्याचा आणि राजा राजाच्या व्यवहार चालण्यास कारणीभूत जे मोठे पवित्र नियम ते सर्व खोटे लटल्याशिवाय तीं याचीं कृत्ये अपराध नाहींत असें लक्षणतां येत नाहीं; परंतु यानें कितीएक अपराध केले ही गोष्ट जशी उघड आहे, त्याचप्रमाणें यानें मोठी बुद्धि दर्शविली आणि मोठे सद्गुणही दर्शविले हेंही उघड आहे. यानें आपल्या देशाच्या आणि हिंदुस्थानच्या लोकांच्या मोठमोठ्या कामगिऱ्या बजाविल्या व त्यांविषयीं आतां ज्या शंका उत्पन्न झाल्या त्यांचा खरा प्रकार पाहिला असतां मीरजाफर याजबरोबर जो यानें व्यवहार केला अथवा उमीचंदाशीं जी दुगलवाजी केली त्यावरून झाल्या नाहींत; परंतु पैशाचा लोभ आणि जुलूम हा बंद करण्यासाठीं तो जो

निकरानें भांडला त्याजवरूनच त्याच्याविषयीं शंका-
उत्पन्न झाल्या हें उघड आहे.

सामान्य फौजदारी न्यायामध्ये कॅदीचा दोष ठरवि-
ण्यांत त्यानें केलेलीं सक्त्यें विलकूल जमेस येत
नाहींत. एखादा यःकश्चित् गुन्हा असला तरी मी
अमुक एक मोठें योग्य कृत्य केले आहे ही सबब चालत
नाहीं; परंतु ज्या मनुष्यांना सामान्य लोकांचीं बंधनें
नसतात व जे सामान्य मोहापेक्षां अधिक मोहांत पडतात
त्यांजवर सहल नजर करणे ती एरवींच्या प्रसंगापेक्षां
जास्ती केली पाहिजे; यास्तव त्यांचा न्याय वर सांगिल्या-
प्रमाणें करणे योग्य नाहीं. त्यांविषयीं न्याय करणे
तो त्यांच्या मागून होणारे लोक ज्याप्रमाणें करतात
त्याप्रमाणें त्यांच्या वेळच्या लोकांनीं केला पाहिजे. त्यांच्या
वाईट कृत्यांस चांगले ह्मणावें असें तर नव्हे; परंतु
चांगलीं व वाईट मिळून तीं सरासरी तुलना करून पाहा-
वी, आणि जर एकंदरीत चांगले अधिक निघेल, तर
केवळ सोडून देण्याचा हुकूम करावा, इतकेंच नाहीं;
परंतु शाबासकीही द्यावी. जो न्यायाधीश तारतम्य
सोडून एक दोनच अन्यायांच्या गोष्टींकडे लक्ष ठेवील
त्याच्या कोर्टांत आजपर्यंत झालेल्या ज्या मोठमोठ्या
राजांचीं वर्णनें आपण ऐकतो, त्यांतून एकही सुटून
जाणार नाहीं. अशाच रीतीनें पाहूं गेलें असतां
स्कातलंडाचें रक्षण करणारा ब्रूस, जर्मनीचें रक्षण कर-
णारा मारिस, हालंडचें रक्षण करणारा विलियम, इंग्लं-
दाचें रक्षण करणारा त्याचा त्याच नांवाचा प्रख्यात
वंशज, फ्रान्सचा चौथा हेनरी बादशाह, रशियाचा

पीतर धी ग्रेत बादशाह, इतालींतील कास्मो आणि स्कातलंदांतील राजाचें काम चालविणारा मरे यांतून उत्तम देखील पाहिला तर निष्कलंक मिळणार नाही. इतिहासामध्यें यापेक्षां दूरदृष्टि दिली पाहिजे आणि राजकीय कामांतील कृत्यांचा न्याय करण्यास जें कोर्ट पुढील इतिहासकार काय ह्मणतील हें लक्षांत आणतें तेंच उत्तम.

सर्व पक्षांतील समंजस आणि सामदान मताचे मनुष्य यांनीं क्लैव याविषयींही असाच निर्णय केला. त्यांनीं त्याला निर्दोषी तर ठरविला नाही; परंतु ज्या हलक्या बुद्धीच्या आणि दीर्घद्वेषी अशा झुंडीनें आजपर्यंत त्याचा पाठलाग केला होता आणि तो मरेपर्यंत तसें करण्याची जिनें इच्छा बाळगिली होती तिच्या हातीं त्याला लागूं द्यावें अशी त्या समंजस मनुष्यांची मर्जी नव्हती. त्या वेळचा मुख्य प्रधान हा जरी विशेष याच्या पक्षाचा नव्हता, तरी याला अखेरीपर्यंत छळावें असा त्याचा हेतु नव्हता. यापूर्वी कांहीं वर्षे त्याला नैत आफ् दी बाथ ही पदवी मिळाली होती, आणि चौकशी चालली आहे तोंच आणखी एक पदवी मिळून त्याला शापशैर या प्रांताचा लार्द लेफतेनेंत नेमिलें. या नेमणुकेच्या वेळीं तिसरा जार्ज राजा जो नेहमी त्याच्या पक्षाचा असे त्यास हा भेटला, तेव्हां त्यानें याजबरोबर हिंदुस्थानच्या कारभाराविषयीं वगैरे अर्थतास एकीकडे भाषण केलें. त्या वेळीं आपण पूर्वी कशी कामगिरी बजाविली व आतां आपला छळ कसा चालला आहे याची हकीकत राजास

सांगून त्याला क्लैव यानें असा कळवळा आणला कीं, तो त्या राजाच्या मुद्देवर दृष्टोत्पत्तीस आला.

शेवटीं प्रतिनिधींच्या सभेमध्ये त्याजवर नियमित दोष आणले, तेव्हां दोन्ही पक्षांकडे मोठमोठे प्रख्यात धर्मशास्त्रवेत्ते व वजनदार प्रधान आणि शहाणे लोक होते. या वेळीं क्लैव यानें आपल्या तर्केनें मोठ्या हिमतीनें आणि लोकांच्या मनावर ठसे असें भाषण केलें; परंतु तें पूर्वीपक्षां थोडक्यांत संपविलें आणि याची शैली वगैरेही त्यापक्षां कमीच होती. त्यानें आपण केलेलीं मोठमोठीं कृत्यें व आपणास झालेली छळणूक पार्लमेंताच्या कानावर घातली आणि आतां जो न्याय होणार तो केवळ माझ्याच अब्रूचा होणार असें नाहीं, तर तुमच्या सर्वांच्या अब्रूचा होणार ही गोष्ट लक्षांत ठेवा असें त्या सभेस सांगून तो तेथून निघून गेला.

नंतर प्रतिनिधींनीं ठरविलें कीं, राज्यांतील सेनेच्या मदतीनें जें जें प्राप्त झालें असेल तें सरकारच्या जमेस आलें पाहिजे आणि अशा प्रकारची प्राप्त झालेली मिळकत नौकरांना आपणाकडे घेण्यास अधिकार नाहीं. त्यांनीं आणखी असें ठरविलें कीं, बंगाल्यांतील कंपनीच्या लोकांनीं हा चांगला नियम कधींच पाळला नसावा असें दिसतें. पुढें एके दिवशीं त्यांनीं असें ठरविलें कीं, क्लैव हा हिंदुस्थानांतील ब्रिटिश फौजेचा सेनाधिपति या नात्यानें जो अंमल चालवीत होता तेणें करून मीरजाफर याजवळून त्यानें पुष्कळ पैका घेतला. अशा प्रकारचे दोन ठराव त्यांनीं जरी केले, तरी त्यांपासून उत्पन्न होणारा जो तिसरा कीं, क्लैव

यानें आपल्या अमलाच्या बळानें गैरशिस्त वर्तणूक केली आणि तेणेंकरून सरकारी चाकरांस वाईट किता घालून दिला, तो ते प्रतिनिधि मान्य करीनात. अखेरीस पुष्कळ आवेशानें सर्व रात्रभर वादविवाद होऊन सूर्योदयानंतर असा ठराव झाला कीं, क्लैव यानें इतक्या गोष्टी केल्या खऱ्या; तथापि आपल्या देशाची त्यानें मोठी व योग्य कामगिरी वजाविली. या ठरावास सभेपैकीं ना ह्मणणारा कोणी नव्हता. ही चौकशी स्मरणांत राहण्यासारखी झाली व पुष्कळ दिवस चालली. तिचा परिणाम असा झाला. हा सरासरी पाहिलें असतां प्रतिनिधींच्या न्यायदृष्टीस, तारतम्यास आणि नेमस्तपणास योग्य दिसतो.

यानंतर क्लैव याच्या संपत्तिसुखास आणि मान-प्रतिष्ठेस कांहीं भय राहिलें नव्हतें. याच्या जवळ लोभ करणारे मित्र व नातलग जमले होते. याच्या मनाची व शरीराची हुशारी कमी होण्याचा काळ अज्ञान आला नव्हता; परंतु फार दिवसांपासून त्याच्या बुद्धीवर काळिमा येत चालली होती. ती आतां तर अगदीं दाटून गेली. फार लहानपणापासून याला वरचेवर खिन्नता उत्पन्न होत असे. हा मद्रास येथें रैतर असतांच यानें आत्महत्या करण्याचा यत्न दोन वेळां केला होता; परंतु सदोदित उद्योग असल्यामुळें व बढती होत गेल्यामुळें याच्या आंगाचा या रोगाचा विकार नाहींसा झाला होता. हिंदुस्थानांत असतां तो मोठमोठाल्या कारभारांत पडला होता आणि इंग्लंडांत गेल्यावर संपत्ति व पदवी यांचा उपभोग नुक्ताच घेऊं लागला होता.

त्यामुळें या त्याच्या मूळच्या रोगापासून त्यानें बराच
 टिकाव काढला होता; परंतु जशी संपत्तीचीं व मानप्र-
 तिष्ठेची सुखें जुनीं झालीं व काहीं उद्योग राहिला नाहीं
 आणि काहीं आशाही राहिली नाहीं; तेव्हां जसें एकादें
 झाड मलत्याच हवेमध्ये नेऊन लाविलें असतां कोमेजतें
 आणि सुकतें त्याप्रमाणें याला काहीं धंदा नसल्यामुळें
 याची चंचलवृत्ति मंदावून गेली. तशांत याच्या शत्रूंनीं
 याला मोठ्या हटवैरानें छळलें. याची चौकशी
 करण्यास जी कमेटी नेमिली होती तिनें याचा अप-
 मान केला; पार्लमेंतानें याला टपका दिला, तो जरी
 क्षुल्लक होता तरी तो आपल्या देशांतील पुष्कळ लोक
 आपणास दुष्ट, निर्दय आणि जुलमी अंमलदार असें
 समजतात ही कल्पना; या सर्व कारणांवरून याची
 प्रकृति फार चेतवली आणि याची हुशारी नाहींशी
 होऊन गेली. तशांत याच वेळीं याला काहीं अति
 दुःखदायक शरीरभाग झाला. तो पुष्कळ दिवसप-
 र्यंत उष्णदेशामध्ये होता यामुळें त्याच्या आंगांत
 पुष्कळ दुःखकारक रोग भरले. या सर्व विपत्तींपा-
 सून दुःख होऊं नये ह्मणून त्यानें अफूशीं स्नेह केला;
 परंतु त्या दगलवाज दोस्तानें याला आपला गुलाम
 करून टाकिलें; तथापि अखेरीपर्यंत या काळोखांतून-
 ही याची बुद्धि मधून मधून चमकत असे. असेंही
 क्षणतात कीं, कधीं कधीं तो तासाचे तास लोटतप-
 र्यंत स्वस्थ गुंगीत बसे आणि मग एकदम एकाद्या
 मोठ्या विषयावर वादविवाद करण्यास तयार होई.
 त्या वादामध्यें राज्यकारभारप्रकरणीं व लढाईप्रकरणीं

आपली पूर्ण बुद्धि दर्शवी आणि पुन्हा पूर्ववत्प्रमाणे दुःखी व मंद पडे. या वेळीं अमेरिकेवरोवर जो इंग्लंदाचा तंटा चालला होता तो लढाईशिवाय मोडत नाही असें दिसलें, ह्मणून ह्रैव याला तिकडे त्या कामावर नेमावे असें प्रधानांच्या मनांत आलें होतें. यानें जेव्हां पाटणा येथील वेढा उठविला आणि गंगानदीच्या मुखाजवळील दच लोकांची फौज व आरमार ज्या वेळीं जमीनदोस्त करून टाकिलीं त्या वेळीं हा जसा होता त्याचप्रमाणे आतां असता तर यानें अमेरिकन लोकांची गडवड कदाचित् मोडून टाकिली असती आणि कधीं ना कधीं होणारी जी फूट ती कांहीं दिवसपर्यंत बंद पाडिली असती, असा अदमास केल्यास असंभव नाही; परंतु आतां ती वेळ निघून गेली होती. अनेक दुःखांनीं याची विशाल बुद्धि त्वरित लयास चालली होती. अखेरीस यानें सन इसवी १७७४ च्या नोवेंबर महिन्यांत बाविसाव्या तारखेस आत्महत्या केली. त्या वेळीं त्याच्या वयाला नुक्तीच ४९ वर्षे होऊन गेलीं होती.

ज्या गृहस्थाचा इतका भरभराट झाला होता आणि ज्याला इतकी कीर्ति प्राप्त झाली होती त्याचा हा असा भयंकर परिणाम झाला हें पाहून सामान्य लोकांस असें वाटलें कीं, त्याविषयीं आपण जी कल्पना केली होती ती खरीच असावी व कितीएक खरे धार्मिक व विद्वान् होते तेही धर्म व ज्ञान यांचा उपदेश इतका विसरलें कीं, अशी दुःखकारक गोष्ट होणे हा दुष्टबुद्धीचा परिणाम आणि ईश्वराकडून योग्य शिक्षा आहे असें समजले;

परंतु असा विशाल कर्तृत्वाचा प्राणी अतितृप्ततेमुळें यकून गेला, मानहानीमुळें दुःख पावला आणि ज्वर रोगांनीं व त्याहीपेक्षां वाईट परिणाम करणाऱ्या ज्वर औषधांनीं भयाभंगास गेला, हें पाहून आमच्या मनामध्ये तर निराळेच उद्गार उत्पन्न होतात.

हैव याच्या हातून मोठाले दोष घडले त्यांचें स्वरूप बदलण्यास आह्मी यत्न केला नाही; परंतु याचे अपराध याच्या सद्गुणांशीं तोलून पाहिले असतां आणि याला अपराध करण्यास जे मोहाचे प्रसंग पडले ते लक्षांत आणले असतां पुढें होणारी जी संतति तिनें याची वाहवा करूं नये असें लक्षणण्यास काहीं कारण दिसत नाहीं.

तो हिंदुस्थानांत प्रथम आल्यापासून इंग्लिश फौजेची एशियांत कीर्ति होऊं लागली. तो येण्याच्या पूर्वी इंग्रज फक्त मालविके असे समजले जाऊन त्यांची हेळणा होत असे, आणि फ्रेंच लोक लक्षणजे जय मिळविण्यास व अंमल चालविण्यास योग्य असे समजले जाऊन त्यांना मान मिळत असे; परंतु हैव यानें आपल्या धैर्यानें व बुद्धीनें हा भ्रम उडवून टाकला. हिंदुस्थानामध्ये इंग्लिशांनीं जे फार दिवसपर्यंत जय मिळविले त्यांचा आरंभ यानें अर्कांत किल्ल्याचा बचाव केला तेव्हांपासून झाला आणि गिझनी हस्तगत झाली तेव्हां त्यांची अखेरी झाली. तशांत आपल्या आंगां सेनेचें आधिपत्य करण्याचा गुण आहे असें त्याला वाटलें. त्या वेळीं तो

केवळ २५ वर्षांचा होता इंधी आपणास विसरतां कामा नये. हा गुण जरी अद्वितीय नव्हे तरी विरळ खरा. आलेक्झांदर, कांदी व वारावा चार्लस यांनी याहीपेक्षां लहान वयांत मोठमोठल्या लढाया मारून जय मिळविले खरे; परंतु त्यांच्या मदतीस मोठमोठाले अनुभवशीर व कौशल्याविषयीं प्रख्यात असे सरदार होते, तेव्हां वरील योद्ध्यांनीं मिळविलेले जे जय ते त्या सरदारांची बुद्धि ऐकल्यानें मिळविले असं मानलें पाहिजे. क्लैव हा केवळ गैरमाहीत मूल होता; परंतु त्याच्या हाताखालीं जे होते त्यांजपेक्षां त्याला विशेष अनुभव होता असं समजलें पाहिजे. आपणाला, आपल्या सरदारांना व आपल्या फौजेला शिकविणें हें सर्व याजवरच पडलें होतें. नेपोलियन बोनापार्ट यानें मात्र याच्या इतक्या लहान वयांत याच्या इतकें लढण्याचें कौशल्य दाखविलें. याखेरीज क्लैव याजवरो- वर तुलना करण्यास कोणी दिसत नाही.

क्लैव हिंदुस्थानांत दुसऱ्या खेपेस आल्यापासून या देशामध्ये इंग्लिश लोकांचें राज्यकारभारामध्ये महत्त्व चढलें. दुष्ठी यानें जे कैक दिवसपर्यंत मना- मध्ये मोठ्या डौलाचे वेत घाळवले होते त्यांच्याहीपेक्षां विशेष गोष्टी यानें आपल्या कौशल्यानें व दृढ निश्चया- नें थोड्या महिन्यांत करून टाकिल्या. रोमच्या राज्यांतिल जे मोठे पराक्रमी सर सुभेदार (प्रोकान्तल) त्यांतूनही कोणी त्या राज्यास इतका लागवड झालेला मुलूख, इतकी जमावंदी व इतकी प्रजा मिळविली नाही

आणि त्यांतून कोणीही अशी संपत्ति लुटीने मिळवून नेली नाही. रोमच्या अति मोठ्या कीर्तिमान् सरदारांनी जी कीर्ति मिळविली व त्यांजवळ जी फौज होती तिची आणि क्लैव याच्या फौजेच्या कीर्तीच्या प्रकाशाची तुलना करून पाहिली असतां ती रोमन लोकांची कीर्ति केवळ अंधुक होऊन जाते.

क्लैव तिसऱ्या खेपेस हिंदुस्थानांत आला, तेव्हांपासून इंग्लिशांच्या राज्याचा कारभार चोख व सत्यानें होऊं लागला. सन इसवी १७६२ ष्टामध्ये तो कलकत्यास आला. त्यापूर्वी बंगालचें राज्य लणजे तेथें इंग्लिश लोकांनीं जाऊन पाहिजे तें करून साधेल तितक्या थोड्या वेळांत मिळेल तितकी संपत्ति मिळविण्यासाठीं आहे असें मानलेलें होतें. त्या वेळीं जीं जिकडे तिकडे जुलूमजवरदस्ती व अन्याय होत असत तीं यानें प्रथम मोठ्या निर्भयतेनें व सर्वांशीं भांडून मोडून टाकिलीं. या लढाईमध्ये त्यानें शौर्यानें आपल्या सुखाची, कीर्तीची आणि विशाल संपत्तीची परवा केली नाही. त्यानें लहानपणीं केलेले दोष लपविणें अथवा कमी करणें आमच्यानें ज्या न्यायबुद्धीनें होत नाही त्याच न्यायबुद्धीनें आह्मांला असें कबूल करणें अवश्य आहे कीं, पुढें जीं त्यानें चांगलीं कृत्ये केलीं तींहीकरून त्या दोषांचा परिहार झाला. आतां कंपनीवरील आणि तिच्या नौकरांवरील दोष उडाला आहे. इतर ठिकाणीं परदेशीय लोकांचें राज्य लटलें म्हणजे सर्व ओड्यापेक्षां विशेष मोठें ओझें. तें स्वदेशीय राज्यापेक्षाही आतां हलकें झालें आहे व सरकारी चो-

रांची जी झुंड पूर्वी सर्व बंगालभर हाहाकार करून
 सोडी ती जाऊन तिच्या ठिकाणी आतां हुशार आणि
 उद्योगी तसेच विश्वासु, निर्लोभी आणि राज्याच्या क-
 ल्याणाकडे लक्ष देणारे असे प्रख्यात कामगार झाले
 आहेत. या गोष्टींबद्दल जी स्तुति करणे योग्य आहे
 तीत क्वैव याचा वाटा लहान नाही, व याचप्रमाणे हिं-
 दुस्थान ह्मणजे कंपनीच्या प्रत्येक बुभुक्षित कारभाऱ्या-
 ला अपार संपत्ति मिळविण्याची जागा असं जें होतें,
 त्या देशांतून मनरो, एल्फिन्स्टन, मेतकाफ वगैरे
 कामगार आपल्या इच्छेप्रमाणे राजांस पदच्युत करून
 अथवा गादीवर बसवून परत जाऊन आपल्या गरीब-
 पणाची वढाई सांगतात व त्यांबद्दल लोक त्यांस माना
 डोलवितात, असं ज्या शिस्तीपासून झालें आहे तिज-
 साठी जी प्रशंसा करणे जरूर आहे तीत क्वैव याचा
 हिस्सा मोठा आहे. आजपर्यंत जगांत जे विजयी
 होऊन गेले त्यांच्या यादीमध्ये याचें नांव वरच्या
 प्रतीस आहे. शिवाय हें त्यांच्या यादीमध्ये आहे इतकेंच
 नाही; तर ज्यांनीं मनुष्यमात्वाच्या सुखाकरितां आज-
 पर्यंत बहुत श्रम घेतले व दुःख भोगिलें त्यांची
 जी वरील यादीपेक्षा उत्तम याद तिजमध्येही आहे.
 याच्या युद्धकौशल्यावरून याला लकलस आणि व्रजन
 यांची बरोबरी इतिहासकारांकडून मिळेल, आणि
 फ्रान्स देशामध्ये तरगो याचें स्मरण झालें असतां जो
 त्याला लोक मान देतात आणि लार्ड विलियम बेन्तिक
 याचा पुतळा पाहून पुढील होणारी जी हिंदूची संतति
 त्याला मान देईल, त्या प्रकारचा कांहीं तरी मान क्वैव

(१४७)

यास त्याच्या सुधारणुकेच्या कृत्यांवरून मिळाल्यावांचून
राहणार नाहीं अशी आमची खातरी आहे.

BHS